

*Slujitori
și
slujitoare*

Volumul 1

Walter Keune

Cuprins

Prefață.....	1
Leprosul, un samaritean	2
Lucrătorii din vie	5
Ucenicii din Listra	8
Slujitorii lui Naaman	11
Epafras	14
Onisifor.....	17
Epafras	20
Miriam și femeile	23
Baraba.....	26
Soția lui Pilat	30
Simon din Cirene.....	33
Femeia bolnavă.....	36
Femeia canaaneancă	40
Mai-marele sinagogii.....	44
Lidia.....	47
Iochebed	51
Ebed-Melec	54
Terțiu	58
Erast.....	61
Văduva de lângă cutia pentru daruri.....	64
Ostașii	66
Fiii lui Laban	69

Ai Cloei	72
Eliașib	75
Aristarh	78
Tihic	81
Dima	84
Simeon	87
Ana	90
Păstorii	93
Gallio, indiferent sau dușmănos	97
Magii	101
Omul șovăielnic	104
Oamenii din Samaria	107
Locuitorii din Nazaret	110
Fiica lui faraon (mama adoptivă a lui Moise)	113
Mical	116
Șafan, cărturarul	119
Lois și Eunice	123
Cei doi cercetași	126
Elnatan	129
Simon, tăbăcarul	132
Iaazania	135
Iosif	138
Ghedalia	141
Evodia și Sintiche	145

Eldad și Medad	148
Tăietorii de lemne	151
Anania	155
Sfatul bătrânilor	159
Irod cel mare	163
Arhelau	167
Irod Antipa, tetrarhul	171
Irod Agripa I	175
Irod Agripa II	178
Iudeii care locuiau lângă el	181
Purtătorii de poveri	184
Cei înțelepți	187
Treisprezece capi de familie	190
Preoții	193
Amasai	196
Fiii profetilor	199
Enoch	202
Fiica lui faraon (soția lui Solomon)	206
Bărbatul egiptean	210
Cancelarul din Babel și mama sa	214
Căpeteniile fiilor lui Amon	218
Șobi	222
Gaius	225
Slujitorul lui Abigail	228

Filip	231
Toma.....	234
Rițpa	237
Bolnavul de ascită	240
Căpeteniile.....	243
Fivi.....	246
Itai.....	249
Netinimi.....	253
Apolo	256
Țiba.....	259
Trofim.....	262
Ginerele lui Barzilai	266
Hușai.....	269

Prefață

Am impresia că momentele devoționale din familie au devenit mai rare în aceste zile. Și totuși, ele sunt atât de importante și benefice. Părinților le revine sarcina de a le adapta la înțelegerea copiilor. Nu este atât de ușor, deoarece copiii trec prin diferite stadii de dezvoltare.

În aceste conversații de seară - recunosc, ele aveau loc prea rar în casa noastră - atenția noastră era adesea îndreptată asupra unor persoane mici și discrete din Scriptură. Am vrut să învățăm ceva de la ele: ascultare și încredere în Dumnezeu, de exemplu. Altele au servit drept exemple de avertizare. Biblia ne prezintă tot felul de oameni.

Am fost plăcut surprins să aflu că Stephan și Friederike s-au străduit să readucă la lumina zilei și să pună în formă lizibilă notițele vechi de peste treizeci de ani despre acești „servitori și servitoare”, așa cum le-am numit noi pe atunci.

Sper că nimeni nu se va supăra dacă voi adăuga câteva desene străvechi la unele dintre articole. Eu iubesc aceste imagini. Nu pentru frumusețea lor deosebită (există tablouri mai atrăgătoare), ci pentru aura lor reverențioasă. Acestea provin dintr-o biblie veche (din jurul anului 1700) și arată clar conștiinciozitatea cu care generațiile anterioare studiau Biblia. Priviți mai atent imaginile. Acestea atrag atenția în mod deosebit asupra scenei. Așa ar trebui să fie.

Lectură binecuvântată și salutări.

51702 Bergneustadt, în iarna anului 2020

Walter Keune

Leprosul, un samaritean

Luca 17.11-19: Și a fost că, pe când mergea El spre Ierusalim, trecea prin Samaria și Galileea. Și, pe când intra într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși, care stăteau departe. Și ei au ridicat glasul, spunând: „Isuse, Stăpâne, ai milă de noi!“ Și El, văzându-i, le-a spus: „Mergeți, arătați-vă preoților!“ Și a fost că, pe când mergeau ei, au fost curățiți. Și unul dintre ei, văzând că a fost vindecat, s-a întors înapoi, glorificându-L pe Dumnezeu cu glas tare. Și a căzut cu fața la picioarele Lui, mulțumind-I; și era un samaritean. Și Isus, răspunzând, a spus: „N-au fost curățiți cei zece? Dar cei nouă, unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă să-I dea glorie lui Dumnezeu?“ Și El i-a spus: „Ridică-te și mergi. Credința ta te-a vindecat.

Neputincioși și triști stau acolo, cei zece leproși. Oh, dacă ar putea să se mai bucure încă o dată, dacă ar putea vorbi încă o dată cu oameni normali, dacă ar putea încă o dată în mod rezonabil să mănânce, să doarmă, să se ridice. Această boală i-a ruinat complet. Ei sunt excluși din societatea umană, abandonati, izolați. Ei simt acest lucru. De aceea s-au găsit unul pe celălalt și s-au asociat.

S-or fi certat oare cu Dumnezeu? I-au reproșat ei Domnului Isus că a vindecat atâția bolnavi și pe ei i-a lăsat pe dinafară până acum? Poate că da. Dar Dumnezeu ar vrea să ajungă și la inima lor. Adeseori, El merge pe căi dificile cu oamenii, dar ele sunt căi ale dragostei, pentru ca omul să se întoarcă și să se adreseze lui Dumnezeu. Acesta este adesea un drum lung, spinos și dureros.

Dar oamenii sunt ca pisicuța care a căzut într-o fântână. A înotat mult timp în apă și, în cele din urmă, a reușit să se agațe de o margine de piatră. Țăranul, care observase acest lucru, încearcă acum să o salveze, coborând o găleată până la ea. Găleata atârână acum direct sub pisicuță; ea trebuie doar să se lase să cadă în ea și

este salvată. Dar nu, ea se ține agățată de marginea pietrei până când, în cele din urmă, epuizată, cade singură în găleată.

Leproșii au ajuns și ei în acest punct. Ei nu mai pot. Ei sunt complet dați morții și ce bine că tocmai acum Domnul trece pe lângă ei, le aude strigătul de ajutor și îi sfătuiește să se arate preotului. Ce, au auzit bine? Bineînțeles că ei știu foarte bine că preotul nu-i poate vindeca. Preotul acceptă doar persoane sănătoase. Și ei nu erau sănătoși.

Priviți, copii, și acum se întâmplă cel mai minunat lucru: cei zece nu-L contrazic pe Domnul. Ei pleacă. Credința lor în Domnul a fost suficientă și de aceea, la scurt timp după aceea, ei trăiesc miracolul de a fi complet vindecați în drum spre preot, fără nici un sacrificiu, fără multe, multe procese de curățire.

Puterea Domnului i-a vindecat. Pe toți zece. Dar cum se comportă ei acum? Ce trebuie să facă? Să continue să meargă la preot? Să fugă? Să se întoarcă? Ce ai fi făcut tu? Domnul a spus în mod categoric: „Duceți-vă, arătați-vă preoților.” Dar acum deveniseră curați înainte de a se arăta preoților. Vă voi divulga adevărul, dar nu, pentru că Domnul Însuși ne dă răspunsul corect. Pentru că El Se bucură nespus de mult pentru singurul om curățat care se întoarce, care Îi mulțumește din toată inima și cade la picioarele Domnului. Omul acesta venea din Samaria. El era un străin și nu făcea parte din poporul iudeu. Dar Domnul este mândru de el. De ce? În primul rând, pentru că avea o mare credință în puterea Domnului, care îl va vindeca. În al doilea rând, pentru că a întors spatele legii rigide, preoților din acea vreme, și s-a întors la adevărata sursă de ajutor, la Domnul Isus.

Înțelegeți, copii, ce vreau să spun prin asta? Ce mai voiau să aștepte ceilalți nouă de la preoți? Strict vorbind, ar trebui să spunem: cei nouă au fost ascultători și unul a fost neascultător. Dar acesta nu a

fost legat de lege, ci și-a urmat inima. Puterea de atracție a Domnului a fost mai mare pentru el. De aceea, Domnul i-a dat și vindecarea sufletului său, iertarea păcatelor sale.

Poate că cei nouă au auzit mai târziu întrebarea Domnului: Unde sunt cei nouă, de ce nu au spus mulțumesc? Jenant, foarte jenant pentru ei. Dar ce bucurie pentru Domnul că măcar acest străin a venit. Lui i-a răsărit deodată lumina, pentru că recunoaște că acest Isus, acest Maestru, este Dumnezeu Însuși. El cade la picioarele Lui, fără să acorde atenție la ceea ce gândesc oamenii. El își revarsă inima plină de mulțumiri înaintea Domnului.

O, dacă am avea în fiecare zi o inimă atât de recunoscătoare ca acest samaritean. Domnul ne-a iertat păcatele. Când a fost ultima dată când am mulțumit pentru asta? Oare nu ne-a făcut Domnul fericiți? El ne-a dăruit părtășie cu copiii lui Dumnezeu. El ne-a dat pace interioară, ne-a promis un viitor glorios, prezența Lui ne-a încurajat în multe greutăți. El ne dăruiește sănătate, hrană, îmbrăcăminte, relaxare, vreme frumoasă etc., etc., etc. Să fim oare ca niște copii nerecunoscători, care sunt muștrați de mama lor cu cuvintele: „Cum se spune?”. Sau suntem ca acel samaritean fericit și vesel, care a strigat cu glas tare „mulțumesc”? Asta a fost spre slava lui Dumnezeu. Asta l-a plăcut Domnului Isus. Acum El așteaptă ecoul nostru.

Lucrătorii din vie

Matei 20.1-16: Pentru că Împărăția cerurilor este asemenea unui stăpân al casei care a ieșit dis-de-dimineată ca să angajeze lucrători pentru via sa. Și, învoindu-se cu lucrătorii pentru un dinar pe zi, i-a trimis în via sa. Și, ieșind pe la ceasul al treilea, a văzut pe alții stând în piață fără lucru; și lor le-a spus: «Mergeți și voi în vie și vă voi da ce este drept». Și ei s-au dus. Din nou, ieșind pe la ceasul al șaselea și al nouălea, a făcut la fel. Ieșind iar pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând și le-a spus: «De ce stați aici toată ziua fără lucru?» Ei i-au spus: «Pentru că nu ne-a angajat nimeni». El le-a spus: «Mergeți și voi în vie și veți primi ce este drept». Dar, când s-a făcut seară, stăpânul viei i-a spus administratorului său: «Cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând de la cei din urmă, până la cei dintâi». Și, când au venit cei de pe la ceasul al unsprezecelea, au primit fiecare câte un dinar. Și, când au venit cei dintâi, gândeau că vor primi mai mult și au primit și ei câte un dinar. Și, când l-au primit, murmurau împotriva stăpânului casei, spunând: «Aceștia din urmă au lucrat un ceas și i-ai făcut egali cu noi, care am dus greul zilei și arșița». Dar el, răspunzând, i-a spus unuia dintre ei: «Prietene, nu te nedreptățesc; nu te-ai învoit cu mine pentru un dinar? Ia ce este al tău și pleacă! Dar vreau să dau acestuia din urmă ca și ție. Nu-mi este permis să fac ce vreau cu ale mele? Este ochiul tău rău pentru că eu sunt bun?» Astfel vor fi cei din urmă întâi, și cei dintâi în urmă, pentru că mulți sunt chemați, dar putini aleși.

Parabola lucrătorilor din vie a provocat cu siguranță multă neînțelegere. Cum poate proprietarul să ducă o astfel de politică salarială? La urma urmei, câțiva oameni lucrează acolo de la ora 6.00 dimineața până seara la ora 18.00 și primesc același salariu ca și cei care sunt acolo de o oră. Și ca lucrurile să fie și mai grave, ei sunt plătiți primii. Nu, la un astfel de proprietar nici eu nu m-aș mai duce. Ce mod de a proceda după bunul plac!

Da, copii, așa am gândit și eu odinioară. Și de aceea este atât de necesar să cunoaștem intenția lui Dumnezeu. Ce vrea El să ne spună prin această relatare? Iată un exemplu recent: scriu aceste rânduri la scurt timp după ce granițele RDG au căzut și zidul Berlinului a fost dărâmat. O reporteră se află în fața unui refugiat care a escaladat zidul cu un an înainte, riscându-și viața chiar sub ploaia de gloanțe a Vopo¹. Ea îl întreabă dacă nu cumva are gânduri de nedreptate, dacă fapta lui eroică nu este acum repede uitată și dacă nu este invidios pe concetățenii săi care au primit acum așa de ușor libertatea? Ea nu poate scoate nimic negativ de la el. Bărbatul nu face decât să radieze cu toată fața. Acum își poate vedea din nou toate cunoștințele, prietenii și vecinii. Ce bucurie îl însuflețește pe acest om, care regretă doar că a durat atât de mult.

Profesorul Reinhard Löw povestește despre o familie la cules de mere. Copiii mai mari și-au luat o vacanță pentru asta, cei mijlocii ajută după orele de școală, iar cei mai mici sunt ridicați din când în când pentru a culege un măr. Seara, tatăl le dă fiecăruia câte 2,00 DM, începând cu cei mai mici. Nu-i așa că iar e greșit? „Nu”, spun cei mai în vârstă. „Culegerea merelor este distractivă, sunt merele pentru iarnă, iar faptul că tatăl a dat banii mai întâi celor mai mici, a făcut asta doar ca să putem împărtăși din bucuria lor până când ne vine rândul.”

Vedeți, copii, este asemănător ca în parabola noastră. Este problema legii și a harului. Nici Petru nu a înțeles încă aceasta. El îi spune Domnului: „Noi am renunțat realmente la multe și acum vrem ceva în schimb”. Fariseii au crezut și ei că este ca un automat: banii sunt puși în partea de sus și lucrurile ies în partea de jos. Ei au respectat poruncile toată viața lor și totuși Domnul se duce la păcătoși și la vameși și le dă atât de mult. Acest lucru i-a înfuriat și

¹ Nota traducătorului: Vopo sau VoPo înseamnă, în mod colocvial, ofițerul de poliție al poporului în RDG

i-a enervat foarte tare. Și de aceea L-au urât pe Domnul. Aha! Acum înțelegem. Este vorba doar despre Domnul. Acest gând este pus și deasupra parabolei noastre: „Dacă faceți aceasta și aceea ... pentru Numele Meu” (Matei 19.29). Despre aceasta este vorba. O facem din dragoste pentru Domnul? Sau trebuie mai întâi să facem o mare înțelegere cu stăpânul casei, să încheiem un contract de muncă, să stabilim cuantumul salariului. Aceasta este o lege strictă.

În cazul lucrătorilor veniți mai târziu, acest contract nu s-a încheiat, iar stăpânul casei le promitea doar un salariu corect. Dar în cazul celor din urmă nu a menționat nimic despre asta, ei puteau fi fericiți că mai pot aduce niște bani acasă.

Dar atitudinea acestor oameni a fost corectă. Erau fericiți că se aflau în slujba acestui Domn. Bucuria lor a înăbușit orice calcul pripit despre cine ar putea primi mai mult sau cine ar putea primi mai puțin. Nu se temeau că primii ar putea lua smântâna, nu, slujba lor era o chestiune de onoare pentru stăpânul casei și asta îl bucura atât de mult încât el a apelat la bogăția harului său.

De asemenea, stăpânul a dat cu înțelepciune banii primilor muncitori la urmă, pentru că altfel ei ar fi fugit și discuția nu ar fi avut loc. Domnul Isus este milostiv, Petru ar trebui să știe și el asta, căci atunci când întreabă ce răsplată va primi pentru că Îl urmează, Domnul îi răspunde: „Voi veți ședea cu Mine pe tronuri de glorie în Împărăție”. Imaginați-vă asta, copii. Urmarea Domnului pentru o perioadă scurtă de timp este răsplătită astfel: gloria milenară. Infinit mai mult decât ceea ce a făcut Petru.

Copii, nu căutați cu atâta lăcomie răsplata, ci împliniți slujirea voastră cu dragoste pentru Domnul și pentru părinți cu inimile bucuroase și fericite. Atunci veți culege o fericire neașteptată, mult mai mult decât puteți calcula, căci harul Domnului nu cunoaște limite. Așteptați și veți vedea.

Ucenicii din Listra

Faptele apostolilor 14.20: Dar, când l-au înconjurat ucenicii, el s-a ridicat și a intrat în cetate. Și a doua zi a plecat împreună cu Barnaba la Derbe.

Pavel se află în mijlocul Asiei Mici, Turcia de astăzi, și cu fiecare cetate crește ura față de iudei. Este gelozie pură: pe de o parte față de Pavel, pentru că oamenii îl urmează în masă și mulți se convertesc, iar pe de altă parte față de națiuni, pentru că iudeii nu îngăduie ca ei să aibă parte de harul lui Dumnezeu. Ei gândesc că, în calitate de popor al lui Dumnezeu, doar ei au dreptul la binecuvântările și privilegiile lui Dumnezeu. Dar în acest sens se înșală foarte mult, pentru că tocmai ei sunt cei care L-au respins pe Domnul Isus, iar acum Dumnezeu Se îndreaptă spre celelalte națiuni. Apostolul Pavel este cel care trebuia să le vestească această veste bună și devine astfel ținta acestor iudei odioși.

Astăzi el se află în Listra. Cu putere a chemat la pocăință, ba chiar a făcut minuni. Mulți cred în mesajul său și, în mod spontan, doresc să i se închine ca Dumnezeu. Iudeii sunt atât de furioși încât, în cele din urmă, l-au lovit cu pietre și l-au târât afară din cetate. Aici îl lasă să zacă și cred că a murit.

Dar acum este rândul lui Dumnezeu. Mulți oameni răi de-a lungul istoriei au persecutat creștinii cu ură oarbă. Mulți au afirmat, de asemenea, că creștinismul mai are doar o durată de viață scurtă. Cât de crud i-a ucis Dioclețian², de exemplu, pe creștini, a ars aproape toate scrierile lor care existau la acea vreme, a ucis zeci de mii de creștini. El a ridicat un monument pe o Biblie sfâșiată cu inscripția „Numele creștinilor sunt șterse pentru totdeauna”. Este adevărat, Dioclețian?

² Împărat roman care a inițiat ultimul și cel mai brutal val de persecuții romane împotriva creștinilor în anul 303.

Ah, douăzeci și cinci de ani mai târziu, Dumnezeu i-a dat o lecție: împăratul Constantin a recunoscut atunci Biblia ca fiind Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu și a răspândit-o în toate punctele cardinale.

De atunci, acest act s-a repetat de nenumărate ori în istorie. În 1960, un coleg de bancă mi-a spus: „Walter, în zece ani nimeni nu va mai vorbi despre creștini.”

Acum suntem nerăbdători să auzim răspunsul lui Dumnezeu aici, în Listra. Iudeii au crezut că l-au eliminat pe apostol. El zace nemișcat în stradă. Încet-încet, câteva persoane se apropie de el. Sunt ucenicii care au găsit de curând credința în Domnul Isus prin el. Cu curaj, ei fac un pas înainte și se așază în jurul marelui lor apostol. El i-a ajutat să ajungă la viața veșnică. Predica lui a fost puternică și convingătoare, iar ei au crezut-o. Cine dintre noi nu a avut o dorință ascunsă de a fi și el martor la o astfel de renaștere, în care atât de mulți oameni vin la credință?

Tristețea imensă a ucenicilor de aici, din Listra, este brusc întreruptă. Cu toții tocmai au văzut un semn clar de viață în apostolul Pavel. Acum își deschide ochii. Mulți se apleacă asupra lui. Miracolul crește de la minut la minut. El, care cu o clipă în urmă fusese declarat mort de către iudei, se ridică, ba chiar găsește puterea de a se ridica el însuși și de a se întoarce în cetate.

Știți, copii, îl admir pe acest apostol. Niciun certificat medical de boală, niciun concediu de odihnă, niciun tratament. Dimpotrivă. Chiar a doua zi dimineață, el merge în cetatea următoare, Derbe. Propovăduirea Evangheliei și-a urmat cursul.

Cine i-a dat putere acestui apostol, fizic și spiritual? Dumnezeu a făcut-o. Nimeni altcineva. Dumnezeu l-a încurajat prin acești ucenici care îl înconjurau. Sunt sigur că și Timotei a fost acolo, el

era din Listra. Nu va fi uitat niciodată această imagine: apostolul iubit acolo, atât de nemișcat pe pământ. Dar, pe de altă parte, apostolul a prins curaj în această situație și prin apropierea tuturor acestor ucenici, care tocmai fuseseră salvați prin cuvântul său. Cât de fericit trebuie să-l fi făcut această mulțime. Cât de mult trebuie să-l fi încurajat și consolat prezența lor. Simpatia lor l-a ridicat literalmente în picioare. Lacrimile de durere s-au transformat în lacrimi de bucurie și solidaritate intimă. Nici un atac inamic nu putea rupe această legătură de dragoste reciprocă, nu, doar o făcea mai strânsă, mai puternică.

Toată lumea îl va fi ajutat pe apostol să se ridice în picioare. Poate că Lois și Eunice erau și ele acolo, bunica și mama lui Timotei. Apostolul își amintea cu plăcere de ele.

Noi, ca și creștini, am fost puși laolaltă în această lume pentru a ne încuraja unii pe alții, pentru a ne mângâia. Cine nu a experimentat în momente de nevoie și de boală că o strângere de mână prietenoasă, un zâmbet înțelegător sunt cel mai bun medicament pentru sănătatea duhului, a sufletului și a trupului. Dar solidaritatea copiilor lui Dumnezeu în Domnul Isus le întrece pe toate, îi însuflețește pe cei obosiți, îi înviorează pe cei bolnavi și îi mângâie pe cei îndurerați.

Slujitorii lui Naaman

2 Împărați 5.13-14,23-24: Și slujitorii săi s-au apropiat și i-au vorbit și au zis: „Părinte, dacă ți-ar fi zis profetul să faci vreun lucru mare, nu l-ai fi făcut? Cu cât mai mult când îți spune: «Spală-te și fii curat»?“ Și a coborât și s-a scufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu. Și carnea lui s-a făcut din nou cum este carnea unui copil mic, și el a fost curat. ... Și Naaman a zis: „Învoiește-te să iei doi talanți“. Și a stăruit de el și a legat doi talanți de argint în doi saci cu două schimburi de haine și le-a pus pe doi dintre slujitorii săi și le-au purtat înaintea lui. Și, când a venit la deal, le-a luat din mâna lor și le-a strâns în casă; și a dat drumul oamenilor și ei au plecat.

A fost o mare bucurie printre sirieni; ei învinseseră pe Israel și făcuseră o pradă bogată. Numai că eroul lor, Naaman, conducătorul armatei, a fost atât de introvertit [preocupat doar de viața sa interioară] în ultima vreme, atât de tăcut. Ce se petrecea oare în mintea lui? Nu avea oare motive să fie recunoscător? Nu a fost victoria destul de clară și evidentă? Nu, nu din această cauză. Naaman era un om distrus. Destul de mult timp reușise să o ascundă. Dar acum nu știa cum să-și întindă cămașa mai mult peste mâini, cum să-și tragă șapca mai mult peste față. Era terminat. Fata israeliană din casa lui observase și ea această stare, el trebuia să presupună că și soldații lui au observat. Nu-i așa că de multe ori ei șoptiseră și sușotiseră pe la spate? Da, el era bolnav, bolnav fără speranță, era leproș. Nu, nu fără speranță. Această fată dragă din Israel i-a dat din nou speranță astăzi. Ar fi putut să o îmbrățișeze. Vrea să-i urmeze sfatul: mâine vrea să plece în Israel, la profet.

El primește și o scrisoare de recomandare din partea împăratului și pornește la drum cu care, cai, daruri și cu cei mai apropiați prieteni ai săi, niște servitori.

Prima vizită la împăratul din Samaria trebuie să fi fost foarte jenantă, atât pentru necredinciosul împărat al lui Israel, cât și pentru Naaman însuși. Ce rușine trebuie să fi fost pe fața acestui om. Slujitorii merg cu el la a doua adresă din Israel, la Elisei.

Trupa se oprește în fața casei lui Elisei. Așteptare încordată. Nu se vedea nici un profet. Dar Elisei știe deja. El trimite un mesager la ușă, pentru a-i spune comandantului armatei pe scurt și concis că el trebuie să se scalde în Iordan de șapte ori și apoi va fi din nou curat și sănătos. Asta a fost tot. Mesagerul dispare din nou. Naaman este perplex. Cu o furie înflăcărată, se întoarce spre casă. El nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu oamenii din Israel.

Dar acum a sosit ceasul slujitorilor săi. Ei au observat totul, au auzit totul: prostia împăratului, casa simplă a lui Elisei, instrucțiunile simple ale mesagerului său, nerăbdarea comandantului lor de armată - iar în fața lor se află Iordanul, limpede, proaspăt și curat. Cum a putut Naaman să spună că râurile lor din Damasc ar fi mai bune? Cu toată mânia lui, oare nu a văzut el frumusețea Iordanului? Slujitorii opresc caii. Ei nu se tem de boala contagioasă a lui Naaman. Pășesc în fața superiorului lor cu disciplina militară obișnuită și îi cer politicos un moment de răbdare. Naaman simte o anumită compasiune intimă în slujitorii săi. Și această compasiune profundă este atât de plăcută și reconfortantă pentru el, încât credința lui crește și acceptă de bunăvoie recomandarea lor. Felul cuceritor în care vorbesc slujitorii îi face bine, îl face să se răzgândească în cele din urmă. „Tatăl meu”, spun ei. Nu exprimă oare această formă de adresare o relație frumoasă între slujitor și stăpân? Nu ar trebui ca acest comandant al armatei, care a cerut întotdeauna o supunere necondiționată, să fie și el, măcar o dată, un model de ascultare?

Dragostea slujitorilor săi pentru el este în acest moment mai mare decât respectul lor pentru el. Slujitorii vorbesc cu respect despre

prorocul Elisei. Ei pot repeta întocmai instrucțiunile mesagerului lui Elisei. Au ascultat cu interes și au fost atenți. Ei îi prezintă din nou stăpânului lor cât de simplu ar putea îndeplini totul, acum că se află la Iordan. Credința slujitorilor l-a infectat pe Naaman, da, l-a copleșit atât de mult încât și-a pierdut mândria, nu s-a mai rușinat și a intrat în apă. Credința lui a fost atât de puternică în acel moment, încât Domnul Isus încă îl menționează în laude secole mai târziu.

El iese din apă complet sănătos. Vă puteți imagina cum radia de bucurie? El va fi veșnic recunoscător Domnului Isus pentru acest lucru, la fel și slujitorii săi.

Epafrodit

Filipeni 2.25-30: Am socotit dar necesar să-l trimit la voi pe Epafrodit, fratele, și împreună-lucrător și împreună-ostaș cu mine, dar trimisul vostru și slujitor pentru nevoia mea, fiindcă vă dorea pe toți și era mâhnit pentru că ați auzit că a fost bolnav; pentru că a și fost bolnav aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el, și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristare peste întristare. L-am trimis deci mai în grabă, ca, văzându-l, să vă bucurați din nou, și eu să fiu mai puțin întristat. Primiți-l deci în Domnul cu toată bucuria și onorați pe unii ca aceștia; fiindcă pentru lucrare a fost aproape de moarte, riscându-și viața, ca să împlinească ce lipsea slujirii voastre către mine.

Împăratul Nero domnește la Roma. Un om teribil care îi vizează în special pe creștini. Apostolul Pavel a fost condamnat și întemnițat pentru credința sa. Se plânge că toată lumea l-a abandonat, chiar și frații care l-au încurajat atât de mult când a ajuns în Apia-Forum. El nu-i mai vede.

Dar frații și surorile dintr-o adunare din Macedonia își aminteau încă de el. Ei au strâns o sumă de bani și au însărcinat un om să îi înmâneze acest dar apostolului. Era adunarea din Filipi, unde apostolul și Sila au fost atât de miraculos eliberați altădată din închisoare. Fratele care a făcut călătoria riscantă la Roma era Epafrodit.

Știți, copii, în zilele noastre este foarte ușor să transferi o sumă de bani în străinătate. Se completează un cec și se trimite. Dar ce a trăit Epafrodit la acel transfer de bani, numai Domnul știe. Se spune că a fost la un pas de moarte în această călătorie. Știm, de asemenea, că Pavel ajunsese cu greu la Roma, iar Pavel avea încă însoțitori. Epafrodit era singur. Pe atunci nu existau bani de hârtie. Trebuia să transporte monede grele mii de kilometri, în mare parte peste munți.

Pe drum pândeau tâlhari (2 Corinteni 11.26), care cu siguranță ar fi văzut sacul gros cu bani. Cum credeți că a traversat Marea Adriatică? Unde trebuie să-și fi petrecut nopțile? Mă întreb dacă a dormit pe bani? Cât trebuie să fi transpirat de frică pentru bani, ei nu erau proprietatea lui, asigurările nu erau atât de cunoscute pe atunci.

Pe lângă aceasta, s-a îmbolnăvit. Biblia spune că a fost la un pas de moarte. Și acum? Sărmanul Epafrodit. Să se întoarcă? Nu, nu a vrut. Să plătească un doctor cu banii? Nici asta nu a vrut. Nu, el s-a încredințat pe deplin Dumnezeului și Tatălui său, iar El „a avut milă de el” (versetul 27). Dumnezeu, cu înțelepciune, l-a luat în seamă. El a văzut ce avea de făcut Epafrodit. El l-a ajutat și în Roma să-l găsească pe apostol, pentru că chiar și numai simpla întrebare referitoare la acest apostol al Domnului Isus îl făcea deja suspect și numai bun pentru a fi judecat ca și creștin.

Cât de bucuros trebuie să fi fost apostolul în legătură cu această vizită. Bineînțeles, el a fost întristat de marea suferință pe care o avusese Epafrodit în timpul călătoriei. Vestea aceasta a ajuns și la Filipi, iar grija fraților și surorilor de acolo pentru fratele lor iubit a ajuns din nou și la apostolul Pavel. Ce mare activitate de călătorie trebuie să fi fost în trecut, că aceste rapoarte ajungeau atât de repede dintr-un loc în altul.

Acum, să vedem pe scurt ce a gândit Dumnezeu despre această slujire a lui Epafrodit. Aș dori să subliniez două lucruri:

1. Disponibilitatea de a livra banii valora mai mult decât banii în sine. De multe ori se întâmplă același lucru cu costurile de transport. Dacă dorim să trimitem haine în străinătate, ne putem aștepta ca taxele de transport să depășească valoarea bunurilor.

La fel era și cu iubitul nostru frate din Filipi. Dumnezeu spune că a fost la un pas de moarte și că și-a pus viața în pericol. Da, viața valora cu siguranță mai mult decât darul pentru apostol. Dar Dumnezeu a apreciat foarte mult acest fapt al fratelui. În această slujire el a fost un imitator al Domnului Isus, care ne-a dăruit atât de mult: viața veșnică, iertarea păcatelor, viitorul glorios în casa Tatălui. Dar faptul că El, din dragoste pentru noi, a trebuit să-Și dea viața Sa dragă până în moarte, acesta este cel mai mare act de dragoste.

2. Versetul 30 spune că această călătorie, pe care Epafrodit a întreprins-o pentru apostol, a fost o lucrare pentru Domnul. Efortul s-a meritat. Aș vrea să vă povestesc despre un îngrijitor care, de asemenea, a depus mult efort pentru a păstra cât mai bine sala de întâlniri creștine. Dar oamenii nu erau niciodată mulțumiți: uneori încăperea era prea rece, alteori prea caldă. Uneori era prea puțin aer proaspăt, alteori era un curent de aer. Fratele era la capătul răbdării. Făcuse treaba asta ani de zile, dar acum a pus cheile pe masă cu observația: „Nu mai pot să le fac pe plac fraților și surorilor. Găsiți un alt îngrijitor.” A fost o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, un frate bătrân a luat cuvântul: „Spune-mi, dragă frate, pentru cine ai făcut acest serviciu în toți acești ani? Pentru frații nemulțumiți și surorile nemulțumite sau pentru Domnul?” După o clipă de gândire, îngrijitorul a luat din nou cheia și a spus. „Ei bine, fraților, dacă vreți să mai aveți încă puțină răbdare cu mine, voi continua să o fac pentru Domnul.”

Epafrodit și-a folosit puterea și pentru Domnul. Apoi a călătorit înapoi cu prețioasa scrisoare către Filipeni. Iar faptul că a predat-o nevătămată ne aduce și astăzi un mare beneficiu.

Onisifor

2 Timotei 1.16-18: Domnul să dea îndurare casei lui Onisifor, pentru că deseori m-a înviorat și nu i-a fost deloc rușine de lanțul meu; ci, fiind în Roma, m-a căutat stăruitor și m-a găsit; – Domnul să-i dea să găsească îndurare de la Domnul în ziua aceea – și tu știi mai bine decât alții cât de mult a slujit el în Efes.

Nu numai copiilor le place să primească vizitatori, ci și persoanelor în vârstă, mai ales dacă și-au pierdut deja soțul sau soția și vin zile de singurătate. Femeile mai în vârstă sunt mai capabile să se ajute singure, dar bărbații sunt destul de neajutorați într-o astfel de situație. Aceștia apreciază în mod deosebit o scurtă vizită, mai ales dacă sunt oameni amabili. Căci fiecare dintre noi cunoaște și vizite mai puțin înviorătoare. Ei bine, cine dintre noi nu ar vrea să își amintească orele petrecute împreună, care au rămas în memorie, pentru că au fost pur și simplu frumoase, pentru că ne-au adus un câștig interior, ne-au încurajat? Ne-am bucurat de această vizită, ne-am înțeles, au fost momente binecuvântate.

Și apostolul Pavel a primit o astfel de vizită în închisoarea din Roma. Acest lucru l-a bucurat atât de mult pe bătrânul apostol, încât a trebuit să-i scrie direct lui Timotei, cum l-a înviorat Onisifor. Cât de singuratic era apostolul aici, în închisoare. Începuse deja să se răcească, iarna stătea înaintea ușii. Cât de mult îi plăcuse să participe la marea sărbătoare de Yom Kippur din Ierusalim în toți acei ani, în această perioadă. Nu putea să uite asta.

Dar a fost unul care l-a vizitat de mai multe ori aici, la Roma: Onisifor. A venit din Efes, de departe. Poate că fusese acolo când frații din Efes își luaseră rămas bun cu lacrimi de la apostol pe malul mării. Căci el fusese trei ani la ei. Onisifor dorea neapărat să-l revadă pe acest apostol, să vorbească cu el, să-i mulțumească. De aceea, nu a renunțat să-l caute pe apostol la Roma până când nu l-a

găsit în cele din urmă. Nu era ușor să găsești un prizonier în imensul oraș. Și nu era foarte onorabil să întrebi despre un astfel de om. Dacă Onisifor ar fi întrebat de primar, oamenii s-ar fi uitat de jos în sus la el. Dar Pavel? Cine îl cunoștea? Chiar și frații și surorile de la Roma se țineau retrași, suspicioși. Nu era nimeni care să-i dea lui Onisifor un indiciu despre locul unde se afla Pavel? A fost el măcar capabil să comunice în limba străină?

Dar, în sfârșit, are indiciul potrivit. Ziduri reci, gârzi cu inima rece, coridoare întunecate, porți grele. Onisifor a ajuns la destinație. Acolo stă, marele apostol. Poate că ne putem imagina la ce se gândea Onisifor când l-a văzut pe Pavel pentru prima dată în această situație. Dar s-a abținut de la impresiile sale negative. Pavel însuși știa cât de insuportabil de groaznică era această temniță, cât de dureroase erau lanțurile, cât de întunecată era temnița. Cu siguranță ar fi preferat să-l primească altfel pe prietenul său.

Și totuși: vizita l-a înviorat. Textual înseamnă: împlănit. Această simpatie, această bunătate i-a încurajat duhul. Acest frate a adus cu el o briză proaspătă de atmosferă spirituală care a liniștit temporar durerea și întristarea apostolului. Iar Onisifor nu a venit numai o singură dată, ci de mai multe ori. El era un frate credincios. Mulți îl părăsiseră pe Pavel, erau rușinați din cauza lui. Onisifor nu a fost. Dimpotrivă. Desigur, ar fi putut să se scuze cu ușurință: „Îl caut pe Pavel de atâta timp, alergând de colo-colo. Nu mai pot face nimic; mă întorc. Până la urmă, Domnul a văzut voința mea.” Dar nu, cu sârguință și perseverență și-a urmărit scopul. Apostolul confirmă aceeași credințioasă în ceea ce privește lucrarea sa din Efes.

Pavel însuși nu a putut să-i dăruiască prea multe acestui frate, dar el a primit totuși trei lucruri:

1. Pavel a fost atât de bucuros de această vizită încât, călăuzit de Duhul Sfânt, a scris această faptă în Cuvântul lui Dumnezeu. Toți trebuie să poată citi cum acest frate l-a înviorat pe apostol.
2. Pavel s-a rugat pentru familia lui Onisifor, care era îngrijorată pentru el. care era tată și soț. Tot timpul le era dor de dragul lor tată și, ca și creștin, era în mare pericol în aceste vremuri nelegiuite, mai ales că se aventurase direct în groapa cu lei, Roma, unde creștinii erau atât de persecutați. Familia ar trebui să fie răsplătită de Domnul pentru credincioșia tatălui. Aceasta este o încurajare pentru tați. Devotamentul lor este în beneficiul familiei.
3. Pavel scrie ca Domnul Isus să răsplătească din belșug pe Onisifor în ceruri. Numele său înseamnă: „El aduce beneficii”. El a dovedit acest lucru. Dar Domnul nu datorează nimic nimănui. El spune: „Ferice de cei milostivi, că ei vor găsi milă” (Matei 5.7). Răsplata pentru serviciul său este deja sigură. Și a ta?

Epafra

Coloseni 1.7-8: ... după cum ați învățat de la Epafra, preaiubitul împreună-rob cu noi, care este un slujitor credincios al lui Hristos pentru voi, care ne-a și arătat dragostea voastră în Duhul.

Filimon 23: Te salută Epafra, împreună-întemnițat cu mine în Hristos Isus.

După ce apostolul Pavel a ajuns la Roma, a locuit timp de doi ani într-o casă închiriată. A fost o perioadă binecuvântată, iar el a putut să predice liber Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, se întâlneau deseori pentru rugăciune. Mulți frați veneau în vizită, adesea de departe. Unul dintre frați se numea Epafra. El venea din Colose și este evident că el a ajuns la credință prin apostol. Acest frate a răspândit apoi Evanghelia pe străzile din orașul său natal și Dumnezeu i-a binecuvântat eforturile. Mulți cetățeni ai orașului au crezut în mesajul său, au văzut schimbarea din viața lui Epafra și au trecut și ei de partea Domnului Isus. Dar nu numai atât, ei s-au întâlnit în mod regulat și apoi și-au format propria adunare.

Dar diavolul era deja la fața locului. El i-a făcut pe acești tineri frați și tinere surori să creadă că credința lor în Domnul Isus, pe care Îl acceptaseră ca Mântuitor al lor, trebuie acum îmbunătățită, chiar înnobilită, prin filozofia grecilor și tradiția iudeilor. Și lui Epafra îi părea atât de rău de acest lucru, încât s-a dus la apostolul Pavel la Roma cu grijiile și nevoile sale. Vrem să vedem ce discută aici acest om credincios cu apostolul și să auzim ceva de la el.

În primul rând, el nu și-a vărsat de jur-împrejur toată dezamăgirea în legătură cu evoluțiile negative din Colose. Acest lucru ar fi fost de înțeles din punct de vedere uman, dar Epafra subliniază altceva: el vorbește despre credința lor, despre dragostea lor unul pentru celălalt și despre speranța lor. Iar apostolul Pavel, la rândul său, este atât de amabil încât menționează și el toate lucrurile bune în

scrisoarea sa către acești frați și aceste surori. El nu este invidios pe Epafras, care a avut un succes atât de frumos în patria sa, și ascunde toate acestea, sau chiar le critică, nu, el îl susține pe Epafra, îl încurajează și îl ajută. Diavolul nu reușește de data aceasta să îi pună pe cei doi slujitori unul împotriva celuilalt.

În cazul medicilor, se poate observa adesea că aceștia nu se acceptă unul pe celălalt. Atunci când un pacient este trimis de la un medic la altul, se poate întâmpla uneori ca vechiul medicament să fie întrerupt și pacientul să fie trecut la un nou medicament. În cazul lui Pavel și Epafra a fost altfel. Ei vorbeau cu mare respect unul despre altul.

Pavel mărturisește despre eforturile pe care Epafra le-a făcut pentru adunarea din Colose, Laodicea și Hierapolis. De unde știa el asta? Cred că a văzut-o în propria casă. Aici se afla locul de muncă mic, dar bine folosit, al lui Epafra. Pavel însuși a fost restricționat în mișcările sale, nu putea ieși. Dar aici, la Roma, era o casă mică, cu un câmp mare de lucru. Epafra s-a rugat și pentru cele două adunări vecine. Acest fapt este foarte frumos. El nu-și lasă atât de mult privirea să rățăcească peste toată lumea, nu, sarcinile din jurul lui îi sunt aproape de inimă. Ne-am arătat vreodată interesul față de frații și surorile din satele vecine sau rugăciunile noastre trebuie să străbată mereu jumătate de glob? Epafra s-a luptat în rugăciunile sale, adică s-a rugat și a pledat cu toată puterea lui. Cineva a întrebat odată: „Cum se face că lucrarea lui Johannes de Heer³ este atât de binecuvântată, iar cea a altor frați, care de asemenea lucrează cu zel, nu atât de mult?”. I s-a răspuns: „Sunt mii de frați în țara noastră care se roagă zilnic pentru slujirea fratelui nostru Johannes de Heer.”

Ce se ruga Epafra? Ni se spune și nouă asta? Da, apostolul a auzit asta. El s-a rugat ca credincioșii din Colose să rămână fermi până

³ Evanghelist din Olanda (1866-1961).

la sfârșit în voia lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu este explicată mai în detaliu în această scrisoare. Pe scurt, înseamnă că trebuie să îndepărtăm tot hățișul care ne ține legați și ne desparte de Domnul și Mântuitorul nostru în această viață. Oamenii din Colose, în acea vreme, erau împiedicați de filozofie. De aceea nu au fost fericiți. Domnul Isus a fost pus deoparte prin această filozofie și Epafra a făcut din aceasta o chestiune de rugăciune. Inima lui era plină de Persoana glorioasă a Domnului, el însuși nu permitea ca ceva să stea alături de Ea, și este posibil ca mărturia sa deschisă pentru Domnul Isus să fi fost atunci și motivul pentru care a fost înțemnițat la Roma.

Epafra a fost un frate credincios, iar credincioșii din Colose trebuiau să știe asta din gura apostolului. El scrie: „Epafra este unul dintre voi.” Cu alte cuvinte, „Uitați-vă ce om valoros aveți în rândurile voastre, un om care (așa cum îi spune și numele) spune lucruri bune despre alții”.

Miriam și femeile

Exodul 15.20-21: Și Maria, profetesa, sora lui Aaron, a luat tamburina în mâna ei și toate femeile au ieșit după ea cu tamburine și cu jocuri. Și Maria le răspundea: „Cântați Domnului, pentru că este foarte înălțat; a aruncat în mare pe cal și pe călărețul lui“.

Bucuria israeliților la Marea Roșie nu cunoaște limite. În sfârșit liberi, în sfârșit răscumpărați din robia Egiptului. Dumnezeu a distrus dușmanii și poporul înalță un strigăt de bucurie. Moise a scris pentru noi cântecul pe care îl cântau în acel moment. Este un cântec plin de mulțumire față de Dumnezeu, plin de speranță și de așteptare pentru țara Canaanului.

Ești și tu salvat? Ești eliberat de puterea păcatului și a morții? Atunci poți cânta împreună cu ceilalți eliberați de puterea păcatului și a morții. Vezi tu cum se bucură cu toții? Bărbații cântă un cântec cu mai multe versuri, iar femeile răspund alternând cântecul și dansul. Sincer, mi-ar fi plăcut să văd asta. Mai întâi bărbații: puternici și plini de înfocare. Apoi Miriam, spontan, ia tamburina și este urmată de două sau trei femei, apoi mai multe, din ce în ce mai multe, doar femei, multe, cu tamburine. Se formează, dansează, formează un lanț, se rotesc, se sprijină pe umeri, schimbă pasul, pas de leagăn, o zi luminoasă de bucurie, soare strălucitor, marea largă, libertate.

Femeile nu au mai trăit o asemenea bucurie de mult timp. În spatele lor se află zeci de ani de muncă grea. Muncă forțată. Teama și grijile din ultimele zile și săptămâni sunt încă proaspete în mintea lor. Dar această muncă le-a format. Marea lor autodisciplină poate fi admirată aici, pe malul mării. Miriam, sora lui Moise, calcă pe urmele fratelui său. Își dorește atât de mult să îl sprijine în lucrarea sa. De aceea a luat inițiativa cu femeile. Cât de minunat a fost acest

dans, complet improvizat. Tot ce trebuiau să facă era să repete cuvintele bărbaților. Nimeni nu a refuzat să se alăture. Magnitudinea salvării de aici, de la Marea Roșie, nu permitea indiferența. Toți au fost sub impactul miracolelor lui Dumnezeu. Numai El a intonat laudele în ele. Nimeni nu putea scăpa de puterea divină. Toți au fost foarte impresionați de intervenția lui Dumnezeu. Așa va fi întotdeauna. Cu cât ne predăm mai mult călăuzirii divine, cu cât ne expunem mai mult la atmosfera divină, cu atât mai fericită devine inima noastră, cu atât mai puternic cântecul de laudă ne vine pe buze.

Ați auzit vreodată cântecul glorios al unei ciocârlii în timpul verii? Se înalță în tăcere, zboară vertical, tot mai sus, și cu cât se înalță mai sus, cu atât cântecul său devine mai puternic. O bogăție aproape inepuizabilă de melodii. Rămâne la această înălțime mult timp, cântând neîncetat. Dar apoi ea coboară. Cântecul ei scade foarte mult în volum. Cu cât se apropie mai mult de sol, cu atât vocea sa devine mai liniștită, până când, în cele din urmă, dispare în tăcere în cuibul său. O imagine a noastră, a creștinilor: cu cât pătrundem mai adânc în gândurile lui Dumnezeu, ca și cum am pătrunde în atmosfera cerească, cu atât mai frumos va răsună lauda noastră, va crește bucuria noastră, se va bucura inima noastră. Dar când ne întoarcem în jos, spre pământ, gura noastră tace, inima noastră se răcește.

Este bine că și astăzi există femei ca Miriam care îi antrenează pe alții în laudele lui Dumnezeu. Chiar dacă cântecul ei nu are bogăția gândirii ca cel al lui Moise, fratele ei, dar toată lumea se poate bucura de mântuire, toată lumea poate cânta un cântec. Eu mă bucur, de asemenea, foarte mult de celelalte femei care s-au alăturat spontan. A existat rezonanță, armonie, unitate. A existat, de asemenea, o anumită recunoaștere a autorității lui Miriam. Totul era în echilibru divin: Miriam nu conducea corul bărbaților, nu cânta alte versuri, nu, vocile strălucitoare ale femeilor completeau cântecul

bărbaților, dansul lor anima corul comun, iar cântecul lor de tamburină dădea întregii scene un cadru vesel.

Când scriu aceste rânduri, îmi pare foarte rău pentru un lucru: și anume, că Domnul Isus, care a fost El Însuși Mântuitorul și Răscumpărătorul poporului Său, nu a experimentat niciodată această rezonanță glorioasă pe pământ. El compară propriile Sale cuvinte cu cele ale copiilor care își strigă colegii de joacă pe stradă: „V-am cântat din fluier și n-ați jucat” (Luca 7.32). Este păcat că Miriam și celelalte femei au lipsit atunci.

Dar cum rămâne cu mine și cu tine? Desigur, nu mă refer la dans în adevăratul sens al cuvântului, ci la inimile noastre pline de bucurie. Sper să poată fi văzute și auzite. Nu vrem să ne exprimăm recunoștința profundă față de Domnul nostru doar mai târziu, în corul ceresc. Fă-o astăzi. Nu este interzis să iei un instrument cu tine când faci aceasta. Vă doresc multă bucurie.

Baraba

Matei 27.15-26: Și, la sărbătoare, guvernatorul obișnuia să elibereze mulțimii un înțemnițat, pe care-l voiau ei. Și aveau atunci un înțemnițat vestit, numit Baraba. Ei deci fiind adunați împreună, Pilat le-a spus: „Pe care vreți să vi-l eliberez, pe Baraba, sau pe Isus, Cel numit Hristos?” pentru că știa că din invidie Îl dăduseră în mâna lui. Iar pe când stătea el pe scaun la judecată, soția lui a trimis la el, spunând: „Să n-ai nimic a face cu Omul Acela drept, pentru că am suferit mult astăzi în vis pentru El”. Dar preoții de seamă și bătrânii au convins mulțimile să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare. Și guvernatorul, răspunzând, le-a spus: „Pe care din cei doi vreți să vi-l eliberez?” Și ei au spus: „Pe Baraba!” Pilat le-a spus: „Ce să fac deci cu Isus, care Se numește Hristos?” Ei toți i-au spus: „Să fie răstignit!” Și el a spus: „Dar ce rău a făcut?” Iar ei și mai tare strigau, spunând: „Să fie răstignit!” Și Pilat, văzând că nimic nu folosește, ci se face mai mare tulburare, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea mulțimii și a spus: „Sunt nevinovat de sângele acestui Drept. Vă privește!” Și tot poporul, răspunzând, a spus: „Sângele Lui fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” Atunci le-a eliberat pe Baraba, iar pe Isus, după ce L-a biciuit, L-a dat ca să fie răstignit.

Marcu 15.6-15; Luca 23.18-25; Ioan 18.40

Stă acolo, în celula sa singuratică. Singur și abandonat. Se uită pe geamul mic cu gratii, vede oamenii intrând prin porțile mari ale orașului. Îi vede discutând amabil, copiii sărind în sus și în jos, râzând, jucându-se: Ierusalimul se pregătește pentru marea sărbătoare. Mulți iudei au venit din străinătate. Îi vede în hainele lor exotice. El îi vede pe toți. Ei nu-l văd. Se lăsă pe spate pe banca lui tare din colț. Își sprijină capul în ambele mâini și plânge, suspină. Cum a putut el, Baraba, să lase să i se facă așa?

Împreună cu alții au declanșat această revoltă. Apoi a lovit cu brutalitate - crimă! Din păcate, nu a mai putut scăpa. A fost prins imediat și înainte de începerea sărbătorii, trebuie executată sentința de moarte, pentru că iudeii vor să sărbătorească corect sărbătoarea. Nu se tolerează niciun păcat nejudecat. Baraba este confruntat cu moartea.

El cunoaște Golgota, locul execuției: un loc de groază. Se ridică tremurând de pe bancă, se uită din nou prin vizor. Mulți soldați, grenadieri romani, mășăluiesc deja în direcția așa-numitului loc al căpățânii. Ceilalți oameni fac un pelerinaj până în oraș. Oh, dacă ar fi fost unul dintre ei. Când era copil, se ducea adesea la Templu de mână cu tatăl și mama sa. Dar acele zile au trecut, au trecut de mult. Cum a putut să devină una cu acești bandiți, ba chiar să devină liderul lor? Se prăbușește din nou, se ghemuiește slăbănog într-un colț. Este frig în celulă. Soarele dimineții își trimite razele calde peste munți. Baraba scrâșnește din dinți. Gândurile lui se plimbă peste viața lui ratată.

El devine tăcut, foarte tăcut. El ascultă. În interiorul închisorii nu se întâmplă nimic. De pe stradă, sunete vesele se aud pe fereastră. Pelerinii urcă la porțile orașului sfânt. Dar în depărtare, în spatele zidurilor, aude mulțimi de oameni strigând. Sunete ritmice, din ce în ce mai puternice. Își ciulește urechile. Acum vântul poartă clar cuvintele. Devine alb ca un cearșaf. Mulțimea strigă: „Răstignește-L! Răstignești-L!” Baraba știe că despre el însuși este vorba. Curând va fi condus printre toate aceste mulțimi la locul execuției. Apoi va fi dus la Golgota printre zâmbete de dispreț, jubilee, uneori chiar priviri de milă. El devine amețit. Dar din nou se aud strigăte: „Răstignești-L! Răstignești-L!” Își reține respirația. Va fi aceasta ultima zi din viața lui?

Apoi, deodată, vede niște oameni ieșind din oraș, care merg cu pas grăbit direct spre închisoare. Acum vin mășăluind pe coridor cu

cizmele lor grele, potcovite. Se opresc. Cheile zornăie. Unul deschide ușa groasă, intră. Nu mai are suflare, a alergat atât de repede. Acum se apropie de Baraba și îl anunță: „Ești liber, Baraba. Guvernatorul a decis. El a urmat obiceiul iudeilor, iar preoții cei mai de seamă și bătrânii i-au sugerat să te elibereze. El și-a dat acordul.”

Lui Baraba abia îi vine să creadă. Imediat se ridică și îi urmează pe soldați. Îi urmează pe coridor, trece de poarta de fier și iese în stradă. Totul decurge ca într-un vis. Respiră parfumul minunat de primăvară al florilor, aude ciripitul încântător al păsărilor. Se îndreaptă spre oraș, se amestecă printre oameni fără să fie recunoscut, și totuși ar vrea să meargă pe dealul Golgotei. El vrea să vadă cum stau lucrurile cu cei doi complici ai săi care nu au avut norocul să fie eliberați.

Se apropie de locul căpățânii. Șovăitor, se oprește și vede de la distanță trei cruci ridicate. Strigătele soldaților, huiduielile mulțimii, îl pătrund. Aici este locul violenței, al urii, un loc al morții și al întinericului. Acum își recunoaște clar camarazii. Ei sunt atârnați pe crucile din dreapta și din stânga. Dar pe crucea din mijloc, unde ar fi trebuit să fie el spânzurat, cine este Acela? El nu-L cunoaște. El atârnă acolo, în locul lui. Ce îngrozitor pentru El. „Da, asta e viața”, se gândește el, „eu ar fi trebuit să fiu atârnat acolo”.

Ah, Baraba, tu ești o imagine a noastră, a tuturor. Cel care atârnă acolo în mijloc ca locuitor al tău este Isus din Nazaret, nevinovat, fără păcat, drept. Nu trebuie să ne mirăm cu toții, ca și Baraba, că locul nostru a fost luat de El?

Din câte știm, Baraba nu L-a recunoscut. Îl cunoști tu pe acest Om care a murit pentru tine, care ți-a luat locul la judecată? Ai privit vreodată chipul Lui blând și prietenos? Ai căzut la picioarele Lui?

I-ai mărturisit păcatele tale? I-ai mulțumit? Dacă nu, atunci a sosit momentul să Îi oferi inima ta și să Îl acceptați cu credință. El a murit în locul tău pe crucea de la Golgota.

Soția lui Pilat

Matei 27.19: Iar pe când stătea el pe scaun la judecată, soția lui a trimis la el, spunând: „Să n-ai nimic a face cu Omul Acela drept, pentru că am suferit mult astăzi în vis pentru El“.

Pilat se află într-o dilemă periculoasă. Era convins de nevinovăția Domnului Isus, dar nu voia și nici nu avea voie să se pună cu iudeii, pentru că de curând îi tratase destul de aspru și fără milă, astfel încât aceștia au trimis o scrisoare de plângere lui Tiberiu la Roma. Acum stă pe scaunul de judecată și trebuie să decidă între Baraba și Isus din Nazaret. Iudeii strigă și strigă: „Să fie răstignit!“ Ei se referă la Domnul Isus. Pilat nu cunoaște nici o cale de ieșire.

Chiar în acest moment, un mesager își croiește drum prin mulțime, se apropie de Pilat, îl întrerupe din această importantă audiere publică și îi spune din partea soției sale: „Să n-ai nimic a face cu Acel Om drept, căci azi am suferit mult în vis din cauza lui!”

Cred că această femeie își iubea foarte mult soțul. Se temea pentru el, se temea de o răzbunare divină, astfel încât chiar a întrerupt această discuție importantă. Cum a ajuns la asta? Ce s-a petrecut în ea? Am citit: a avut un vis. În acele vremuri, Dumnezeu folosea uneori visele pentru a le comunica oamenilor gândurile Sale.

La acea vreme, nu toată lumea avea o Biblie, iar Duhul Sfânt nu lucra încă în oameni în așa fel încât aceștia să recunoască gândurile lui Dumnezeu. Acest lucru s-a întâmplat aici, prin visul acestei femei. Dar acest vis a fost ceva special. Cu siguranță visase de multe ori în viața ei. Solomon spune în cartea Ecclesiastul (Ecclesiastul 5.2) că deseori visăm la lucrurile care ne-au preocupat foarte mult în timpul zilei și pe care poate că nu le-am rezolvat încă în mod corespunzător în interiorul nostru. Și așa este.

Îmi amintesc că, atunci când eram copil, mi se citea adesea o carte cu o imagine a unui mistreț mare. Mi-era frică de aceste animale, dar întotdeauna am vrut să văd din nou această imagine și în acea perioadă visam adesea mistreți.

Dar visul, pe care l-a avut soția lui Pilat, a venit direct de la Dumnezeu. Ea a fost foarte tulburată de acest lucru, a ajuns în suferințe interioare și exerciții spirituale. Nu știm ce a visat. Poate că ea a prevăzut teribila răstignire, sau pe soțul ei deja în fața marelui tron alb, unde el însuși va fi judecat de Domnul Isus. Nu știm. Dar Dumnezeu, în providența Sa, a trimis acest vis la adresa potrivită, la momentul potrivit. De ce? Pentru că nimeni altcineva nu l-ar fi putut face să se răzgândească pe acest om dur, Pilat, în afară de iubita lui soție. Sau poate că Petru ar fi putut într-adevăr să ridice o obiecție în fața lui Pilat în favoarea Domnului? Nu, el chiar L-a tăgăduit. Sau poate Ioan? Nu, el L-a părăsit pe Domnul. Chiar dacă Pilat ar fi avut acest vis, nu l-ar fi luat în seamă, ar fi înăbușit această voce. Dar acum știe că soția sa este în suferință interioară în legătură cu el. Ea este atât de tulburată încât perturbă ședința. Ea nu a mai făcut niciodată așa ceva. Asta trebuie să-i dea de gândit.

Ce soție și-ar scoate soțul dintr-o ședință importantă? Cu siguranță că este jenant. Nu ar fi mai potrivită pauza de cafea sau pauza de prânz pentru a vorbi cu el? Dar în cazul lui Pilat, mesajul trebuia transmis imediat. Dumnezeu a trimis visul nici prea devreme și nici prea târziu. Pilat avea încă decizia în mâinile sale în acel ultim moment. Dumnezeu a bătut clar și fără echivoc la inima și conștiința lui. Nu vrea să spună adevărul măcar de dragul soției sale? Dar nu, puterea întunericului triumfă chiar și asupra iubirii și afecțiunii sale pentru soția sa. Și hotărăște împotriva Domnului Isus.

Mă întreb dacă Domnul Isus a auzit cuvintele pe care mesagerul le-a spus lui Pilat? Dacă nu, atunci cu siguranță cunoștea conținutul

mesajului, iar acest lucru trebuie să-L fi încurajat foarte mult. Soția lui Pilat L-a numit un om neprihănit. Și în momentul în care toată lumea striga „Răstignește-L!”, ea a fost de partea Lui. Domnul a văzut asta. Și sunt convins că El a răsplătit-o pentru asta. L-a acceptat ea cu credință? Cât de teribil va fi când Pilat va sta în fața Domnului. Atunci va veni întrebarea: „De ce nu ți-ai ascultat soția atunci?”.

Soția sa îl îndeamnă să nu facă nimic împotriva acestui Isus din Nazaret. Chiar și biciuirea era deja prea mult. Dumnezeu a încercat să ajungă la inima lui Pilat prin cel mai eficient mijloc pe care îl avea la dispoziție: dragostea pentru soția sa. Cum va fi stat el în fața ei seara? Pilat nu va putea să se refere mai târziu la necunoașterea sa.

Câte mame le-au cerut copiilor lor, într-un mod la fel de tandru și iubitor, să îl accepte pe Mântuitorul? Câte soții a folosit Dumnezeu pentru a le arăta cu dragoste soților lor necredincioși seriozitatea veșniciei. Da, dragostea pentru cei pierduți lucrează mai mult decât elocvența. Vom fi surprinși într-o zi câte femei și câți copii au dus mesajul Evangheliei în locuri unde vocea evangheliștilor nu ar fi putut fi auzită niciodată.

Simon din Cirene

Marcu 15.21: Și l-au obligat pe un trecător care venea de la câmp, pe un oarecare Simon, un cirenean, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf, să meargă cu ei, ca să-I ducă crucea.

Simon Petru trebuie să se fi simțit rușinat când l-a văzut pe omonimul său purtând crucea înapoia Domnului Isus. De fapt, el a vrut să facă asta, cel puțin așa a promis solemn: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în închisoare și la moarte”. Și acum Simon poartă într-adevăr crucea în urma Domnului, dar Simon din Cirene. Acestea sunt căile lui Dumnezeu. Dacă mă lepăd de Domnul, El ia pe altul ca să-L urmeze. El nu depinde de noi, nu are nevoie de noi. Dar, ferice de cel care își ia crucea urmându-L pe Domnul Isus, care suportă rușinea și rușinea care rezultă din aceasta.

Simon din Cirene, un evreu din Africa de Nord, a căpătat impresii profunde despre Domnul Isus pe drumul spre Golgota. El a văzut cum oamenii strâmbau din nas la Domnul, cum ridicau din umeri și cum Îl batjocureau, cum nu-L cruțau de batjocura și de glumele lor răutăcioase, în ciuda rănilor și a durerii sensibile. Dar smerenia și cucernicia Domnului Isus, care a mers înaintea lor, au stârnit cu siguranță și în el o admirație profundă.

Simon însuși a fost strâns unit cu Domnul în aceste momente. Această batjocură l-a afectat și pe el, căci era văzut ca un prieten al acestui Nazarinean disprețuit.

Domnul Isus a spus odată că trebuie să ne luăm crucea în fiecare zi și să-L urmăm. Simon din Cirene a fost primul care a făcut acest lucru, la propriu. Pentru noi astăzi, acest lucru înseamnă că, la fel ca Domnul nostru, suntem alungați din societatea acestei lumi. Și nu numai atât, ci suntem insultați și respinși de ea. I-ar plăcea să ne elimine și să ne răstignească pe noi, creștinii. Trebuie să mergem

pe același drum ca și Domnul și Mântuitorul nostru. Suntem pregătiți pentru asta?

Cei care au fost condamnați la moarte pe cruce trebuiau să își ducă singuri crucea la locul de execuție. În acest fel, toată lumea din oraș a avut încă o ocazie de a-l ironiza pe infractor și de a-l face să simtă toată antipatia ei. Și Domnul Isus și-a purtat singur crucea, până când soldații l-au obligat pe acest Simon să o ducă mai departe.

Nu știm de ce au făcut acest lucru. Poate că în inimile lor se simțea o oarecare xenofobie sau discriminare rasială față de acest Simon de culoare. Câți oameni neajutorați sunt disprețuiți în acest fel. Dar aceste greutăți i-au adus lui Simon un mare câștig.

Oamenii, care altădată au avut parte de dragostea Domnului Isus, Îl împroșcau acum cu ură și dispreț. Dar în spatele Lui a mers un om care a împărtășit soarta Lui amară - cel puțin pe drumul spre Golgota. Aceasta a fost o mare onoare pentru Simon, care probabil că nu a înțeles-o cum trebuie decât mult mai târziu.

Simon deținea un teren lângă Ierusalim, unde dorea să fie îngropat ca mulți alți evrei. De acolo a venit în dimineața acestui Sabat de sărbătoare. A fost prins pe nepregătite în acest eveniment crud.

De multe ori avem și noi parte de același lucru. Copiii se întorc de la școală, tatăl este la serviciu și, dintr-o dată, trebuie să ne luăm crucea. Suntem pregătiți pentru asta? Sau ne întoarcem dinaintea atacului dușmanului? Sau suportăm să fim tachinați pentru că suntem creștini?

Simon a îndurat umilința. Domnul se va fi bucurat pentru el. La ce se va fi gândit Simon la final pe Golgota? Trebuie să se fi bucurat că acum i s-a permis să renunțe la cruce. Era destinată Domnului Isus. Nimeni altcineva nu putea suporta judecata din partea lui

Dumnezeu în afară de El. Noi am meritat-o, dar El a purtat-o pentru noi.

Știm că nu putem suporta suferința crucii, cu atât mai puțin judecata lui Dumnezeu. Cât de recunoscători ar trebui să fim Domnului că a făcut acest lucru pentru noi. Nu ar trebui, așadar, să ne asumăm cu plăcere pentru Domnul ceva din rușine și dispreț? El nu uită acest lucru.

Cât de mult S-ar bucura Domnul de noi, dacă am înfrunta aceste suferințe precum băiatul chinez care își purta mereu fratele mai mic în spate când se juca. Un străin, care nu cunoștea acest obicei, a rămas uimit de acest băiețel și l-a întrebat dacă această povară nu cumva era prea grea pentru el. Băiețelul l-a privit nedumerit și i-a răspuns scurt: „Nu este o povară, este fratele meu mai mic.” Oh, dacă și noi, ca și creștini, am putea purta crucea astfel și să răspundem: „Nu este o povară, o facem din dragoste pentru Mântuitorul nostru Isus Hristos”.

Femeia bolnavă

Marcu 5.25-34: Și o femeie care de doisprezece ani avea hemoragie și care suferise mult de la mulți doctori și cheltuisese tot ce avea și nu-i folosise la nimic, ba încă îi mergea mai rău, auzind despre Isus, venind prin mulțime pe dinapoi, I-a atins haina. Pentru că spunea: „Dacă voi atinge numai hainele Lui, voi fi vindecată“. Și îndată izvorul sângelui ei a secăt și a cunoscut în trupul ei că a fost vindecată de boală. Și îndată Isus, cunoscând în Sine că ieșise putere din El, întorcându-Se în mulțime, a spus: „Cine Mi-a atins hainele?“ Și ucenicii Săi I-au spus: „Vezi mulțimea care Te îmbulzește, și spui: «Cine M-a atins?»“ Și El privea în jur, s-o vadă pe aceea care făcuse aceasta. Dar femeia, temându-se și tremurând, știind ce se petrecuse în ea, a venit și a căzut înaintea Lui și I-a spus tot adevărul. Și El i-a spus: „Fiică, credința ta te-a vindecat; mergi în pace și fii vindecată de boala ta“.

Luca 8.43-48: Și o femeie, care de doisprezece ani avea hemoragie care cheltuisese cu doctorii tot ce avea, neputând fi vindecată de nici unul, venind pe dinapoi, a atins marginea hainei Lui; și îndată s-a oprit hemoragia ei. Și Isus a spus: „Cine M-a atins?“ Și, toți tăgăduind, Petru și cei care erau cu El au spus: „Stăpâne, mulțimile Te împresoară și Te îmbulzesc, și zici: «Cine M-a atins?»“ Și Isus a spus: „M-a atins cineva, pentru că Eu am cunoscut că a ieșit putere din Mine“. Și femeia, văzând că nu a rămas ascunsă, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus înaintea întregului popor din ce cauză Îl atinsese și cum fusese vindecată îndată. Și El i-a spus: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a vindecat; du-te în pace“.

Nu puteți fi suficient de recunoscători, copii, atunci când sunteți sănătoși. Mulți oameni sunt bolnavi, uneori încă din copilărie, ca să nu mai vorbim de numeroasele persoane cu handicap. Se spune despre femeia din pasajul nostru că a fost bolnavă timp de doisprezece ani și a fost la mulți doctori, dar totul fără nici un rezultat. Acest lucru poate fi foarte deprimant. Cu fiecare doctor pe

care l-a consultat, a găsit o nouă speranță. Ce fel de ierburi, unguente și leacuri i-au prescris acești medici? Toate gândurile și dorința de vindecare erau îndreptate spre boala ei. Acest lucru are un impact teribil asupra unei persoane, mai ales pe măsură ce boala se agrava mereu. Ea a observat cum tratamentele individuale nu au ajutat. Toți doctorii au liniștit-o, dar niciunul nu a vrut să recunoască faptul că erau neputincioși față de ea. În schimb, au chinuit-o, poate chiar au operat-o. Și oricine a citit despre metodele de tratament medical din acele vremuri va avea o idee despre ceea ce a trăit această femeie. Anestezicele moderne nu existau pe atunci. În afară de asta, averea ei s-a diminuat odată cu trecerea anilor.

Dar ea a rămas neclintită, credința ei în vindecare era nestrămutată. Nu s-a așezat într-un colț, abătută și disperată, ci și-a continuat căutarea doctorului potrivit. Există oameni care se dau bătuți repede, iar alții care nu se lasă învinși, orice s-ar întâmpla. Dacă ești încă în căutarea medicului potrivit pentru boala ta fizică, îți doresc să-l găsești în curând. Dar câți oameni au renunțat să mai caute medicul potrivit pentru boala sufletului lor? Poate că au trecut prin exerciții interioare profunde, au fost adesea înșelați de tot felul de filozofii ale oamenilor, au fost iritați de varietatea religiilor și au aruncat prosopul.

Sunt ca băiețelul care, jucându-se de-a v-ați ascunselea, nu și-a mai găsit prietenul și a fugit pur și simplu, a fugit acasă, în timp ce celălalt a continuat să aștepte și să aștepte în ascunzătoarea lui. După mult timp, a ieșit din ascunzătoare și s-a înfuriat pentru că fratele său mai mic l-a abandonat pur și simplu. Era furios și i-a povestit bunicului său despre această lipsă de loialitate, care l-a liniștit și i-a explicat că și Dumnezeu așteaptă de atâta timp ca oamenii să vină la El, să-L caute și să-L cunoască. Dar ei s-au întors de la El. De asta se întristează El. Micuțul putea să înțeleagă asta foarte bine acum.

Dar femeia bolnavă a continuat să caute. În cele din urmă a auzit despre Domnul Isus și a venit imediat la El. Nici măcar mulțimea nu o deranja. Domnului i-a plăcut asta. Pe neobservate, ea s-a apropiat tot mai mult de Domnul. Auzise că era suficient să se atingă de El cu credință pentru a deveni sănătos. Și cum nu-și pierduse decența firească în lunga perioadă de boală, a vrut să-L atingă pe la spate, doar hainele Lui. Aștepta cu febrilitate acest moment, pentru că își pusese toată speranța și dorința în acest scurt contact cu Domnul.

Întrebarea Domnului Isus, cine tocmai Îl atinsese și răspunsul muștrător al ucenicilor arată clar că nu este automat o binecuvântare să fii lângă Domnul, să-L auzi sau doar să te întâlnești cu El din întâmplare. Nu, o simplă atingere pasivă nu creează o legătură cu El. Această femeie a căutat apropierea Lui dintr-o dorință interioară, activă.

Dar tu? Poate că ești copilul unor părinți credincioși, ai auzit de ani de zile despre Domnul Isus, la școala duminicală și la slujbele din biserică (adunare), ai intrat adesea în contact cu El. Dar L-ai căutat vreodată ca această femeie, ai fost vreodată nerăbdător să-L apuci personal pentru ca El să-ți vindece rănilor?

Femeia nu a ezitat, și-a învins slăbiciunea fizică și orice reținere feminină. A fost un triumf al îndrăzelii credinței. Și acesta a fost răsplătit din plin.

Domnul Isus nu se limitează la vindecare. În acest caz, această femeie ar mai fi trebuit probabil să-și reproșeze că și-a recăpătat sănătatea în mod necinstit și că toată inițiativa a venit doar de la ea. Domnul Isus a văzut frica și tremurul ei și a vrut atât de mult să-i dea odihnă și pace interioară. Și astfel El a mărturisit public credința ei. Acum ea știe din gura Lui că a fost acceptată de El, fără bani și fără nici cea mai mică durere.

Medicii nu au făcut decât să-i sporească durerea, care se înrăutățea din ce în ce mai mult. Dar când intervine Dumnezeu, durerea dispare. Astăzi toată lumea vorbește despre poluare, omul a făcut acest lucru. Dar în timp ce scriu aceste cuvinte, afară strălucește un soare glorios de mai. În această zi de primăvară, natura proclamă cu voce tare puterea divină a învierii. Îmi doresc din toată inima ca tu, drag copil, să fi experimentat deja în sufletul tău această putere de viață nouă. Dacă nu, atunci fă cum a făcut această femeie bolnavă și cazi la picioarele Domnului Isus.

Femeia canaaneancă

Matei 15.21-28: Și Isus, ieșind de acolo, a plecat în părțile Tirului și ale Sidonului. Și, iată, o femeie canaanită, ieșind din acele ținuturi, a strigat, spunându-I: „Ai milă de mine, Doamne, Fiu al lui David! Fiica mea este chinuită rău de un demon“. Dar El nu i-a răspuns nici un cuvânt. Și ucenicii Săi s-au apropiat și-L rugau, spunând: „Dă-i drumul, pentru că strigă după noi“. Dar El, răspunzând, a spus: „Nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel“. Dar ea a venit și I s-a închinat, spunând: „Doamne, ajută-mă!“ Iar El, răspunzând, a spus: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței“. Dar ea a spus: „Da, Doamne, dar și căței mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor“. Atunci Isus, răspunzând, i-a spus: „O, femeie, mare este credința ta; fie-ți după cum dorești!“ Și fiica ei a fost vindecată din ceasul acela.

Domnul Isus a exercitat o atracție extraordinară asupra unor oameni. Nimic și nimeni nu i-a împiedicat pe acești oameni să-L urmeze și să se încreadă în El.

Femeia siro-feniciană din regiunea Tirului și Sidonului a fost o astfel de persoană. Ea nu mai avea o casă frumoasă, pentru că diavolul se năpustise cu mare putere asupra fetei sale. Liniștea din casă dispăruse. Dar dragostea mamei pentru copilul ei a fost neîntreruptă, chiar mai profundă, mai intimă. Mama avea o credință de nezdruccinat în Domnul Isus și o dragoste intimă pentru fiica ei bolnavă.

Apoi, într-o zi, Domnul Isus se apropie de locul ei natal și acesta devine un moment decisiv pentru această femeie. Își spune în sine ea: „El a venit aici pentru mine, doar pentru mine“.

Dar ce este? Domnul Isus nu reacționează la rugămintea ei. Cel puțin nu în exterior. El nu-i răspunde nici măcar un cuvânt. Ea este

mai mult decât o pacoste și pentru ucenici. În aroganța lor, ei pretind că femeia aleargă *după ei*. Dar în privința aceasta sunt complet greșiți. Această femeie are privirea ațintită numai asupra Domnului Isus. Ea vrea să vorbească cu El, așteaptă ajutor de la El, de la nimeni altcineva.

Dar Domnul refuză. El îi spune clar femeii că pâinea este destinată copiilor lui Israel și nu cățeilor, adică oamenilor din alte țări. Dar ea nu cedează, ci reia imediat ideea. Ea nu-L contrazice pe Domnul, nu se luptă cu El, ci trage o concluzie uimitoare din remarca Lui, care Îl mulțumește peste măsură pe Domnul Isus. În cele din urmă El îi face un mare compliment și o vindecă pe fetiță în același moment.

Să analizăm acum în detaliu ce răspunde femeia. Ea nu spune: „Da, dar de ce nu pot fi și eu un astfel de copil?”. Pur și simplu, ea spune: „Da, Doamne!”. Ce oameni binecuvântați sunt cei care sunt capabili să spună „Da” atât de simplu, să primească și să accepte cuvintele celui alt. Cred că am uitat în mare parte acest lucru în zilele noastre. Cât de emoționant pentru Domnul nostru că poate auzi aici acest „Da, Doamne” de afirmare, pentru că de cele mai multe ori a fost întâmpinat cu opoziție și neascultare.

Apoi ea reia cuvântul „cățeluș”, pe care Domnul Isus tocmai l-a menționat. Cu alte cuvinte, ea spune: „Nu vreau să devin un copil, nu mi se cuvine aceasta. Dar chiar și cățeii sunt creaturi din mâna Ta, au dreptul să fie îngrijiți de Tine, mare Creator. Cățeii au voie chiar și în casă. Ei sunt tovarășii de joacă ai copiilor. Asta e tot ce-mi doresc. Și firimiturile sunt de ajuns pentru a-mi da hrană din belșug, căci cea mai mică binecuvântare din mâna Ta este pentru mine o bogăție abundentă, nu pot aștepta mai mult. Mă bucur că Tu vrei să fi Domnul meu, Ție îți voi aparține, de Tine vreau să ascult”.

Această înaltă considerație față de Domnul Isus I-a plăcut atât de mult Domnului, ba chiar L-a încurajat, încât i-a scris un cec în alb. Ea putea să pună pe cec ce voia: „Facă-se voia ta”. Cred, copii, că dacă am avea o încredere atât de mare în Domnul, așa cum a avut această femeie, am primi și noi mari binecuvântări.

Această femeie dorea ca fetița ei să fie eliberată de sub puterea diavolului. Nu era vorba despre ea, ci ea a intervenit pentru copilul ei. Ce părere aveți, copii, cât se îngrijorează părinții voștri de sănătatea voastră și mai ales de mântuirea voastră.

Mulți părinți, și în special mamele, se roagă de ani de zile pentru mântuirea copiilor lor. Nu s-au lăsat iritați de piedici, nu s-au lăsat frânați de oameni indiferenți. Este păcat că de multe ori copiii nu au dat atenție îndemnurilor iubitoare. Și-ar putea cineva imagina că fetița din povestirea noastră ar fi spus: „Nu, nu vreau să am nimic de-a face cu acest Isus din Nazaret, prefer să rămân așa cum sunt, nu-mi lipsește nimic”? Inima mamei ar fi plesnit. Dar de multe ori copiii gândesc așa. Cât de groaznic este atunci când își neglijează astfel mântuirea sufletului lor.

Dragostea mamei pentru copilul ei fusese exemplară. Chiar și în lumea animală se poate observa cum cei bătrâni au grijă de cei tineri la maximum. Cu ani în urmă, am agățat o colivie pentru cuibărit chiar în fața unei ferestre mici. Colivia era deschisă în spate, astfel încât puteai privi înăuntru din cameră. Am fost norocos, o pereche de mierle albastre s-a mutat aici și a clocit 11 ouă. La început am acoperit fereastra cu o pătură, dar când păsărelele au ieșit din ou am vrut să ne uităm în interiorul coliviei. Părinții păsărilor nu s-au supărat pe noi, deși îi priveam des, de la mică distanță. Am filmat chiar și viața de familie a mierlelor folosind și o lampă de film. Părinții nu i-au părăsit pe cei mici. La acea vreme aveam impresia că dragostea părinților pentru copii poate merge foarte departe,

pentru că părinții nu se sperie de nimic. Și dacă este așa în cazul animalelor, cu atât mai mult în cazul nostru, al oamenilor.

Mă bucur că femeia siro-feniciană a avut atâta dragoste pentru fiica ei, dar mă bucur și mai mult că credința ei în Domnul Isus era atât de puternică, căci prin aceasta L-a onorat foarte mult. Vrem și noi să-L onorăm? Atunci să-L credem și să-L luăm pe cuvânt. El recompensează acest lucru.

Mai-marele sinagogii

Luca 13.14-17: Dar mai-marele sinagogii, indignat că Isus vindecase în sabbat, răspunzând, a spus mulțimii: „Sunt șase zile în care trebuie să lucreze oamenii; veniți deci în acestea și fiți vindecați, și nu în ziua sabbatului!” Domnul deci i-a răspuns și a zis: „Fățarnicilor, fiecare dintre voi, în sabbat, oare nu-și dezleagă boul sau măgarul de la iesle și-l duce și-l adapă? Și aceasta, care este o fiică a lui Avraam, pe care Satan o legase, iată, de optsprezece ani, nu trebuia să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sabbatului?” Și, pe când spunea El acestea, toți adversarii Săi se rușinau; și toată mulțimea se bucura de toate lucrurile glorioase pe care le făcea El.

Mai-marele sinagogii s-a simțit destul de important astăzi. Poate că L-a invitat pe Domnul să facă slujba în sinagogă, pentru care oamenii trebuiau să-i fie deosebit de recunoscători. Aceste ore au avut o influență, care l-a însoțit toată viața. Dar vindecarea acestei femei, asta nu trebuia să aibă loc. Se temea că, în calitate de conducător, ar putea fi umbrit de acest Isus din Nazaret, așa că a început să critice această vindecare minunată.

Sunt mai mult decât destui oameni ca el. Și când ne privim în inima noastră, descoperim că aceleași sentimente sunt prezente acolo. Nu-i așa că unii colegi de clasă le pun mereu piedici elevilor buni? Ei nu se bucură de succesul lor, așa că le dau bătăi de cap, dar adesea nu tocmai puțin. Domnul Isus a avut și El parte de acest lucru, mai ales din partea conducătorilor poporului, cum ar fi și acest conducător de sinagogă.

Acest om auzise cum Domnul a chemat-o pe această femeie la Sine. De ce nu s-a opus? Văzuse cum Domnul Își pusese mâinile peste ea. A fost martor la asta. De ce nu a spus nimic? El însuși era curios de ceea ce se întâmpla. Apoi a văzut cum femeia s-a ridicat în picioare. A fost uimit, ca toți ceilalți. Dar, treptat, s-a simțit dat la o

parte. Ar fi trebuit cel puțin să-l fi întrebat în prealabil în sinagoga „lui”, nu-i așa?

Dar acum se înfurie. Și, așa cum se întâmplă adesea, își descarcă furia pe oameni complet nevinovați. Se face de râs în fața acestor oameni și nici măcar nu-și dă seama de asta. El vociferează cu voce tare: „Nu așa, oameni buni. Aici nu este un spital. Și pe lângă aceasta, astăzi, în ziua sfântă a Sabatului.” Oamenii nu spun nimic. Ei sunt de o cu totul altă părere decât el. Ei observă că el se simte exclus. El este lezat, ofensat în onoarea sa. Nimeni nu îndrăznește să-i spună nimic acestui lider. El își descarcă nemulțumirea peste ei.

Dar acest om își îndreaptă plângerile către o adresă greșită. Bineînțeles că se teme de Domnul Însuși. La urma urmei, El era „vinovatul” aici, nu ei. „Întotdeauna cei mici.” Iar ceea ce spune acest mai-mare este lipsit de orice logică. Mulțimea nu a lucrat deloc și nimeni nu știa dinainte că va avea loc această vindecare, nici măcar femeia însăși. Nu ar fi trebuit mai degrabă să se bucure omul? Oare nu a avut compasiune pentru femeie? Oare nu-și dădea seama cât de jenante erau cuvintele lui pentru ea? Oare nu se bucura de vindecarea ei?

Vedeți, copii, unde poate duce egoismul pe un om. Mai-marele se zbate în propria lui formalitate și prostie, iar apoi pune înaintea Sabatului ca mantie de protecție, deși toată lumea și-a dat seama că onoarea lui a fost ofensată. Oh, vă rog să nu vă lăsați aduși într-o așa situație, este doar în detrimentul vostru. Procedând așa nu vă veți face niciun prieten.

Dar acum intervine Domnul Însuși. El a văzut tot ce s-a petrecut. Cu câteva cuvinte, El îl demască pe acest om. El dă un exemplu potrivit, care, în treacăt, ne spune că femeia bolnavă aparținea Domnului, căci vorbește despre „boul Său” și „măgarul Său”. Și

nici nu se teme să-l demaște pe acest mai-mare ca fiind un ipocrit. Oh, dacă omul ăsta și-ar fi ținut gura. V-ați gândit vreodată la asta în viața voastră? Există un proverb latin: „Oh, dacă ai fi tăcut, ai fi fost luat drept filozof”.

Dar acum vreau să vă povestesc despre un filozof care a primit într-o zi vizita unui prieten. Prietenul era cunoscut pentru faptul că răspândea adesea lucruri rele. Filosoful știa acest lucru și i-a pus următoarele întrebări: „Bunule prieten, este adevărat ceea ce vrei să-mi spui? Dacă nu, atunci te rog să taci. Altfel, aș vrea să întreb în continuare: Este ceva bun? Dacă da, atunci aș dori să-ți pun ultima întrebare: Este folositor pentru mine? Dacă poți răspunde afirmativ la toate cele trei întrebări, atunci voi fi fericit să te ascult.” Prietenul a rămas tăcut.

Vrem să învățăm din istorisirea noastră că a vorbi pe din dos este doar în dezavantajul nostru. Ar trebui să vorbim și să acționăm întotdeauna în așa fel încât să-L putem privi pe Domnul Isus drept în ochi.

Lidia

Faptele apostolilor 16.11-15,40: Plecând deci cu corabia din Troa, am mers drept la Samotracia și a doua zi la Neapolis și de acolo la Filipi, care este cea dintâi cetate a acelei părți a Macedoniei, o colonie. Și am stat în această cetate câteva zile. Și, în ziua sâmbetei, am ieșit în afara porții, la râu, unde de obicei era un loc de rugăciune, și am stat jos și am vorbit femeilor care erau adunate. Și o femeie cu numele Lidia, care se închina lui Dumnezeu, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, asculta; Domnul i-a deschis inima ca să ia aminte la cele vorbite de Pavel. Și, după ce a fost botezată ea și casa ei, ne-a rugat stăruitor, spunând: „Dacă voi considerați că sunt credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea“. Și ne-a reținut. ... Și, ieșind din închisoare, au venit la Lidia; și, văzând pe frați, i-au mângâiat și au plecat.

Filipi era o colonie romană, capitala Macedoniei, un important oraș de garnizoană. Aici, viața a înflorit după modelul roman. Deși orașul se afla pe pământ grecesc, cetățenii acestui oraș se bucurau de toate privilegiile Romei. Aici nu se percepeau taxe, copiii frecventau școlile romane și chiar și împăratul venea în vizită din când în când. Un oraș bogat și modern.

Dar Biblia nu-i menționează nici pe Octavian, nici pe Brutus și nici pe Casiu. Ea o leagă de acest oraș pe Lidia. Cuvântul lui Dumnezeu îi evaluează pe oameni în mod diferit. Lidia a fost probabil prima care a venit la credință pe continentul nostru. Acest lucru valora mai mult pentru Dumnezeu decât toate numele cu renume de aici din Filipi. Sute și sute de oameni au trecut pe lângă malul acestui râu fără să arunce o privire la acest mic grup care se ruga în mod regulat pe mal. Dar Dumnezeu i-a văzut. El a călăuzit totul astfel încât apostolul Pavel și Luca au descoperit acest mic grup de femei. Un miracol al providenței.

Lidia venea din Tiatira, în Asia Mică, și Dumnezeu îl călăuzește pe Pavel să nu viziteze acest loc, dar aici, în Filipi, a întâlnit-o pe această femeie, departe de casă, aflată într-o călătorie de afaceri, ca să spunem așa, pentru că Lidia era o negustoreasă de purpură. Pavel nu numai că o întâlnește, dar găsește în ea o ureche și o inimă deschisă. Ea „lua aminte la cele vorbite de Pavel”.

Se vede că Duhul lui Dumnezeu adia aici. Dar și Lidia era dispusă să asculte mesajul. Inima ei era pregătită și mintea ei era pregătită. Ea nu avea nevoie să fie trezită de un cutremur ca temnicerul din acest oraș. Nu, Lidia era foarte trează. Profesia ei ne spune că ea era o femeie cu gust și creativitate. De asemenea, știa că doamnele din Filipi apreciază arta și calitatea vieții. Această femeie avea sensibilitatea pentru asta. Și o astfel de persoană educată a urmat acum simțămintele profunde ale inimii sale de a da onoarea cuvenită Creatorului și Susținătorului întregii frumuseți magnifice a acestui pământ.

Să fie oare posibil ca persoanele cu simț artistic să aibă o atracție mai mare către adevărurile divine, eterne? Lidia a căutat locul de închinare aici, într-o țară străină. Am voie să întreb dacă noi urmăm această voce interioară și atunci când suntem în concediu sau în călătorie? Simțim atunci o dorință profundă de a avea părtășie cu copiii lui Dumnezeu? Sau chiar ne facem un țel, ca în timpul verii să fim liberi ca pasărea? Lidia nu a făcut așa. Și Dumnezeu i-a ieșit în cale.

Să nu creadă nimeni în această glumă ieftină de vânător că Dumnezeu poate fi venerat și în natură. Desigur, Dumnezeu este suveran în harul Său, dar este cel mai firesc lucru, că El binecuvântează în primul rând în cadrul întâlnirilor comune. De aceea nu vrem să neglijăm aceste ore, nici măcar în concediu, poate că Dumnezeu vrea să ne binecuvânteze tocmai aici. Ce păcat dacă nu vom fi acolo atunci.

Lidia trebuie să fi fost o femeie simpatcă. Cuvântul lui Dumnezeu spune categoric: „Ea asculta lua aminte.” Asta înseamnă ceva în calitate de femeie de afaceri în viața publică. Dar ea își înțelegea poziția de femeie și avea un sentiment față de autoritatea cuvintelor acestor bărbați. Apoi a fost botezată. Minunată, această ascultare necondiționată. Da, Domnul i-a deschis realmente inima. Aceasta era har. Ea nu face obiecții ca femeie, nu, ba chiar își duce toată casa cu ea. Toată lumea poate vedea seriozitatea deciziei sale. Ea nu discută mult timp despre acest subiect. Se pare că era ca și cum după o lungă căutare a găsit în sfârșit ceea ce trebuie.

Cu cuvinte tandre, ea îi invită pe bărbați în casa ei. Era evident că era o femeie bogată. Și apoi se spune atât de frumos: „Ne-a constrâns”. Inima ei ardea ca și cea a ucenicilor din Emaus, care și ei L-au constrâns pe Domnul Isus în acel moment să rămână cu ei. Domnul a vrut să-i testeze pentru a vedea dacă au vorbit serios. Da, a fost realmente așa în cazul Lidiei și al ucenicilor din acea vreme. Dorința de a arăta ospitalitate era sinceră. Pavel și însoțitorii săi au simțit atât de mult această sinceritate, încât nu au ezitat să viziteze din nou casa Lidiei după ce au stat în închisoare la Filipi. Pentru Lidia, această vizită a fost o rușine, pentru că toată cetatea era în mare vâlvă din cauza lui Pavel.

Nu s-a îngrijorat ea de afacerea ei? Nu, Lidia a trecut complet de partea Domnului Isus. Ea nu numai că le-a dat ucenicilor Domnului un pahar cu apă rece, dar le-a oferit casa ei ca protecție. Ce evoluție spirituală a avut această femeie în acele câteva zile. Putem ține pasul?

Crezi tu deja în Domnul Isus, ca și Lidia? Atunci lasă-te botezat, poate că alții îți se vor alătura în casa ta. Iar cei mai în vârstă dintre noi, fie ca ei să ofere casele lor ca adăpost pentru frații și surorile

de credință. Aceste vizite sunt spre folosul și binecuvântarea reciprocă.

Iochebed

Exodul 2.1-10: Și un om din casa lui Levi s-a dus și a luat pe o fiică a lui Levi. Și femeia a rămas însărcinată și a născut un fiu. Și l-a văzut că era frumos și l-a ascuns trei luni. Și, când n-a mai putut să-l ascundă, a luat pentru el un coșuleț de papură și l-a uns cu bitum și cu smoală și a pus copilul în el și l-a pus între trestii, pe malul râului. Și sora lui stătea departe, să vadă ce se va face cu el. Și fiica lui Faraon a coborât să se scalde în râu; și slujnicele ei se plimbau pe marginea râului. Și a văzut coșulețul în mijlocul trestiilor; și a trimis pe slujnica ei și l-a adus. Și a deschis și a văzut copilul și, iată, băiatul plângea. Și, făcându-i-se milă, a zis: „Acesta este unul dintre copiii evreilor“. Și sora lui a zis fiicei lui Faraon: „Să mă duc și să chem o doică dintre femeile evreice ca să alăpteze copilul pentru tine?“ Și fiica lui Faraon i-a zis: „Du-te“. Și fecioara s-a dus și a chemat pe mama copilului. Și fiica lui Faraon i-a zis: „Ia copilul acesta și alăptează-mi-l, și îți voi plăti“. Și femeia a luat copilul și l-a alăptat. Și, după ce a crescut copilul, l-a adus fiicei lui Faraon, și el a ajuns fiul ei. Și ea i-a pus numele Moise și a zis: „Pentru că l-am scos din apă“.

Exodul 6.20; Numeri 26.59;

Evrei 11.23: Prin credință, Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinții lui, pentru că au văzut că era frumos copilașul, și nu s-au temut de porunca împăratului.

Nu trebuie neapărat să fi străbătut jumătate de lume pentru a găsi soția potrivită. Uneori, fericirea se află la picioarele noastre. Așa a fost cazul lui Amram și al lui Iochebed. Amândoi erau din seminția lui Levi, probabil că se cunoșteau din tinerețe. Au mers pe o singură cale. Nu existau fricțiuni în lucrurile spirituale și era nevoie de mult curaj pentru a întemeia o familie, pentru a avea copii, în condițiile de atunci. Ei cunoșteau planul lui Faraon, care voia să ucidă toți băieții israeliți. Dar ei nu s-au lăsat descurajați.

Apoi a venit ora nașterii. Amram și Iochebed erau plini de așteptări. La acea vreme nu existau ecografii. Este o fată? Nu, un băiat. Iochebed îl ia în brațe și își dă seama că Dumnezeu i-a dat un dar foarte deosebit. Băiatul nu este doar frumos - de altfel, toți părinții spun asta despre copiii lor nou-născuți - nu, Iochebed își dă seama că el este frumos pentru Dumnezeu, un copil al făgăduinței, și de aceea își face curaj să-l ascundă împotriva poruncii împăratului. Un adevărat act eroid.

Cum a reușit această mamă să-l țină pe cel mic atât de liniștit? Când l-a hrănit, când l-a îmbăiat, când i-a schimbat scutecele, când l-a îmbrăcat? Sau era micul omuleț un copil deosebit de liniștit? La urma urmei, el primește mai târziu de la Dumnezeu calificativul de a fi cel mai blând om de pe fața pământului. Dar el își va fi făcut deja simțită prezența în leagăn și mama lui îl va fi liniștit. Zi după zi și săptămâni în șir.

Asta are ceva de spus pentru noi, părinții. Putem să ne ținem copiii liniștiți? Nu vorbesc la propriu, ci mă gândesc la hrana spirituală. Copiii strigă după mâncare, strigă când nu se simt bine. Să ne facem timp să le satisfacem nevoile, să-i liniștim. Acest lucru necesită efort, înțelegere, toată puterea noastră. Iochebed a reușit, ea a reușit să-i instruiască pe Aaron și Miriam în așa fel încât să nu dezvăluie nimic despre frățiorul lor, și asta nu e ușor pentru copii de 10-12 ani, care nu ar fi vrut nimic mai mult decât să vorbească despre frățiorul lor nou-născut. Dar credința lui Iochebed a învins.

Cu înțelepciune și îndemânare divină, ea a făcut acel coșuleț cu capac, după ce s-a dovedit că băiatul nu mai putea fi ascuns în casă. Nici un crocodil, nici o picătură de apă nu-i putea face rău. Era de-a dreptul o situație divină contrară tuturor așteptărilor, faptul că însăși apa care devorase atâția copii, devenea acum instrumentul spre viață. Și că fiica acestui faraon cu inima împietrită a devenit salvatorul vieții. Acestea sunt căile de nepătruns ale lui Dumnezeu

în care Iochebed și-a pus încrederea. Ce mamă cu o credință așa de tare! A fost chiar plătită pentru că l-a crescut pe acest Moise. Ea a crescut trei personalități, care mai târziu s-au maturizat și au devenit lideri în rândul poporului Israel.

Această mamă a sădit sămânța Cuvântului lui Dumnezeu în inima tânără a lui Moise, astfel încât nici măcar educarea sa ulterioară la curtea faraonului din Egipt nu a lăsat cea mai mică urmă de înțelepciune lumească în viața sa. Sau puteți să-mi arătați o singură propoziție din cărțile lui Moise sau din psalmii lui care să provină din gândirea egipteană? Nu există niciuna. Moise s-a păstrat curat față de aceste filozofii păgâne. Cuvintele mamei sale au fost mai profunde, ea a făcut ca adevărurile divine să fie prețioase pentru el încă din fragedă tinerețe. Acest lucru a rămas la Moise, care a fost educat și el la curte și învățat ca un prinț egiptean.

Iochebed își pregătise copiii pentru viața într-o lume ostilă. Desigur, Dumnezeu a ținut mâna asupra acestui Moise. Dar nu credeți că înțelepciunea lui Miriam în relația ei cu fiica lui Faraon venea tot din casa părinților ei? Ea a învățat acest lucru din exemplul mamei sale.

Noi, părinții, avem o mare responsabilitate față de copiii noștri. O tânără mamă a fost întrebată odată: „Mai scrii atât de mult acum, cu toată munca ta?„ „Da”, a răspuns ea, „scriu două cărți în același timp în acest moment. Titlurile sunt „Heike” și „Andreas”. Sarcina mea este să le scriu credința creștină în inimile lor. Lecții, pe care nu ar trebui să le uite niciodată.” Sper că nici o mamă dragă nu va spune acum. „Oh, dar nu am timp pentru asta.” Apoi, amintește-ți că Dumnezeu Însuși ți-a dat timp pentru aceasta.

Ebed-Melec

Ieremia 38.7-14: Și Ebed-Melec etiopianul, un famen care era în casa împăratului, a auzit că l-au pus pe Ieremia în groapă; și împăratul ședea la Poarta lui Beniamin. Și Ebed-Melec a ieșit din casa împăratului și i-a vorbit împăratului, zicând: „Domnul meu, împărate, oamenii aceștia au făcut rău în tot ce i-au făcut profetului Ieremia pe care l-au aruncat în groapă; și va muri de foame acolo unde este, pentru că nu mai este pâine în cetate“. Și împăratul i-a poruncit lui Ebed-Melec etiopianul, zicând: „Ia de aici treizeci de oameni cu tine și scoate-l pe profetul Ieremia din groapă mai înainte de a muri“. Și Ebed-Melec i-a luat pe acei oameni cu el și a intrat în casa împăratului, dedesubtul vistieriei, și a luat de acolo petice vechi și zdrențe vechi și le-a coborât cu funii în groapă la Ieremia. Și Ebed-Melec etiopianul i-a zis lui Ieremia: „Pune, te rog, aceste petice și zdrențe vechi la subsuorile tale, sub funii“. Și Ieremia a făcut așa. Și l-au tras pe Ieremia cu funiile și l-au scos din groapă; și Ieremia a rămas în curtea gărzii. Și împăratul Zedechia a trimis și l-a adus pe profetul Ieremia la el, la intrarea a treia care este în casa Domnului; și împăratul i-a zis lui Ieremia: „Am să te întreb ceva; nu-mi ascunde nimic!“

Ieremia 39.15-18: Și cuvântul Domnului a fost către Ieremia pe când era închis în curtea gărzii, zicând: „Mergi și spune lui Ebed-Melec etiopianul, zicând: Așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: «Iată, voi aduce cuvintele Mele asupra cetății acesteia spre rău și nu spre bine, și se vor întâmpla înaintea feței tale în ziua aceea. Și pe tine te voi scăpa în ziua aceea», zice Domnul, «și nu vei fi dat în mâna oamenilor de care te temi. Pentru că te voi salva negreșit și nu vei cădea prin sabie, ci vei avea viața ta ca pradă, pentru că te-ai încrezut în Mine», zice Domnul“.

Vestea teribilă despre Alfredo Rampi, acest băiat italian de 6 ani, a făcut înconjurul lumii în vara anului 1980. În timpul unei plimbări cu tatăl său, a căzut pe neașteptate într-un puț adânc. Zi după zi, ziarele relatau despre acest băiețel care aluneca din ce în ce mai adânc în puț. Mai întâi 16 m, apoi 40 m, 67 m - până când, în cele din urmă, a rămas blocat la o adâncime de aproximativ 80 m. De neînchipuit de teribil - și era încă în viață. A fost hrănit prin tuburi subțiri. Tatăl și mama puteau vorbi cu el prin intermediul unor dispozitive extrem de sensibile. Au adus chiar și un glumeț pentru a-l înveseli. Pastorii au vorbit, de asemenea, cu el. Unii voluntari s-au oferit să fie legați de picioare și coborâți cu capul în jos în fântână pentru a-l putea apuca și trage în sus. Toate au eșuat. A fost o adevărată dramă și întreaga lume a tremurat alături de ei. Ulterior, a fost ales ca Eroul Anului, dar viața lui s-a sfârșit în mod agonizant acolo jos după o săptămână. Nici măcar pe departe nu ne putem imagina frica și necazurile.

Ieremia, curajosul erou al lui Dumnezeu, a fost și el coborât într-o groapă, în mod deliberat. Picioarele i se afundau în noroi, căutând un punct de sprijin. Frigul și întunericul îl înconjurau pe bătrân. Oamenii cruzi au vrut să-l dea la o parte din cauza avertismentelor sale divine serioase. Nimeni din Israel nu s-a interesat de soarta sa amară. Nici unul dintre oameni nu a vrut să-l salveze. Cu inima nemiloasă l-au lăsat în voia sorții. El ar fi pierit în chip jalnic și cartea lui Ieremia s-ar fi încheiat la capitolul 38, dacă nu ar fi intervenit acest etiopian străin. Da, Ebed-Melec nu mai putea să stea deoparte și să-l privească suferind astfel. Așa că a cerut permisiunea regelui de a-l salva pe Ieremia.

Lui Ebed-Melec i s-au mai dat câțiva oameni care să-l ajute. A luat o frânghie și niște zdrențe și petice uzate pe care le-a pus sub subsuorile lui Ieremia pentru ca frânghiile ascuțite să nu-i poată tăia brațele. Și așa s-a întâmplat. Operațiunea de salvare a reușit, iar

Ebed-Melec a fost răsplătit din belșug de Dumnezeu. El a reușit să scape de judecata care urma să se abată asupra Ierusalimului.

Dar acum să trecem la zdrențele și peticele uzate. Acestea sunt tocmai mijloacele de a ajuta în mod practic pe cineva aflat în nevoie. Fiecare dintre noi a fost într-o groapă, a trecut printr-un moment de cumpănă în viață. Sau tu nu cunoști acest sentiment deprimant? Nu ai fost niciodată deprimat? Niciodată descurajat, niciodată deznădăjduit? Cred că fiecare dintre noi a trăit această experiență. Și apoi un om atât de neluat în seamă vine cu zdrențele lui și mă scoate din acea depresie. Aceasta este păstoria. Ebed-Melec și-a făcut curaj, și-a pus în joc slujba pe care o avea la rege. El a folosit metode consacrate pentru a ajuta un om să iasă din încurcătură. Ce ar fi putut face critica biblică modernă pentru a ajuta o persoană deznădăjduită? Chiar și cele mai interesante perspective ale filozofiei de ultimă oră nu sunt de niciun folos. Aici trebuie folosite cârpe vechi, care să cruțe pacientul. Acestea sunt micile servicii practice, munca istovitoare a unor oameni modești și buni. Nu, acestea nu se observă în această lume, dar cât de încurajatoare sunt micile ajutoare pentru cel care zace pe jos: Este o înghițitură de apă rece, o strângere de mână afectuoasă, un salut prietenos, un cuvânt de încurajare. Binefăcător și vindecător pentru un suflet deprimat. Prin aceasta cei triști sunt mângâiați și scoși din groapă. Și cel mai frumos lucru este că sufletul care satisface pe alții este el însuși satisfăcut, așa spune Cuvântul lui Dumnezeu (Proverbele 11.25). Ebed-Melec a experimentat acest lucru. I s-a permis să scape de judecată.

O femeie săracă a vrut și ea să contribuie la misiune. Dar nu avea bani și se întreba dacă ar putea să se facă utilă în vreun fel. Așa că i-a venit ideea de a aduna cârpe vechi, folosite și colorate și de a le coase împreună pentru a face o pătură mare. A devenit o pânză mare și amuzantă și a trimis-o în Africa de Est, pe câmpul de misiune. Aproape că ai putea să râzi de asta, dar privește ce s-a întâmplat:

chiar în acel moment, liderul politic din acea zonă se împotriva în a le vinde misionarilor un teren, pentru că aceștia doreau să construiască o casă. I-au oferit bani în exces, dar el le-a refuzat orice dorință. Până într-o zi când a văzut acea pânză mare și colorată. Ochii îi străluceau și a vrut-o, indiferent de preț. Misionarilor li se permitea să aleagă cea mai frumoasă bucată de pământ, dacă el ar fi reușit să obțină această pătură. Contractul a fost semnat, iar lucrarea misionară a devenit o mare binecuvântare. Când femeia a auzit mai târziu acest lucru, a spus: „Fiecare petic, fiecare bucată, le-am cusut rugându-mă ca lucrarea Domnului să prospere acolo, în Africa de Est.”

Când facem tot ce putem, Domnul va face ceea ce noi nu putem.

Terțiu

Romani 16.22: Vă salut în Domnul eu, Terțiu, care am scris epistola aceasta.

Căruia dintre voi îi place să scrie o dictare la școală? Oricum, pentru mine era o pastilă amară. Am avut un profesor sever, dar ne-a învățat ceva. Îți poți imagina pe cineva care să scrie la dictare uriașa scrisoare către Romani fără nici o greșeală, chiar fără vreo greșeală din neatenție? Punctuația trebuie să fie corectă, la fel și numeroasele nume proprii din ultimul capitol. Textul nu este ușor, Petru ne confirmă chiar că scrisorile lui Pavel sunt uneori greu de înțeles. Deci, în concluzie: o dictare foarte dificilă, și în limba greacă. Nu sunt propoziții scurte și concise, nu, ci sunt propoziții foarte lungi. Deci, copii, și acum vă voi dezvălui că cineva a scris această scrisoare dificilă cu „0 greșeli”: Terțiu.

Îl admir pe acest om. În primul rând, trebuia să asculte cu mare atenție, uneori trebuia să scrie ceva ce nu înțelegea el însuși și, mai ales, trebuia să aibă un scris foarte clar și îngrijit. Destinatarii scrisorii trebuiau să poată citi exact fiecare literă. Terțiu a fost un scrib foarte corect. Poate că a fost nevoit să scrie în condiții de iluminare proastă, pentru că Pavel era foarte persecutat și urât de evrei în acea perioadă. Trebuie să mă gândesc la tatăl meu, care a ținut un jurnal în captivitatea rusă. Ar trebui să-l vedeți cândva. Cea mai mică dintre stenograme, scrisă cu creioane extrem de ascuțite, pe hârtie foarte subțire. A adus cu el acasă acest caietel, pe care l-a legat el însuși. O raritate de o valoare unică.

Bineînțeles, Dumnezeu veghea asupra lui Terțiu. El a scris cuvinte inspirate de Dumnezeu, iar acest pergament a fost adus la Roma sub ochii lui Dumnezeu, trecând prin toate greutățile și pericolele. Dar Terțiu a fost, de asemenea, un instrument credincios în mâna lui Dumnezeu. Un om smerit. Sau, nu era? Da, unii cred că a vrut să se

plaseze puțin în prim-plan cu mica sa propoziție personală: „Eu, Terțiu, care...”. Dar eu nu cred asta. Mai degrabă, îmi imaginez foarte bine cum, după toată această listă de nume, l-a întrebat pe apostol: „Pot să transmit și eu o salutare din partea mea către frați?”. „Da, bineînțeles”, a răspuns atunci apostolul, „scrie-ți numele clar dedesubt”. Și apostolul nu a șters această propoziție intermediară scurtă nici când a citit-o mai târziu; mai degrabă, el va fi fost mulțumit că acest scrib smerit și credincios a vrut să împartă și el responsabilitatea, ca să spunem așa, pentru o scrisoare atât de magnifică. El era de acord cu conținutul, îi iubea pe frații din Roma și, de asemenea, pe Domnul, căci salută „în Domnul”.

Mă întreb dacă astfel de saluturi în Domnul nu ne-au devenit oarecum străine astăzi. Nu era un simplu obicei formal din partea lui Terțiu, fără semnificație profundă. Nu, aud din cuvinte bucuria lui interioară că și el era atât de strâns legat de frații de acolo, din îndepărtata Roma. Dragostea pentru acești frați greu încercați de acolo, din capitală, se vede la el. Un gest frumos față de Fivi a fost și faptul că și alți câțiva frați au semnat această lungă scrisoare de recomandare (Romani 16.1). Din păcate, cordialitatea de atunci s-a pierdut în mare parte pentru noi astăzi, dar cei câțiva oameni care sunt menționați aici la sfârșit ne încurajează și astăzi. Ei ne trimit binecuvântările lor chiar și astăzi. Mulțumesc foarte mult pentru asta.

Am admirat la Terțiu credințioșia și smerenia sa, a scris exact ceea ce a auzit, nimic mai mult. A scris îngrijit și frumos, pe vremea aceea nu existau mașini de scris. Dumnezeu Însuși a transmis în jurul Său scrisul Său personal. Ce onoare. Spune-mi, chiar poți și tu să scrii frumos? Personalitatea se poate distinge din scris. Știi asta? Atunci te rog să-l iei ca exemplu pe Terțiu. A fost foarte precis și Dumnezeu l-a folosit bine în slujba Sa.

Literele individuale sunt într-adevăr mici, dar confuziile pot schimba și răstălmăci sensul cuvintelor. Astfel, un învățător de la școala duminicală le dăduse elevilor din St. Louis, în America, Ioan 14.3 ca maximă: „Și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine”. Un băiat a confundat „a pregăti” cu „a repara” și a înțeles că, înainte ca Domnul Isus să ne ducă acasă, în casa Tatălui, trebuie să facă anumite reparații acolo. Învățătorul i-a explicat apoi că totul în casa Tatălui era minunat și că nu ar fi fost nevoie de nicio reparație. Vom fi acolo cu Domnul Isus și poate îi vom vedea și pe Terțiu și pe apostolul Pavel. Ce părere aveți?

Erast

Romani 16.23b: Vă salută Erast, administratorul cetății, și fratele Cuart.

Tatăl meu a fost vistiernicul orașului nostru natal și de aceea, în copilărie, am zâmbit mereu când în Epistola către Romani apărea numele Erast, vistiernicul orașului. Pavel îl trimisese pe acest Erast în cea de-a treia călătorie misionară împreună cu Timotei din Efes la Corint. Ei au luat cu ei în această călătorie epistola 1 Corinteni. Aceștia trebuie să fi fost frați credincioși cărora li se puteau încredința pergamente prețioase. Era însuși Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu pe care îl aveau cu ei, originalul unic. Cum s-ar fi putut înțelege acești doi frați? Poate că aveau un caracter fundamental diferit. Timotei era un tânăr foarte modest, iar Pavel chiar a scris în scrisoarea pe care o purtau că credincioșii din Corint nu trebuiau să-l atace. Erast, pe de altă parte, era vistiernicul în acest oraș mare și faimos. Și totuși, cu siguranță că amândoi se înțelegeau bine, altfel Pavel nu i-ar fi trimis împreună. Erast este, de asemenea, menționat în același timp cu fratele Cuart în versetul nostru de mai sus. Așadar, el nu pare să fi fost închipuit din cauza postului său în cetate; dimpotrivă, el caută părtășia cu poporul lui Dumnezeu, cu cei smeriți și fără vază în țară.

Cât de bucuros putea fi apostolul Pavel că a cunoscut și el oameni ca Erast, care l-au slujit cu abilitățile lor deosebite (Faptele apostolilor 19.22). Cât de des trebuiau să se rezolve chestiuni bănești între diferitele adunări, iar Erast era cu siguranță consilierul potrivit pentru apostol. Știa cum să se descurce cu problemele financiare. El a administrat visteria orașului Corint și a fost responsabil cu contabilitatea și plata salariilor angajaților și muncitorilor orașului. Erast îi cunoștea pe oamenii din Corint și ei îl cunoșteau pe el. Colegii săi din administrația orașului Corint

trebuie să-l fi apreciat pe Erast ca fiind un creștin, chiar dacă acesta a preferat să se retragă din viața socială și din politică.

În acele vremuri, noi, copiii, așteptam cu nerăbdare sfârșitul lunii, când învățătorii școlilor din oraș se prezentau la casieria orașului, pentru ca tatăl nostru să poată obține în fiecare lună o scurtă informare despre noi. Acasă ni se spunea mereu: „Faceți un efort, prin aceasta eu sunt văzut bine”. Nu pot decât să vă dau un sfat bun, copii, să vă comportați pe stradă, în oraș și la școală în așa fel încât să nu ieșiți în evidență în mod neplăcut: acest lucru nu se va reflecta numai asupra voastră, ci și asupra părinților voștri și mai ales asupra Domnului și Mântuitorului vostru, căruia vreți să Îi aparțineți.

Așadar, Erast era un om cunoscut în Corint și nu vreau să știu de câte ori a refuzat o invitație bine intenționată la o seară socială din partea colegilor săi de serviciu, până când aceștia au aflat, în cele din urmă, că nu-i plăcea să participe la ieșirile și micile petreceri ale companiei lor. Și-a făcut datoria cât a putut de bine și, în rest, nu se amesteca în evenimentele zilei. Nici Erast nu a fost lipsit de lupte interioare din cauza aceasta. Dar este cu atât mai frumos că îl redescoperim în apropierea apostolului pe acest om atât de cunoscut. În slujire pentru el. Salutul său adresat fraților și surorilor din Roma arată clar ce era în inima sa. Erast iubea pe poporul lui Dumnezeu. Un om valoros, un om credincios, capabil să vegheze cu conștiinciozitate la interesele orașului, dar, în calitate de creștin, nu s-a încurcat în „treburile vieții”.

Mă bucur că Evanghelia ajunge și la urechile unor oameni respectabili. Desigur, inimile celor săraci și nefericiți se deschid mai degrabă, dar vestea bună este pentru toți oamenii. Mă întreb dacă nu cumva i-am trecut adesea cu vederea în orașul nostru. Facem un ocol pe lângă casele lor frumoase? Și ei au nevoie de Domnul Isus. Poate că ei tânjesc după mântuirea sufletelor lor mai mult decât gândim noi.

Un senator american a fost vizitat de tatăl său la locul de muncă. Tatăl era un creștin prietenos și nu rata nicio ocazie de a da mărturie despre dragostea Domnului. S-a întâmplat ca senatorul să-l prezinte pe tatăl său unui ambasador belgian. Tatăl l-a întrebat spontan pe acest înalt funcționar: „Sunteți și dumneavoastră creștin?”. Dar, înainte ca bărbatul să poată răspunde, fiul a deviat rapid conversația în altă direcție. A fost foarte jenat de întrebarea tatălui său.

La scurt timp după aceea, tatăl a murit, iar pe mormântul său a fost găsită și o coroană de flori cu un ultim salut din partea ambasadorului belgian. La înmormântare, i-a șoptit senatorului: „Tatăl dumneavoastră a fost singurul din America care m-a întrebat vreodată dacă sunt creștin și care s-a îngrijorat de sufletul meu”.

Văduva de lângă cutia pentru daruri

Marcu 12.41-44: Și Isus, stând jos în fața vistieriei, privea cum mulțimea arunca bani în vistierie; și mulți bogați aruncau mult. Și o văduvă săracă a venit și a aruncat doi bănuți, care fac un ban. Și, chemând la Sine pe ucenicii Săi, le-a zis: „Adevărat vă spun, această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți cei care au aruncat în vistierie. Pentru că toți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i rămăsese ca să trăiască“.

Paștele va fi în curând. Oamenii din Ierusalim sunt preocupați cu pregătirile pentru această mare sărbătoare a iudeilor. Se fac multe cumpărături, se coace mult, se gătește mult. Iar acest lucru costă bani. Este cu atât mai uimitor că văduva săracă își aruncă ultimii bănuți în vistieria Templului. Acum nu mai are nimic, nu mai poate cumpăra nimic. Destul de discret și modest, a venit la Templu, și-a aruncat cei doi bănuți în cutia de ofrande și a plecat din nou. Dar era totul chiar atât de discret? Oh, nu. Domnul Isus a observat generozitatea ei. La fel cum El a observat bine donațiile mari ale celor bogați. Au dat mult, și asta a fost bine. Dar această văduvă a dat totul, și cine dintre noi nu ar fi vrut să știe cum a ajutat-o Domnul după aceea? Căci putem fi siguri că această văduvă nu a murit de foame în timpul Paștelui. Domnul o va fi răsplătit din belșug pentru darul ei. El nu a luat-o înapoi și nu i-a dat banii cu explicația că Templul va fi dărâmat de romani în câțiva ani și banii nu vor mai fi necesari. Nu, Domnul Isus a văzut că această femeie Îl iubea și ea a vrut să-I dea din toată inima banii ei, pentru că cine dăruiește atât de mult Îl iubește pe Domnul. Ea nu numai că a dat zeciuiala prescrisă, dar a dat tot ce avea. Avea deja ambele picioare pe pământul Noului Testament. Ea a dat totul, așa cum și Domnul Isus a dat totul. Nici noi nu trebuie să „dăm” doar „zeciuiala” din bogăția, puterea și timpul nostru, ci putem oferi Domnului toate capacitățile noastre.

Pot copiii să dea și ei ceva? Ar trebui să pună și ei ceva în pungă? Sau punga trece pe lângă ei? Ar fi păcat. Desigur, cei mici sunt familiarizați încă din copilărie cu ideea de a dăruia ceva Mântuitorului. Însuși Domnul spune: „Tu ai scos laude din gura pruncilor” (Matei 21.16). Și dacă copiii pot să-L laude pe Dumnezeu cu buzele, atunci Îi pot aduce și ei ceva cu mâinile lor. Vrem să fim fericiți când copiii noștri își deschid inimile pentru Mântuitorul de la o vârstă fragedă, iar ei pot dovedi acest lucru și prin generozitatea lor.

Dumnezeu vede adânc în inimile noastre și poate că ați observat că, în povestirea noastră, Domnul nu i-a văzut doar pe oameni punând bani în vistierie, ci a văzut și „cum” făceau acest lucru. Era vorba despre atitudinea lor interioară față de El, despre dispoziția inimii lor, și numai El știe asta.

Un bărbat a trebuit să învețe și el asta odată, când din greșeală a pus o bancnotă de o sută de mărci în punga pentru colectă. Întrucât a vrut să pună doar 5,00 mărci în ea, a fugit repede în față la sfârșitul orei pentru a-și repara greșeala. Dar slujitorii bisericii au rămas fermi. Putea să vorbească cât voia. Nimeni nu a fost dispus să îi dea banii înapoi. Slujitorilor li s-a părut destul de neplăcut să scoată ceva din punga pentru colectă. În cele din urmă, bărbatul și-a dat seama de acest lucru, a făcut o grimasă și a mormăit: „Ei, bine, i-am dat-o lui Dumnezeu și El mă va răsplăti pe măsură”. Când s-a întors din nou supărat către bărbați, a primit răspunsul: „Ai dreptate. Dumnezeu te va răsplăti, dar numai pentru cele 5,00 mărci pe care ai vrut să le dai.”

Am auzit de multe ori oameni spunând că nu poți lua nimic în cer. Și asta e adevărat. Dar putem să trimitem banii înainte, adică ceea ce dăm astăzi Domnului are valoare veșnică, va ajunge sus, la Domnul Isus Însuși. Văduva săracă își va primi răsplata cu bucurie într-o zi. Sunt convins de acest lucru.

Ostașii

Ioan 19.23-24: Ostașii deci, după ce L-au răstignit pe Isus, au luat hainele Lui și le-au făcut patru părți: fiecărui ostaș o parte, și cămașa; iar cămașa era fără cusătură, țesută în întregime de sus până jos. Au spus deci între ei: „Să n-o sfâșiem, ci să aruncăm sorți pentru ea, a cui să fie“; aceasta, ca să se împlinească Scriptura, care zice: „Și-au împărțit hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea au aruncat sorți“. Ostașii deci au făcut aceste lucruri.

Patru soldați și un centurion trebuiau să-L păzească pe Domnul Isus în acea noapte. Dumnezeu a scris despre acești soldați cu o mie de ani înainte în Psalmul 22.19. Exact despre acești patru oameni de aici. Acum se împlinesc cele scrise, acum ei fac ce s-a spus despre ei. Ei împart hainele Domnului Isus și trag la sorți pentru ele. Acesta trebuie să fi fost un moment extrem de dureros pentru Domnul, altfel nu ar fi fost consemnat în acest psalm trist. Toate cele patru Evanghelii ne vorbesc despre această acțiune.

De obicei, moștenirea este împărțită numai după ce a avut loc decesul. Oare acești ostași nu aveau nici un sentiment? Cum se simțeau în acele haine străine? Fiecare voia să primească ceva. Asta era important pentru ei. Cu siguranță că fariseii nu ar fi îmbrăcat niciodată ceva din ceea ce era al Domnului Isus. Dar acești războinici brutali nu urmăreau decât jaf și pradă. Cât de adânc au rănit inima Domnului, dar și pe cea a femeilor din jur, inclusiv pe cea a lui Ioan. Cămașa era o comoară, chiar și acești ostași au văzut asta și de aceea nu au vrut s-o rupă. Sorții trebuia să decidă.

De unde avea Domnul Isus această cămașă? Era ea un dar, pe care mâini iubitoare și harnice l-au pregătit pentru El? Oare chiar cea care a făcut-o stătea deoparte și a trebuit să vadă cum această haină prețioasă ajunge în mâini murdare? De ce nu i-a oprit Domnul pe acești oameni? Nu ar fi putut El spune: „Vă rog să lăsați hainele

acolo, voi avea nevoie de ele poimăine. Vă rog să le dați în păstrare uneia din acele femei, ea le-a făcut pentru Mine cu o mână iubitoare”?

Și cum trebuie să se fi simțit acești soldați în aceste haine a doua zi, când s-a dovedit că Domnul a înviat cu adevărat din morți, dacă nu se treziseră deja în aceeași zi prin propriile lor cuvinte și prin cele ale centurionului: „Cu adevărat, acesta era Fiul lui Dumnezeu” (Matei 27.54)?

Cât de atent a observat Ioan această scenă. Desigur, Duhul lui Dumnezeu a inspirat cuvintele acestui ucenic. Dar și Ioan a asistat la acest spectacol, a înregistrat fiecare mișcare, fiecare cuvânt, fiecare răs al acestor oameni și a urmărit cu curiozitate în mâinile cui a ajuns acest efod (această cămașă). El notează în detaliu în Evanghelia sa: „Dar cămașa n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos”. Fără cusătură? După toate orele celei mai amare persecuții a Domnului nostru? La urma urmei, ei L-au prins, L-au bătut, L-au maltratat și, în cele din urmă, El a purtat crucea cea grea. Chiar să nu fi suferit nici cea mai mică deteriorare această cămașă? Nu, a rămas fără cusătură. Fără rupturi, fără găuri, fără urme de frecare. Ea a rămas fără cusur și de dorit chiar și după acest atac teribil al mulțimii furioase. La urma urmei, niciodată Domnul nu S-a apărat, nu S-a împotrivit. El a fost cu adevărat mielul blând despre care se vorbește în Ieremia 11.19, făina fină (floarea făinii) a jertfei de mâncare.

Ioan cunoștea foarte bine veșmintele Domnului său. El L-a văzut adesea, a remarcat cu câtă grijă le purta. Domnul știa ce mâini și ce inimi iubitoare Îl slujesc chiar și cu aceste nevoi exterioare, iar El a prețuit cu atenție acest lucru.

Acum era cu atât mai dureros pentru Domnul să fie nevoit să renunțe la tot în acest moment. Nu, soldații nu erau interesați de El

Însuși, ci își concentrau atenția doar asupra beneficiilor materiale. Acest lucru L-a întristat foarte mult. Au vrut ei doar câteva lucruri exterioare? Oare nu au avut ochi deloc pentru El Însuși?

Spuneți, copii, cum stau lucrurile la voi? Știți cu toții ce înseamnă hainele în Biblie. Nu-i așa? Proverbul spune: „Hainele îl fac pe om”. Hainele exprimă esența unei persoane. Ele dezvăluie ceva din caracterul unei persoane. Așa cum hainele Domnului erau fără cusătură, așa era El Însuși. Fără cusur, fără pată, fără păcat, fără vină. „Țesut de sus până jos”, adică El era Omul din ceruri, „Dumnezeu revelat în carne”. Și ce au făcut oamenii cu El? Noi L-am sfâșiat, L-am omorât și am aruncat sorți pentru tot ceea ce am mai putea obține ca binecuvântări și beneficii. Da, exemplul Său bun, calitățile respectabile, asta este ceea ce omul încă vrea să dobândească. Dar ceea ce avem cu adevărat nevoie este El Însuși, Cel care a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Ar fi fost mai bine ca soldații să se ocupe de El. Cu toate acestea, ce frumos este când au strigat cu voce tare împreună cu centurionul lor: „Cu adevărat, acesta era Fiul lui Dumnezeu” (Matei 27.54). Să sperăm că a fost o binecuvântare pentru ei.

De asemenea, aș dori să subliniez că Domnul Isus i-a îmbrăcat pe toți credincioșii cu hainele Sale. Ele sunt hainele mântuirii noastre (Isaia 61.10) și El ne vede acum umblând în ele. Le purtăm cu demnitate, cu inimi recunoscătoare? Sau trebuie El să Se uite în altă parte când le murdărim? Domnul vrea ca noi să arătăm însușirile Sale. Soldații nu erau demni să atingă hainele Sale. Cum stau lucrurile cu tine și cu mine?

Fiii lui Laban

Geneza 31.1,28,55: Și el a auzit cuvintele fiilor lui Laban care ziceau: „Iacov a luat tot ce era al tatălui nostru și din ceea ce era al tatălui nostru și-a agonisit el toată averea aceasta“. ... și nu m-ai lăsat să-mi sărut fiii și fiicele? Acum ai lucrat nebunește. ... Și Laban s-a sculat dis-de-dimineață și și-a sărutat nepoții și fiicele și i-a binecuvântat. Și Laban a plecat și s-a întors la locul său.

Iacov devenise un om bogat în casa lui Laban, socrul său. Acest lucru nu putea rămâne ascuns. Laban a fost uimit, iar fiii săi nu mai puțin. Dar uimirea nu s-a oprit aici, ci a apărut invidia, invidia și gelozia pură. Cu toate că Laban nu a avut niciun dezavantaj din cauza prezenței lui Iacov, ba dimpotrivă, a fost chiar foarte binecuvântat, în inima lui s-a răspândit ura și invidia. Iar această atitudine s-a răspândit rapid la fiii săi. L-au acuzat fără menajamente pe Iacov că l-a furat și l-a înșelat pe tatăl lor. Acest lucru a fost dur și nedrept, pentru că în realitate și ei erau beneficiarii tuturor binecuvântărilor lui Iacov.

În cele din urmă, Iacov s-a hotărât să plece din casa lui Laban. Aceasta nu a fost doar ideea lui, ci a făcut-o la porunca lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era cu el. Harul și ajutorul Său l-au întâmpinat pe Iacov la fiecare pas.

Dar apoi s-a întâmplat ceva foarte ciudat: fiii lui Laban au mers cu el. Ei părăsesc casa tatălui lor împreună cu Iacov și se plimbă fericiți alături de cumnatul lor, pe care cu puțin timp în urmă îl calomniaseră cu atâta răutate. Acest lucru este scandalos. Sau a pătruns cu adevărat în inimile lor intuiția că mâna milostivă și binefăcătoare a lui Dumnezeu ghidează și dirijează viața lui Iacov până la urmă? Și-au dat seama în sfârșit că Dumnezeu este de partea lui, în ciuda tuturor greșelilor și slăbiciunilor sale? Cumva, acești

oameni trebuie să fi simțit asta și ne putem bucura că, până la urmă, nu au fost prea mândri să treacă în partea binecuvântată.

Simpla prezență a creștinilor în această lume a fost întotdeauna spre binecuvântarea celor din jurul lor. Fratele Franz Kaupp a lucrat într-un birou de traduceri în timpul războiului, iar lucrătorii se simțeau intuitiv în siguranță în prezența lui. Cu toții au spus clar: „Atâta timp cât Franz Kaupp este în mijlocul nostru, nu se va întâmpla nimic, bombele nu vor lovi casa”. Au avut dreptate. Domnul a ținut mâna deasupra casei. Dar Franz Kaupp a murit în timpul războiului. Și imediat după aceea, o lovitură directă a distrus întreaga clădire. Bineînțeles, Dumnezeu este suveran în acțiunile Sale și cine ar vrea să Îi dicteze ceva? Dar se poate vedea că El are o grijă deosebită de poporul Său.

Când adevărații credincioși vor părăsi acest pământ la răpire, un haos diabolic va izbucni pe pământ. Oamenii vor căuta pacea și nu o vor găsi. De aceea, copil drag, dacă nu ești încă al Domnului Isus, grăbește-te și alătură-te celor care sunt ai Domnului, care au găsit în sângele Său iertarea vinovăției și a păcatului. Atunci poți merge cu ei în casa Tatălui ceresc, atunci vei fi salvat de mânia lui Dumnezeu care va veni și care va lovi lumea necredincioasă.

Se pare că fiii lui Laban și-au dat seama de acest lucru în ultima clipă. S-au alăturat lui Iacov și au plecat cu el în țara Canaan. În pasajul nostru din Scriptură, Iacov este o imagine a poporului lui Israel care, după mulți ani de robie în țări străine, simte dorința de a se întoarce acasă, în țara părinților lor, în Canaan. Laban și fiii săi au fost duri cu el. În același mod, popoarele i-au persecutat, i-au urât și i-au urât pe iudei. Ce le-au făcut iudeii? Desigur, sunt și ei ființe umane cu defecte și slăbiciuni, dar Dumnezeu i-a protejat, i-a binecuvântat, astfel încât alții au cules beneficiile. Gândește-te doar la toți purtătorii iudei ai Premiului Nobel, care și-au pus cunoștințele la dispoziția umanității. Le-am fost noi recunoscători?

Dimpotrivă. Invidia și ura au crescut împotriva acestui popor până într-atât încât au vrut literalmente să îi șteargă de pe fața pământului. Dar Dumnezeu a vegheat asupra lor și va veni vremea când națiunile vor înțelege că mântuirea vine de la iudei. În zilele acelea „oameni din toate limbile popoarelor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, zicând: «Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi»”. (Zaharia 8.23)

Asta au făcut fiii lui Laban, care veneau tocmai din acele țări ostile din Orientul Mijlociu cu care suntem atât de familiarizați (Siria și Irak). Mai târziu, această istorie se va repeta. Dumnezeu va avea grijă de asta, chiar dacă noi nu putem vedea nimic astăzi din aceasta.

Cum este în viața ta personală? Încă mai lupți împotriva poporului lui Dumnezeu? Împotriva Domnului Isus? Atunci te afli pe poziții pierdute. Alătură-te repede grupului de credincioși care se îndreaptă spre patria lor, spre cer. Pocăiește-te și crede în Domnul Isus. Atunci vei fi acolo. Atunci poți cânta împreună:

*Da, spre cer mi se îndreaptă dorul,
Și vreau să-L văd pe Salvatorul.*

Ai Cloei

1 Corinteni 1.11: Pentru că mi s-a arătat despre voi, frații mei, prin ai Cloei, că între voi sunt certuri.

Corintul era un oraș comercial înfloritor pe vremea apostolului. Viața economică a înflorit aici. Cultura și educația se aflau la apogeu. Spiritul acestui oraș cosmopolit a pătruns în tinerele adunări ale credincioșilor. Discursurile frumoase, opiniile moderne au fost apreciate și binevenite printre frații și surorile din Corint. Câteva persoane s-au remarcat în mod deosebit. Dedesubtul acestei înfățișări o luptă pentru putere izbucnise deja în sfera spirituală. Care vorbitor elocvent avea cel mai mare dar? Cine avea mai multă influență? Și deja se formaseră grupuri și partide. Cearta era prezentă. Printre credincioși. Astfel că binecuvântarea a lipsit, pentru că Domnul Isus nu era în centrul întâlnirilor.

Lucruri similare s-au întâmplat de multe ori în secolele următoare. Bărbații au devenit centrul atenției și L-au înlocuit pe Domnul. Nu a observat nimeni acest lucru, nimeni nu a putut să-l prevină? Cât timp durează până când aceste motive devin clare sau până când primii frați și primele surori ridică obiecții și cer modestia și smerenia necesare? De cele mai multe ori sunt frați sau surori destul de discreți care, prin credința lor simplă, distrug înțelepciunea lumii și văd ipocrizia din sfera spirituală.

Familia lui Cloe a așteptat cu siguranță mult timp înainte de a vorbi. Ei au văzut în mod clar cauza certurilor din adunarea din Corint, au fost martori la modul în care unii tineri doreau să fie botezați doar de un frate sau altul și au observat cum a început o luptă pentru primele locuri. În casa lui Cloe, acest lucru a fost privit cu cea mai mare îngrijorare. Exista o teamă că Domnul și Mântuitorul lor credincios a fost neglijat. El ar trebui să fie din nou în centrul conversațiilor și al întâlnirilor.

Astfel, familia Cloe a decis să denunțe abuzurile. Au renunțat la prestigiul lor și și-au pus capul în joc pentru a face cunoscut această stare de lucruri apostolului Pavel. El ar trebui să știe ce era în neregulă în Corint, de ce nu era binecuvântare. Nu trebuie să rămână doar un zvon că au existat dispute în această adunare, nu, cei din familia lui Cloe au putut spune clar în ce consta răul. Ei au avut curajul de a numi răul pe nume și de a vorbi public împotriva lui. Acest lucru era corect și aducător de sănătate, iar apostolul Pavel le numește cu libertate numele, așa că oricine îi putea întreba care era cauza păcatului.

Din păcate, astăzi circulă mult prea multe zvonuri despre tot felul de rele. Nimeni nu îndrăznește să le rostească în public. Am devenit prea distinși, nimeni nu vrea să-și ardă gura, așa că vedem multe păcate printre degete, vorbim despre ele în spatele ușilor închise, dar nu avem curajul să înlăturăm stările rele sau să le tratăm. Pavel a putut să cerceteze această chestiune. Familia lui Cloe s-a aruncat cu curaj în spărtură, a luat partea Domnului și Mântuitorului lor. Familia a rămas unită și nu s-a supărat că a fost numită aici. Onoarea Domnului valora mai mult pentru ei decât huiduielile multor oameni lipsiți de spirit.

Așadar, Pavel nu s-a bazat pe zvonuri în învățăturile date corintenilor, ci a putut da referințe clare, și anume casa lui Cloe, adică exact conform gândurilor lui Dumnezeu (vezi Deuteronomul 17.5).

Nici noi nu vrem să răspândim zvonuri, numai să reproșăm, sau chiar să agravăm. Nu, vindecarea poate fi realizată doar dacă avem curajul de a numi calul și călărețul. Bineînțeles, acest lucru nu trebuie să fie dur, ci trebuie făcut în spiritul dragostei. Cam așa: O fată vorbea cu tatăl ei, mecanic de locomotivă, despre steagul roșu. Tatăl i-a explicat că acest semnal este un avertisment în caz de

pericol foarte mare. „Ai opri trenul, dacă ai vedea acest steag roșu?”, a întrebat ea. „Întotdeauna”, a răspuns tatăl, consecvent. Apoi a venit seara și copila a pășit în bucătărie, unde mama ei stătea la masă cu fața umezită de lacrimi. Fetița a văzut sticla de pe masă și a știut. Tatăl băuse din nou. Și superiorii de serviciu au observat deseori acest lucru. Postul tatălui era în joc. În acel moment, fetei, care își iubea foarte mult tatăl, i-a venit o idee. A lipit un steguleț roșu pe gâtul sticlei și s-a dus la culcare. În dimineața următoare, când tatăl era pe punctul de a pune din nou mâna pe sticlă, a văzut semnalul „pericol” și a înțeles imediat avertismentul plin de dragoste al copilului său. A ascultat-o și a fost salvat.

Familia lui Cloe ridicase și ea un astfel de steag roșu, era vorba de onoarea Domnului. Acest steag flutură și astăzi, mai mare ca niciodată. Luăm în serios avertismentul? Sau ne certăm despre cine este cel mai mare dintre noi? Apoi, Domnul Isus se retrage și apar consecințele.

Eliášib

Neemia 3.1,21: Și marele preot Eliášib și frații săi, preoții, s-au ridicat și au reconstruit Poarta Oilor. Au sfințit-o și i-au pus ușile; și au sfințit zidul până la Turnul Meea, până la Turnul lui Hananeel. ... După el a reparat Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț, o altă bucată, de la intrarea casei lui Eliášib până la capătul casei lui Eliášib.

Neemia 13.4,28: Și, înainte de aceasta, preotul Eliášib, care era peste cămările casei Dumnezeului nostru, rudă cu Tobia, ... Și unul dintre fiii lui Ioiada, fiul lui Eliášib, marele preot, era ginerele lui Sanbalat horonitul; și l-am alungat dinaintea mea.

Au trecut aproximativ nouăzeci de ani de când micul grup de iudei s-a întors la Ierusalim din captivitatea babiloniană. Ei au reconstruit Templul și au ridicat zidul din jurul orașului. Acum vor să repare și să fortifice porțile, aceste porți magnifice pe care inamicul le-a ars până la temelii. Neemia descrie această lucrare cu lux de amănunte, numește constructorii, numește fiecare poartă în parte. Fiecare detaliu este important pentru el, este important pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate prelua munca altuia. Dumnezeu a pus pe fiecare la locul lui. Este la fel și astăzi. O dată vom fi răsplătiți în funcție de modul în care ne-am îndeplinit sarcinile personale. Frate, soră, mic și mare.

Eliášib, marele preot, este menționat primul. Împreună cu frații săi a reconstruit Poarta Oilor, chiar lângă Templu. Nu și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor, nu se simțea prea rafinat și nici nu credea că este sub demnitatea lui să dea o mână de ajutor aici. Nu, deloc. El a dat un exemplu bun, a dat dovadă de bunăvoință și, deși locuia într-un cu totul alt colț al orașului, a dorit să construiască el însuși această importantă intrare la Templu.

Dar, oh, Doamne, oh, Doamne! Acest înalt demnitar nu și-a făcut treaba cum trebuie. Îmi pare rău să spun acest lucru, dar este important să subliniem unde sunt greșelile. Poate că nu le-a încorporat în mod deliberat. Asta ar fi și mai rău. Eliașib poate că a construit Poarta Oilor în mod excelent, maiestuos de mare și magnific, dar a neglijat să pună încuietorile și zăvoarele. Asta a fost fatal. De unde știu eu asta? Din capitolul 13, unde citim în versetele 4-9 și 28 că cei doi dușmani înverșunați ai poporului lui Dumnezeu, Sanbalat și Tobia, s-au strecurat prin această poartă și s-au stabilit în camerele Templului și în familia lui Eliașib. Un lucru foarte rău în ochii lui Dumnezeu. Citim despre acești doi răufăcători că au fost foarte supărați că Neemia căuta binele copiilor lui Israel. Cum putea un mare preot să simpatizeze cu acești oameni? Toată munca lui la Poarta Oilor a fost o farsă. O rafală de vânt și aripile porților s-au deschis și inamicul a putut intra nestingherit. Și acest dușman nu a pătruns doar în camerele Templului, nu, un nepot al lui Eliașib a devenit și el un aliat al casei lui Sanbalat. Triumful diavolului a fost perfect. Și de ce? Pentru că Eliașib nu încuiase porțile.

Am făcut noi, ca părinți, asta pentru a ne proteja familiile? Am montat noi lacăte împotriva influențelor corupătoare din exterior? Părtășia cu Domnul Isus este un astfel de dispozitiv de protecție, precum și citirea în Cuvântul lui Dumnezeu (Zaharia 2.5; Isaia 60.18). Aceasta ne ferește de vicleniile diavolului și de păcat.

De asemenea, Eliashib a neglijat să repare singur zidul din fața casei sale. El a lăsat acest lucru pe seama altora (versetul 21). Nici acest lucru nu ar trebui să se facă. Tatăl și mama sunt responsabili pentru copiii lor. Am văzut că urmașii lui Eliașib s-au alăturat dușmanilor poporului lui Dumnezeu (Neemia 13.28). Acest lucru nu a fost întâmplător. Noi, ca părinți, nu putem spune că nu avem timp pentru copiii noștri, nu putem să-i lăsăm în grija altora, a învățătorilor de la școala duminicală sau a dădacelor. Noi înșine trebuie să ne ocupăm de ei, să îi instruim în Cuvântul lui Dumnezeu, seara, când

ziua se apropie de sfârșit și a venit odihna. Duminica, când ne plimbăm sau când ne desfășurăm activitatea zilnică. Este obositor, știu asta, dar este o lucrare care merită făcută și este binecuvântată în copiii noștri. Îmi doresc din toată inima ca Domnul Isus să ne dea tuturor puterea de a o face în fiecare zi, altfel vom fi ca acest Eliașib, care a făcut o lucrare mare și respectabilă, dar numai de dragul aparențelor.

Un locuitor al Moscovei a declarat recent că președintele de atunci al SUA, Nixon, ar trebui să primească cetățenia de onoare a orașului, deoarece înainte de vizita sa la Moscova, întregul oraș a fost lustruit. A fost curățat, aranjat, vopsit, renovat și nu s-au făcut economii pentru a face orașul să strălucească. Nu a ajutat la nimic, au rămas dușmani în continuare.

Da, aceasta este în natura umană. La exterior, totul trebuie să fie în perfectă stare. Radiem calm și echilibru, fațada este perfectă, dar în interior, cum stau lucrurile?

Ne-am protejat suficient de mult de lumea păcătoasă? Sau mai sunt încă unele uși din spate deschise, ca la Poarta Oilor din Ierusalim? Dacă da, noi, părinții, să avem grijă ca acestea să fie închise rapid. Trebuie să ne mărturisim eșecurile în fața Domnului Isus și să închidem din nou porțile în încredere în El. Păcatul trebuie să rămână afară, neapărat.

Aristarh

Faptele apostolilor 19.29: Și toată cetatea s-a tulburat; și s-au repezit într-un gând spre teatru, ducând cu ei pe Gaiu și pe Aristarh, macedoneni, însoțitori ai lui Pavel în călătorie.

Faptele apostolilor 20.4: Și l-au însoțit până în Asia: Sopater din Bereea, fiul lui Pir, și dintre tesaloniceni, Aristarh și Secund, și Gaiu și Timotei din Derbe, și din Asia, Tihic și Trofim.

Coloseni 4.10: Vă salută Aristarh, cel împreună-întemnițat cu mine, și Marcu, vărul lui Barnaba, despre care ați primit porunci (dacă va veni la voi, primiți-l!).

Filimon 24: Marcu, Aristarh, Dima, Luca, împreună-lucrători cu mine.

Apostolul Pavel aproape și-a încheiat cea de-a treia și ultima călătorie misionară. El se întoarce la Ierusalim. Dumnezeu va scoate la lumină într-o zi ce roade a adus slujirea sa. În orice caz, știm despre orașul Tesalonic că mulți oameni de acolo au acceptat Evanghelia și au mers cu credincioșie pe calea credinței. Ei așteptau deja ca Domnul Isus să se întoarcă din ceruri, atât de mult Îl iubeau. Dar ei aproape că au uitat de munca lor profesională, astfel încât apostolul trebuie să îi avertizeze în cea de-a doua scrisoare (2 Tesaloniceni 3.11) să nu-și uite îndatoririle zilnice.

Dar printre ei era un frate pe care apostolul nu avea nevoie să îl admonesteze, care, cu toată bucuria mântuirii sufletului său și cu toată speranța fericită a revenirii Domnului, nu uita de munca sa zilnică. Pavel îl numește chiar colaboratorul său, în epistola către Filimon 24: Aristarh, un frate din Tesalonic, a fost cel care l-a însoțit constant pe apostol în ultimii săi ani de viață.

El fusese martor la tulburările din Efes (Faptele apostolilor 19.29), fusese garda de corp a marelui apostol, ca să spunem așa, și a sărit

cu curaj în luptă atunci când viața apostolului a fost amenințată în Efes. Dumnezeu a lăsat să se scrie acest lucru, numele lui nu este ascuns de noi.

Aristarh a fost, de asemenea, unul dintre cei șapte frați (Faptele apostolilor 20.4) care trebuiau să aducă în Iudeea banii colectați de la diferitele adunări. Adunarea din Tesalonic contribuise și ea la frații săraci din Iudeea, iar credinciosului Aristarh i se putea încredința acest transport de bani cu conștiința împăcată.

Dar nu numai atât, Aristarh a vrut să continue să-l ajute pe apostolul Pavel. A vrut să-l însoțească și a experimentat lucruri nespuse de mari în prezența lui. Cu siguranță fusese acolo în Troa când Eutih a căzut de la fereastră, a asistat la scenele emoționante de adio din Milet, l-a întâlnit pe Filip, apoi la arestarea lui Pavel la Ierusalim, la diferitele procese. Cu curaj și fermitate, a rămas alături de apostol, fără să fugă niciodată, chiar dacă împrejurările în care se afla Pavel erau uneori mai mult decât riscante. Nu numai viața apostolului era adesea în joc, ci și cea a tovarășilor săi. Ei erau la fel de periclitați. Este cu atât mai frumos că Aristarh a stat alături de el în toate furtunile, nu, nu numai de apostol, până la urmă, era vorba de lucrarea Domnului Isus, Lui voiau să-I slujească.

Urmează apoi călătoria furtunoasă pe mare până la Roma, timp de câteva luni. Aristarh a decis să meargă cu el. Ce bine, pentru că apostolul captiv nu putea spera să fie îngrijit de oamenii de război. Prietenii lui trebuiau să aibă grijă de el. Și așa au făcut: Luca, medicul iubit, era cu ei, și Aristarh.

Citiți pentru voi înșivă, copii. Faptele apostolilor 27-28 și 2 Corinteni 11.23 și următoarele vă spun tot ce au trăit ei. Și amintiți-vă întotdeauna când citiți că Aristarh era acolo. El era atât de hotărât să se sacrifice, încât a intrat în închisoare cu apostolul la Roma. Pavel îl numește tovarășul său de prizonierat în Coloseni 4.10.

Trebuie să fi fost foarte atașat de acest apostol. Cu siguranță că ajunsese la credință prin intermediul lui, iar acum dorea să-i mulțumească pentru aceasta printr-un ajutor practic.

Pavel scrie în prima sa scrisoare către credincioșii din Tesalonic (1 Tesaloniceni 1.6) că ei au devenit imitatorii lui și imitatori ai Domnului. Aristarh este un exemplu grăitor în acest sens. El l-a urmat la propriu pe Pavel, la bine și la rău, și amândoi au fost urmași ai Domnului pe calea suferinței.

Aș vrea să vă spun o pildă a călugărului Ioan Damaschinul: Cineva avea trei prieteni. Într-o zi a fost acuzat pe nedrept și amenințat cu pedeapsa cu moartea. A venit la primul prieten și i-a cerut insistent ajutorul, dar acesta i-a oferit doar costumul său, pentru a se putea prezenta cum se cuvine în fața judecătorului. Apoi s-a adresat celui de-al doilea prieten. Acesta s-a oferit cu generozitate să îl ducă la tribunal cu mașina sa. În cele din urmă, a încercat să găsească alinare la cel de-al treilea prieten. Contrar așteptărilor, acesta din urmă l-a primit cu multă amabilitate, iar în ziua ședinței de judecată, acesta din urmă l-a însoțit și în sala de judecată. Nu numai atât, dar l-a și apărat eficient și l-a salvat de la condamnarea la moarte. Ioan Damaschinul explică: Acest prieten este Domnul Isus Hristos. Lumea nu poate decât să ne ofere haina morții, membrii familiei nu pot decât să ne însoțească la mormânt, dar Domnul ne conduce de mână peste mormânt în slava Sa.

Oamenii într-adevăr nu pot face acest lucru, dar pot oferi alinare prin apropierea lor în situațiile dificile ale vieții. Aceasta a făcut Aristarh.

Tihic

Faptele apostolilor 20.4: Și l-au însoțit până în Asia: Sopater din Bereea, fiul lui Pir, și dintre tesaloniceni, Aristarh și Secund, și Gaiu și Timotei din Derbe, și din Asia, Tihic și Trofim.

Efeseni 6.21-22: Iar ca să știți și voi cele despre mine, ce fac, toate vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoașteți cele despre noi și să vă mângâie inimile.

Coloseni 4.7-9: Toate cele despre mine vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios și împreună-rob în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoască cele despre voi și ca să vă mângâie inimile, împreună cu Onisim, credinciosul și preaiubitul frate, care este dintre voi. Ei vă vor face cunoscut toate cele de aici.

Tit 3.12; 2 Timotei 4.12

Ați auzit vreodată de Tihic? Ce păcat. Acest frate nu este menționat prea des printre noi, și totuși Pavel îi dă o mărturie extraordinară de frumoasă, poate cea mai frumoasă mărturie dintre toate. De două ori îl descrie ca „frate iubit”, de două ori ca „rob împreună cu mine în Domnul”, o dată ca „tovarăș de slujbă în Domnul”, apoi a fost „considerat capabil” să ducă o sumă de bani în Iudeea și de două ori a fost îndemnat să îi mângâie pe credincioși, și numai frații foarte competenți pot face acest lucru.

El a fost unul dintre cei șapte frați care trebuiau să aducă în Iudeea banii strânși de frații și surorile din Macedonia și Asia. Avea încrederea adunării de acasă din Efes și a fost suficient de curajos pentru a duce la bun sfârșit lungul transport de bani.

În calitate de ucenic bancar, mergeam adesea împreună cu alții la banca centrală națională pentru a ridica sacii grei cu bani.

Întotdeauna trebuiau să fie doi bărbați, unul mergând puțin în spate. Amândoi aveau câte o bâță de cauciuc. În acel moment, trebuia doar să traversăm drumul pentru a ajunge la LZB. Dar Tihic și ceilalți frați aveau sute de kilometri înaintea lor. Și ce încărcătură grea și prețioasă aveau cu ei. Orice colecționar de monede ar sări în aer de bucurie dacă ar avea măcar o singură monedă din această colecție.

Recent, au găsit câteva monede antice în timp ce făceau săpături arheologice. Bucuria provocată de această comoară a fost, desigur, enormă. Dar oare nu avem în casele noastre o comoară și mai mare, de asemenea „foarte veche”? Mă refer la Biblie. Bucuria ar trebui să fie mult mai mare pentru noi.

Dar înmânarea acestor sume de bani a necesitat și o parte de înțelepciune din partea acestor frați, pentru ca nimeni să nu fie jignit sau chiar uitat.

Tihic a fost deseori chemat de apostolul Pavel să joace un astfel de rol de mediere. El urma să fie trimis de acesta în Creta pentru a continua lucrarea lui Tit acolo. Tit a putut apoi să-l viziteze pe apostol (Tit 3.12). Același lucru s-a întâmplat și cu Timotei. Tihic a fost trimis la Efes pentru a continua lucrarea lui Timotei, astfel încât Timotei să fie liber să îl viziteze pe apostol la Roma (2 Timotei 4.12).

Apoi, apostolul i-a încredințat sarcini speciale. El trebuia să-i mângâie pe frații din Efes, precum și pe cei din Colose. Acest frate avea cu siguranță un mod plăcut de a-i încuraja și de a-i ridica pe alții. De asemenea, trebuia să se intereseze de bunăstarea fraților din Colose. Iar cei care cunosc disputele colosenilor își pot imagina cât de dificilă trebuie să fi fost această misiune. Dar Tihic era un slujitor în Domnul, adică cu ajutorul Domnului Isus și-a îndeplinit misiunea, de aceea slujirea lui a fost însoțită de binecuvântări bogate.

De asemenea, Tihic l-a însoțit pe Onisim în drumul său înapoi la Filimon. Știți că Onisim a fost sclavul care a furat de la Filimon, care s-a convertit la Roma și care a fost trimis înapoi la stăpânul său Filimon de către apostol. Cred cu siguranță că și Tihic a avut o conversație de mediere cu Filimon, respectiv a înmănat scrisoarea apostolului.

Pentru toate aceste misiuni dificile, apostolul Pavel l-a ales pe acest frate drag și credincios. Câtă încredere a acordat astfel acestui slujitor. El i-a dat scrisorile către Efeseni și Coloseni. Gândiți-vă la asta: Ce comoară avea acest frate în plasa lui! Cuvântul lui Dumnezeu în original. Străbate munți și trece prin văi, și are cu el o parte din Biblia noastră, scrisori din care ne tragem și astăzi atâtea binecuvântări. Mulțumesc foarte mult, Tihic, pentru că ai îndeplinit atât de corect acest serviciu măreț de poștaş. Dar nu, Dumnezeu din ceruri l-a protejat în mod special pe acest pelerin. El l-a păzit, nimeni altcineva. Lui îi datorăm mulțumirile noastre. Dar trebuia găsit un frate credincios pentru acest scop, și acesta a fost Tihic.

Apostolul scrie din Roma, la sfârșitul vieții sale, că toți cei din Asia l-au părăsit. Este adevărat. Dar nu și Tihic, pentru că l-a trimis în mod expres la Efes din Roma. De ce să credem acest lucru? Să fie oare posibil ca în acest moment „dragostea dintâi” pentru Domnul Isus să se fi răcit deja printre frații și surorile din Efes (Apocalipsa 2.4)? Pavel avea deja o presimțire în acest sens și l-a trimis acolo pe acest frate iubit. De-am avea astăzi mai mulți „frați de drum” credincioși.

Cunoști tu astfel de frați? Îi respecti? Evrei 13.17 ne spune să le dăm ascultare, pentru că ei veghează asupra sufletelor noastre, iar apostolul adaugă că trebuie să le imităm credința. De asemenea, să imităm credința și credințioșia lui Tihic.

Dima

Filimon 24: Marcu, Aristarh, Dima, Luca, împreună-lucrători cu mine.

Coloseni 4.14: Vă salută Luca, doctorul preaiubit, și Dima.

2 Timotei 4.10: ... pentru că Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum, și a plecat la Tesalonic; Crescens, în Galatia, Tit, în Dalmația;

La început, apostolul Pavel avea propria casă în Roma. Nu avea voie să o părăsească, deoarece era prizonier al romanilor, dar putea cel puțin să primească vizitatori. Și a primit mulți vizitatori. Frații au făcut călătorii lungi până la el. Au venit din Grecia, din Asia, chiar și din Israel. În acea vreme, oamenii erau în strânsă legătură unii cu alții, le plăcea să călătorească, iar unitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu era clar subliniată de aceste vizite.

Mulți oameni au venit la casa apostolului în acea perioadă. Voiau să-i asculte prelegerile. Unii au plecat dezamăgiți, dar alții au crezut în Evanghelie. Este foarte posibil ca și Dima să fi venit la credință în această perioadă (în jurul anului 62 d.Hr.). A devenit un creștin zelos, prin toate mijloacele. El s-a pus la dispoziția apostolului Pavel și a devenit colaboratorul său. De asemenea, el a arătat interes pentru poporul lui Dumnezeu, a trimis salutări adunării din Colose și, de asemenea, lui Filimon personal. El a avut marea fericire de a se afla în imediata vecinătate a acestui apostol smerit. A putut să-i observe felul smerit, altruist și cu siguranță a petrecut multe ore fericite în prezența sa și în părtășia cu Domnul.

Dar cu cât situația apostolului devenea mai dificilă la Roma, sub conducerea brutală a împăratului Nero, cu atât mai mult Dima s-a distanțat de el. Pavel a observat acest lucru, a observat cum bucuria interioară și simpatia pentru Domnul Isus și pentru lucrarea Sa se diminuează treptat. Cu siguranță că l-a pomenit adesea în

rugăciune, l-a încurajat mereu, dar fără nici un rezultat. Dima se retrăgea tot mai mult, pur și simplu nu se mai putea împotrivi influențelor acestei lumi. Iar Pavel, căruia îi plăcea atât de mult să adauge un epitet decorativ la salutarile sale, nu poate decât să transmită un foarte slab salut de la Dima credincioșilor din Colose: „Dima vă salută”. Nimic mai mult. Este posibil ca, din politețe, să-l fi întrebat mai înainte pe Dima: „Dima, să transmit salutări și de la tine?”. „Desigur”, va fi răspuns el. Dar astfel de saluturi sunt reci, nespunând nimic. Știm cu toții asta.

După ani de zile, apostolul a fost nevoit apoi să-i scrie lui Timotei că Dima l-a părăsit, că s-a îndrăgostit de cursul actual al timpului și că a plecat la Tesalonic. O fi mers el la adunarea de acolo? Probabil că nu. Ispitele lumești din Roma deveniseră prea mari pentru Dima. Oferta plăcerilor, arta, bogăția, onoarea, toate aceste ispite l-au vrăjit în timp pe Dima. S-a mutat în Tesalonic. Din „motive profesionale”? A vrut să fie cât mai departe de apostol? Spiritul vremii îl captivase. Poate că și el - ca și Lot în Sodoma - și-a chinuit acolo sufletul neprihănit, pentru că Dima nu va fi fost fericit.

Pot să vă întreb, dacă vreunul dintre voi are experiențe similare în acest moment? Mai aveți cu toții un gust pentru Cuvântul lui Dumnezeu, sau este moda care vă impresionează în acest moment, sau evenimentele sportive care vă captivează gândurile? Sau poate rapoartele bursiere? Cariera profesională? Desigur, tendințele vremurilor nu trec pe lângă noi fără să lase urme. Dar ne predăm acestor influențe fără să opunem rezistență sau ne luăm puterea din sursa inepuizabilă a părții cu Domnul nostru? El nu ne va lăsa să cădem. El îl va fi urmărit și pe Dima, poate că a trebuit să treacă prin experiențe amare. Ar fi putut să se scutească de asta, pentru că Luca a rămas totuși cu apostolul.

Este aproape jenant faptul că atât Luca, cât și Dima sunt menționați în toate cele trei pasaje. De aceea Luca iese cu atât mai mult în

evidență, iar Dima pare aproape neînsemnat pe lângă el. Doi credincioși, unul rezistă împreună cu apostolul chiar și în valea umbrei morții, celălalt se poticnește, lumina lui se stinge în vremea necazului.

Dima nu a trecut testul apei. Pentru că o bijuterie falsă își pierde strălucirea în apă, dar una adevărată continuă să strălucească, chiar și sub suprafața apei. Numai în apă se poate vedea diferența. În timpul de nevoie se vede o prietenie și o frățietate adevărată. Nu spun că Dima era un necredincios, numai Domnul știe să judece acest lucru. Dar își pierduse strălucirea dragostei dintâi și a părtășiei cu Domnul. Asta s-a văzut, asta a fost trist pentru el și pentru ceilalți. Trebuie să fim cu toții atenți ca lumea să nu ne vrăjească. Făcând astfel, Domnul este dezonorat, mărturia creștină este blasfemiată și noi înșine devenim slabi și ruinați.

Simeon

Luca 2.25-35: Și, iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și evlavios, așteptând mângâierea lui Israel; și Duh Sfânt era peste el. Și a fost divin înștiințat prin Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-L vedea pe Hristosul Domnului. Și a venit în Duhul în templu. Și, când părinții L-au adus înăuntru pe Copilașul Isus, ca să facă pentru El după obiceiul legii, el L-a primit în brațele sale și L-a binecuvântat pe Dumnezeu și a spus: „Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: o lumină spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel“. Și tatăl Său și mama Sa se minunau de ceea ce se vorbea despre El. Și Simeon i-a binecuvântat și i-a spus Mariei, mama Lui: „Iată, Acesta este rânduit spre căderea și ridicarea multora în Israel și ca un semn de împotrivire (și chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie), ca să fie descoperite gânduri din multe inimi“.

Oare chiar nu s-a înșelat Simeon? El nu avusese un vis, ca Iosif, nu-i apăruse nicio stea, ca magilor, nici măcar un înger nu-i vorbise, ca păstorilor. Și totuși, era absolut sigur că îl va vedea pe Mântuitorul lumii înainte de a muri. Da, într-adevăr, Simeon a vorbit despre mântuire pentru toate națiunile. Și aceasta era o noutate la acea vreme. Majoritatea, sau mai degrabă toți iudeii îl așteptau pe Mesia, Salvatorul lui Israel. Despre mântuirea națiunilor nu a fost niciodată vorba. Dar Simeon știa asta. De unde a știut? În pasajul nostru se spune de trei ori că Duhul Sfânt l-a călăuzit pe Simeon. Simeon avea premisele necesare: era un om temător de Dumnezeu, neprihănit, plin de așteptări pentru Mântuitorul, Mesia. Dumnezeu a vrut să i se descopere.

Simeon a intrat în Templu plin de emoție. Aici, viața pulsa, sute, chiar mii de oameni intrau și ieșeau. Unii au plecat în grabă, alții s-

au oprit să se roage și să vorbească cu preoții. Părinții au venit cu copiii lor și au cerut binecuvântarea lui Dumnezeu pentru ei.

Apoi, deodată, se produce o mișcare în acest bătrân. Iosif și Maria vin cu Băiețelul lor nou-născut. În aparență, acest Copilaș arată ca toți ceilalți. Dar Duhul Sfânt i-a indicat deja lui Simeon: „Acesta este El!”. Simeon se apropie și ia Copilul în brațe. Părinții pur și simplu permit ca acest lucru să se întâmple. Acesta este punctul culminant al vieții sale. Acest moment l-a așteptat de ani de zile. Și alți oameni i-au văzut pe părinți cu Copilul și au mers mai departe cu indiferență. Dar Simeon avea un simț ascuțit al discernământului. Nu voia să privească acest Copil doar de la distanță. Nu, voia să-L ia în brațe, să-L îmbrățișeze personal și să admire această Persoană minunată. Mulți s-au închinat înaintea Lui, înțelepții, păstorii, chiar și îngerii, dar aceasta era prea puțin pentru Simeon. Voia mai mult. A vrut să-L strângă pe Domnul - și așa Îl numește într-adevăr pe acest Copil - la inima sa. Ce om fericit!

El poate fi un exemplu pentru noi în acest sens. Îl avem cu adevărat pe Domnul Isus „la inimă”? Oare inima noastră tânjește după El? Simeon a văzut mult dincolo de evenimentul din Ajunul Crăciunului. Astăzi, majoritatea creștinilor Îl cunosc pe Domnul Isus doar ca pe un Copil în iesle. Dar Simeon vorbește clar și răspicat în ultimele sale cuvinte despre suferința Domnului pe cruce, astfel încât chiar și tatăl și mama Sa sunt uimiți de aceste cuvinte.

Apoi îi binecuvântează pe părinți. Ar fi trebuit să fie și ei uimiți de acest lucru. Căci nu sunt copiii de obicei binecuvântați? Desigur, dar aici era un Copil, care era mai mare decât ei toți (Evrei 7.7). Simeon a simțit foarte bine acest lucru și nu a vrut și nu și-a permis să se înalțe deasupra acestui Copil. Câtă sensibilitate avea acest om. Dorința inimii sale a fost satisfăcută în acel moment. Nu mai avea

nicio dorință, Îl văzuse pe Domnul, Îl strânsese la inima lui. Scopul vieții sale fusese atins.

Oare și noi toți avem acest obiectiv? Oare ochii și inimile noastre s-au deschis deja pentru El? Înseamnă El pentru noi mai mult decât alți oameni? Simeon L-a recunoscut imediat, fără să pună întrebări. Mi-aș dori să-L putem recunoaște și noi atât de clar în orice moment. Nu avem noi nevoie adesea de un indiciu care să ne spună dacă aceasta sau aceea este mâna Domnului? Ar trebui să ne așteptăm mai mult de la Domnul cu credință. Simeon a intrat în Templu. Și noi trebuie să căutăm mai întâi apropierea lui Dumnezeu, apoi „vom vedea strălucirea cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos” (2 Corinteni 4.6).

Un frate mi-a spus odată că a vrut să telefoneze acasă dintr-o gară. Dar în cabina telefonică era întuneric și a căutat întrerupătorul de lumină. Nu l-a găsit până când cineva a venit la el și i-a spus să intre în cutie și lumina se va aprinde singură. Asta chiar a funcționat.

Simeon învățase asta. S-a lăsat călăuzit de Duhul lui Dumnezeu pe drumul său și a avut parte de experiențe minunate. Mă întreb dacă și noi putem avea aceeași experiență astăzi. Cu siguranță. Domnul Isus îi întâlnește pe toți cei care tânjesc cu sinceritate după El, care merg să-L întâlnească.

Ana

Luca 2.36-38: Și era o profetesă, Ana, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer (ea era mult înaintată în vârstă și trăise cu soțul ei șapte ani de la fecioria ei, ea însăși fiind văduvă până la optzeci și patru de ani), și nu se depărta de la templu, slujind noapte și zi cu posturi și cu rugăciuni; și ea, suindu-se la templu în același ceas, Îl lăuda pe Domnul și vorbea despre El tuturor acelora care așteptau răscumpărarea în Ierusalim.

Am un mare respect pentru această Ana, care a trecut prin atâtea suferințe în viața ei și totuși a fost o mărturie strălucitoare prin comportamentul și cuvintele sale. De atunci, multe văduve au fost încurajate de ea. Ea era o adevărată profetesă în sensul din 1 Corinteni 14.3, adică slujba ei era de a încuraja, mângâia și edifica pe alții. Ana a trăit multe lucruri neplăcute în lunga ei viață. Ea a fost născută la scurt timp după domnia bestială a regelui sirian Antiohus Epifanes. El a păcătuit grav împotriva iudeilor, profanând slujba de la Templul din Ierusalim, ridicând acolo chipul lui Zeus, sacrificând animale necurate și maltratându-i pe iudeii credincioși într-un acces de furie (Daniel 11.29). Ea însăși a fost martoră la modul în care Pompei a adus Palestina sub dominație romană. Cezar și Irod cel Mare erau contemporanii ei. Poate că soțul ei a căzut victimă unuia dintre acești despoți romani, pentru că unii iudei se răzvrătiseră împotriva acestor conducători, curățând Templul de orice murdărie. De atunci, iudeii serbează sărbătoarea înnoirii Templului (Ioan 10.22). Ana a fost, de asemenea, atașată de acest Templu toată viața ei. A petrecut multe ore acolo, chiar dacă lucrările de reconstrucție și renovare au durat mult mai mult de 40 de ani (Ioan 2.20), ea a căutat în continuare liniștea și apropierea de Dumnezeu ei acolo.

Ana nu s-a scufundat în autocompătimire din cauza morții soțului ei iubit. Nimeni nu i-ar fi reproșat acest lucru. Nu, și-a recăpătat

curajul, nu și-a pus mâinile în poală, ci a căutat un nou domeniu de activitate și l-a găsit aici, în Templu. Ce a făcut acolo? Ea a slujit zi și noapte cu post și rugăciune. Exemplară, nu-i așa? Cât de utile pot fi văduvele în vârstă. Ea nu și-a plecat capul și s-a plâns: „Ochii mei nu mai vor, iar dinții, picioarele, tensiunea arterială, oh, totul îmi dă atâtea bătăi de cap. Nu știu cum o să trăiesc mâine. Nu am rude aici, în Ierusalim, din seminția mea, Așer, toate sunt împrăștiate printre neamuri. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la soțul meu. Aș vrea să mor.” Nu, Anna nu se plângea de insomnie, de exemplu, pentru că ea slujea și noaptea. Slujba ei a constatat în mijlocire. Ea a pledat pentru persoanele aflate în suferință și a pledat pentru întregul popor care se îndepărtase de Dumnezeu. Ea îl aștepta cu fermitate pe Mesia pentru poporul ei, care îi va răscumpăra de sub dominația romanilor. Și ce bine că nu a părăsit Templul, ca să nu-și reproșeze niciodată că a ratat una sau alta. Uneori se aude printre noi această plângere: „Oh, păcat că nu am fost prezent atunci. Mi-ar fi plăcut să aud și eu această prelegere.” Acest lucru nu i se putea întâmpla Anei. Simeon a fost îndrumat spre Templu la o oră foarte precisă, dar Ana era deja acolo. Și astfel au putut sărbători amândoi experiența vieții lor. Însuși Mântuitorul a fost dus în Templu ca un Copilaș. A fost aceasta o bucurie pentru Ana? Îi doresc din toată inima să fie așa, acestei femei credincioase. Ea avea un spirit prietenos și vesel, puteți să mă credeți, pentru că atunci când L-a văzut pe Mântuitorul, L-a laudat și L-a numit spontan Domnul ei. Ce intuiție, ce putere interioară avea această bătrână. Ea Îl văzuse pe Domnul Isus și... a vorbit despre El tuturor celor care așteptau mântuirea. Îi cunoști pe toți credincioșii din localitatea ta? Ana îi cunoștea pe toți.

Cineva a spus odată: „A depune mărturie înseamnă să te uiți la Domnul Isus și să spui altora ce ai văzut”. Este exact ceea ce a făcut această fericită Ana.

Ana ar fi putut cu siguranță să-i dea un răspuns bun tânărului student care l-a întrebat pe profesorul său ce ar putea face împotriva lipsei sale de memorie. Studentul era pe punctul de a lua lecții particulare, dar profesorul i-a dat următorul sfat: „Tinere, nu ai nevoie de un nou profesor, ci de un ucenic”. Avea dreptate. Cel mai bun mod de a procesa ceva în interior și de a păstra acel ceva este cu siguranță de a-l transmite altora, de a-l împărtăși. Acest lucru este valabil și în sens spiritual. Nu ajută la nimic să studiezi doar adevărurile prețioase, să deții toate scrierile lunare și comentariile. Trebuie să transmitem cu bucurie adevărurile pe care le-am primit, asemenea Anei, altfel vom fi asemenea Mării Moarte, care absoarbe doar apa dulce a Iordanului, dar nu transmite nici măcar o picătură. Peștii care vin din Iordan mor după o perioadă scurtă de timp. Marea poartă pe bună dreptate numele, este o mare moartă. Vrei să fii ca această mare? Sau ești ca Ana, profetesa, care, în ciuda vârstei înaintate, în ciuda originilor sale străine, în ciuda poziției sale sociale triste, a fost și este încă o mângâiere și o încurajare pentru alții?

Păstorii

Luca 2.8-20: Și în ținutul acela erau păstori, stând în câmp și făcând de strajă, noaptea, la turma lor. Și, iată, un înger al Domnului a stat deodată lângă ei și gloria Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au temut cu mare teamă. Și îngerul le-a spus: „Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta vă este semnul: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat în iesle“. Și deodată a fost împreună cu îngerul o mulțime de oștire cerească, lăudând pe Dumnezeu și spunând: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!“ Și a fost că, după ce îngerii au plecat de la ei în cer, păstorii au zis unii către alții: „Să mergem deci până la Betleem și să vedem lucrul acesta care a avut loc, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut“. Și au venit în grabă și i-au găsit și pe Maria și pe Iosif și Pruncul culcat în iesle. Și, după ce l-au văzut, au făcut cunoscut cuvântul care le fusese spus despre acest Copilaș. Și toți cei care auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori. Dar Maria păstra în minte toate cuvintele acestea, cumpănindu-le în inima ei. Și păstorii s-au întors, glorificându-L și lăudându-L pe Dumnezeu pentru toate câte au ziseră și văzuseră întocmai cum li se spusese.

Este perioada cu cele mai lungi nopți din an. Afară, pe câmpuri și în păduri, se face din ce în ce mai frig, mai ales nopțile înstelate sunt aspre și inconfortabile. Unii păstori încă își mai lasă turmele pe pășune, pentru ca acestea să poată pășuna în continuare în verdeața rară. Sunt păstori răbdători, credincioși, care își păzesc turmele pe câmpurile din Betleem la această oră din noapte. Oameni temători de Dumnezeu care, împreună cu câțiva din Israel, așteaptă venirea lui Mesia.

Dumnezeu i-a ales pe acești câțiva păstori pentru a le anunța cel mai mare eveniment din istoria lumii: nașterea Mântuitorului acestei lumi.

Într-o singură clipă, noaptea întunecată se transformă în lumină strălucitoare. Ei sunt înconjurați de lumină și captivați de slava lui Dumnezeu. Un înger le anunță marea bucurie, că în cetatea lui David S-a născut Mântuitorul. Ei aud o mulțime de oștiri cerești laudându-L și glorificându-L pe Dumnezeu și apoi se face liniște în jurul lor. Liniște și întuneric.

Rămân stupefiați, se uită unul la altul uimiți și li se întâmplă așa cum li s-a întâmplat părinților celor doi fii care au venit acasă noaptea târziu cu noua invenție a gramofonului. Cei doi au vrut să le facă o surpriză părinților lor, așa că au așezat în liniște aparatul în fața ușii dormitorului părinților și au pus noul disc. Prin casa tăcută a răsunat corul: „Vin‘, Luceafăr luminos, / Vino mai degrabă!” Tatăl s-a trezit imediat și a fost atât de uimit și de speriat încât și-a trezit soția cu o voce agitată: „Femeie, femeie, e timpul”. Astăzi, oamenii s-ar putea amuza pe seama tatălui, dar acest om Îl aștepta pe Domnul Isus. El credea că El venise în acea noapte.

Acest tată s-a înșelat. Dar păstorii au fost cu adevărat martori la prima venire a Domnului Isus. Și după ce fascinația acestei apariții a dispărut puțin, au decis spontan să meargă să-L vadă pe micuț. Dorim să îi însoțim în această călătorie și putem învăța multe de la ei.

De unde știau ei, de exemplu, că orașul lui David era Betleemul? Pentru că erau familiarizați cu scrierile Vechiului Testament. David s-a născut în Betleem, iar Mica 5.1 ne spune că tot acolo se va naște și Mântuitorul. Păstorii știau asta. Nu au ezitat mult timp înainte de a porni spre Betleem; nu au discutat îndelung care dintre ei ar trebui să rămână cu turma, pe care au lăsat-o cu încredere în grija lui

Dumnezeu. Nu, au pornit în grabă. O, dacă și noi am porni mereu la drum cu atâta spontaneitate, atunci când Dumnezeu ne arată o cale de urmat. Cât de des ezităm până când, în cele din urmă, este prea târziu. Ai simțit tu vreodată așa ceva? Și eu am făcut-o. În latină se spune: „Bis dat, qui quito dat”, adică „Dacă faci ceva repede, l-ai făcut de două ori”. Așa este.

Luca spune de două ori că au „găsit” Copilul. Așa că ei au căutat. Nu vreau să știu unde L-au găsit. Poate într-un loc cu totul imposibil. Câți oameni credeți că i-au refuzat lui Iosif și soției sale gravide intrarea în casa lor? Cine a vrut să împărtășească și frica și neliniștea Mariei în acele momente? În cele din urmă a găsit doar o iesle. Dar ieslea poate fi și afară. Păstorii au căutat până când, în cele din urmă, i-au găsit pe Maria, pe Iosif și pe Prunc. Ce bucurie a fost aceea, inimile lor au sărit în sus de bucurie și emoție. Ei au fost primii care L-au văzut pe Mântuitorul lumii. Astăzi, mii de oameni merg la Betleem pentru a capta ceva din atmosfera acestui eveniment. Dar nimeni nu poate retrăi cu adevărat bucuria păstorilor din acele ore.

Căci păstorii nu numai că au auzit de Mântuitorul, dar L-au văzut, și asta este mult mai mult. Au fost atât de impresionați încât au povestit peste tot. Ce au spus? Că îngerul Domnului a stat cu ei? Că o lumină măreață a strălucit în jurul lor pe câmp? Că o mulțime de îngeri L-au lăudat pe Dumnezeu? Că au căutat mult timp în Betleem și cum oamenii le-au trântit ușa în nas unul câte unul? Nu, astea au fost doar lucruri însoțitoare. Experiența cea mai importantă a fost Copilul Însuși. Au povestit despre El. Ei au fost primii evangheliști. Poate că au anunțat vestea cea bună și oamenilor din Betleem, care îi respinseseră anterior pe Maria și pe Iosif. Cât de mult trebuie să se fi supărat acești oameni.

După aceea, păstorii s-au întors la oile lor. Așa va fi întotdeauna pe acest pământ. După orele frumoase și binecuvântate petrecute

duminica în prezența Domnului, vine din nou ziua de luni și ferice de cei care pot lua cu ei în munca de zi cu zi binecuvântarea primită. Păstorii au putut face acest lucru. Ei L-au lăudat și L-au glorificat pe Dumnezeu la locul lor de muncă. Cât de minunat trebuie să fi răsunat acel cor bărbătesc în acea noapte. Și corurile de femei sună bine, și corurile de băieți, dar acest cor de pe câmpiile Betleemului era ceva deosebit. Aici oamenii cântau laude lui Dumnezeu pentru că avuseseră o experiență personală cu Domnul Isus. Acesta era conținutul cântecelor lor. Îmi doresc ca și voi să puteți cânta aceste cântece.

Gallio, indiferent sau dușmănos

Faptele apostolilor 18.12-17: Dar, pe când Gallio era proconsul al Ahaiei, iudeii s-au ridicat într-un gând împotriva lui Pavel și l-au dus la scaunul de judecată, spunând: „Acesta îi convinge pe oameni să se închine lui Dumnezeu împotriva legii“. Dar, pe când Pavel era gata să deschidă gura, Gallio le-a zis iudeilor: „Dacă, în adevăr, ar fi vreo nedreptățire sau vreo faptă rea, iudeilor, după cuviință v-aș asculta! Dar, dacă sunt neînțelegeri despre cuvinte și nume și legea pe care o aveți, vă privește; pentru că eu nu vreau să fiu judecător al acestor lucruri“. Și i-a alungat de la scaunul de judecată. Și, punând toți mâna pe Sosten, mai-marele sinagogii, îl băteau înaintea scaunului de judecată; și lui Gallio nu-i păsa de nimic din acestea.

Iudeii nu încetează să pună noi obstacole în calea apostolului Pavel. În Tesalonic tocmai îl acuzau că acționează împotriva decretelor Cezarului, aici, în Corint, îl acuză că acționează împotriva Legii. Dar nu au ținut cont de faptul că Dumnezeu l-a încurajat pe apostolul Pavel în timpul nopții: „Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău, fiindcă am mult popor în această cetate” (Faptele apostolilor 18.10).

În Corint, Dumnezeu s-a folosit de indiferența rece a guvernatorului roman, Gallio, pentru a-l proteja pe Pavel de atacurile iudeilor. Pe de altă parte, acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu aprobă atitudinea neutră a lui Gallio față de Evanghelie. Nu, deloc. Neutralitatea în materie de credință nu înseamnă altceva decât respingere și dușmănie față de Dumnezeu. Gallio a reușit să atârne această etichetă în jurul său, la fel ca mulți alți conducători romani din acea vreme, de exemplu Pilat, Felix sau Festus.

După ce iudeii l-au adus pe Pavel în fața scaunului de judecată și l-au acuzat, Pavel vrea să mai spună ceva, dar Gallio îl întrerupe. El

le spune clar că nu vrea să fie judecător în disputele lor iudaice. Iar când grecii îl bat în acest moment pe conducătorul sinagogii iudaice în fața scaunului de judecător, nici Gallio nu este destul de bărbat pentru a pedepsi imediat această infracțiune. Se spune mai degrabă că nu i-a păsat de toate acestea. Acesta este Gallio: un judecător nedrept, un dușman al Evangheliei, pentru că atunci când Pavel vrea să proclame mesajul lui Dumnezeu, nu-l lasă să-și spună cuvântul.

Mulți ar fi putut lăuda apariția lui Gallio ca fiind un comportament înțelept: nu te enerva, păstrează-ți calmul, așteaptă și vezi, fii tolerant. Acestea sunt elementele de bază ale bunei purtări astăzi, aceasta este educația. Se presupune că Gallio ar fi fost fratele filozofului roman Seneca. A învățat multe de la el. Seneca și-a bătut joc de scrierile evreiești, iar atitudinea neutră a lui Gallio este, în fond, tot o decizie împotriva veștii bune a Evangheliei, împotriva Domnului nostru drag.

Domnul Isus a spus odată: „Cine nu este pentru Mine, este împotriva Mea”. Acest principiu este valabil și astăzi. Gallio a avut o posteritate de-a lungul tuturor secolelor, o mare familie spirituală. Există mii de creștini care doresc să rămână neutri. Motto-ul lui Gallio și al maselor din zilele noastre este: „Nu te angaja, rămâi deschis la toate părțile, nu călca pe nimeni în picioare, nu face niciodată scandal, oricum totul se va întâmpla așa cum trebuie să se întâmple.”

Faptul că unele specii rare de animale sunt amenințate cu dispariția îi deranjează enorm pe oameni; aceștia fac tot posibilul pentru a lupta împotriva acestui fenomen, se creează fonduri, se adoptă legi. Dar faptul că creștinismul este pe moarte este un lucru de care puțini oameni se preocupă. „Gallio, nu lua în seamă nimic din acestea.”

Spiritul lui Gallio este mai viu astăzi ca niciodată. Cine vrea să se pună cu hotărâre de partea disprețuitului Isus din Nazaret? Cine vrea să-L urmeze? Și totuși, aceasta este calea fericirii, calea vieții veșnice. Dar nu atingem acest obiectiv prin neutralitate. Dumnezeu vrea ca noi să ne hotărâm personal pentru Fiul Său iubit, să credem în El. Nu doar să crezi într-un Isus istoric (Gallio credea și el în asta), ci să crezi că El a purtat păcatele pentru tine și pentru mine pe crucea de pe Golgota, că eu însumi nu pot contribui cu nimic la mântuirea mea. Trebuie să iau o decizie pentru El. Asta este ceea ce contează. Gallio nu a făcut acest lucru (din câte știu eu). Ai făcut-o tu?

Un fermier avea nevoie de un slujitor. După o căutare îndelungată, a găsit un băiat care i se potrivea. Contractul de muncă a fost semnat și tânărul a primit instrucțiunile: Mai întâi trebuia să vopsească o colibă. Fermierul a estimat că lucrarea va dura aproximativ patru zile, dar slujitorul a terminat-o într-o singură zi. Apoi a trebuit să taie lemne, iar fermierul a spus că această muncă îl va ține ocupat probabil trei zile. În acea seară, însă, lemnele au fost frumos despicate și stivuite. Fermierul i-a dat băiatului o altă sarcină. Trebuia să sorteze cartofii în trei soiuri: un soi pentru noua sămânță din primăvara următoare; alți cartofi trebuiau să fie sortați pentru vânzare, iar al treilea soi trebuia să servească drept furaj pentru vite. Pentru fermier, era o zi de muncă. Seara, a venit la slujitorul său și a fost surprins de faptul că acesta a sortat doar câțiva cartofi. Grămada de cartofi nu se diminuase. Fermierul l-a întrebat pe slujitor ce era atât de dificil în această muncă și i s-a răspuns: „Pot să muncesc foarte mult, dar nu mă pricep la luat decizii.”

Dumnezeu va cere socoteală tuturor oamenilor într-o zi, la sfârșitul vieții lor, și îi va întreba dacă s-au hotărât pentru El. El va întreba și pe creștinii credincioși: „Dragă prietene, am avut un popor mare în localitatea unde ai locuit. De ce ai tăcut în loc să vorbești? Te-ai fi protejat, ca și pe Pavel în Corint, de atacurile dușmanilor, dar ți-

a fost frică. Acum nu-i mai poți salva pe cei la care M-am gândit.
Ce pagubă!”

Magii

Matei 2.1-12: Iar după ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată, niște magi de la răsărit au venit la Ierusalim, spunând: „Unde este Împăratul iudeilor care tocmai S-a născut? pentru că I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui“. Dar Irod, împăratul, auzind, s-a tulburat, și tot Ierusalimul împreună cu el. Și, adunând pe toți preoții de seamă și pe cărturarii poporului, a căutat să afle de la ei unde urma să Se nască Hristosul. Și ei i-au spus: „În Betleemul din Iudeea, pentru că așa este scris prin profetul: «Și tu, Betleeme, țară a lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; pentru că din tine va ieși un Conducător care va păstori pe poporul Meu, Israel»“. Atunci Irod, chemând pe magi în ascuns, a aflat întocmai de la ei timpul când se arătase steaua. Și, trimițându-i la Betleem, a spus: „Mergeți, cercetați exact despre Copilaș; și, când Îl veți găsi, dați-mi de știre, ca să vin și eu să mă închin Lui“. Și ei, ascultând pe împăratul, au plecat; și, iată, steaua pe care o văzuseră în răsărit mergea înaintea lor, până când a venit și a stat deasupra, unde era Copilașul. Și, când au văzut steaua, s-au bucurat cu bucurie foarte mare. Și, intrând în casă, au văzut Copilașul cu Maria, mama Lui, și, căzând la pământ, I s-au închinat; și, deschizându-și comorile, I-au adus daruri: aur și tămâie și smirnă. Și, fiind divin înștiințați în vis să nu se întoarcă la Irod, au plecat în țara lor pe alt drum.

Au ajuns în sfârșit la Ierusalim. Magii de la răsărit. Au făcut o călătorie lungă, de săptămâni întregi. Dar nu găsesc o mulțime entuziasmată, care se bucură de Împăratul lor născut de curând. Aceștia se lovesc de indiferență, chiar de respingere din partea iudeilor. Dar ei nu se descurajează atât de ușor. Călătoria lor era prea lungă, dorința de a-I aduce un omagiu Copilului era prea puternică pentru ca ei să pornească din nou pe drumul de întoarcere. Cărturarii sunt bine versați în profeții și le arată drumul spre Betleem, dar nu merg ei înșiși.

Un om bogat a invitat o mulțime mare de oameni la o petrecere într-un hotel din Paris, inclusiv pe un clown. A întrebat care sunt dorințele oaspeților. După un timp, un bărbat în vârstă a venit în față și l-a rugat să citească Psalmul 23. Da, a vrut să facă asta, dar bărbatul mai în vârstă trebuia apoi să citească Psalmul a doua oară după el. „Ah”, a spus el, „nu sunt un vorbitor iscusit, dar o voi face.” S-a făcut liniște în sală. Artistul a citit psalmul cu o emfază exemplară și o bună exprimare. Au fost aplauze. Apoi a fost rândul bărbatului. Vocea lui suna neimpresionant și nici nu știa să citească fluent, dar totuși puteai simți că trăia fiecare cuvânt. Oaspeții au ascultat cu atenție, au fost emoționați. Apoi artistul a spus: „Doamnelor și domnilor, prelegerea mea v-a atins urechile și ochii, dar succesorul meu v-a ajuns la inimă. Trebuie să recunosc: Eu cunosc psalmul, dar acest domn Îl cunoaște pe Păstor.”

Cărturarii îi cunoșteau pe profeți, dar magii de la răsărit aveau inima îndreptată spre Împăratul iudeilor, spre Domnul Isus. Îi văzuseră steaua, steaua Lui. Ce onoare pentru acest Copilaș din iesle: până și stelele Îi aparțineau.

Apoi ajung la Irod, care se comportă foarte ciudat cu ei. De ce ești atât de misterios, Irod? Nu te bucuri deloc? Așa ar fi putut gândi magii. Aici era viclenia și dușmănia lumii împotriva credinței simple a acestor oameni. Irod spune: „Duceți-vă, cercetați amănunțit”. Aceasta se numește indiferență. Este ca și cum părinții și-ar trimite copiii la biserică/adunare și ei ar rămâne acasă. Nu, părinții nu ar trebui să trimită copiii, ci să-i ia cu ei. Ar fi trebuit să se ducă și Irod, bătrânul, atunci ar fi văzut la bătrânețe o altă minune a acestei stele, care a mers înaintea magilor ca încurajare și îndrumare. Oh, magii aceștia de la răsărit, îmi plac! Ei nu au văzut încă Pruncul și totuși se bucură cu mare bucurie pentru că steaua a reapărut. Dumnezeu i-a învățat prin scrierile din Vechiul Testament

și, ca o confirmare, le dă această stea minunată. Ei simt mâna lui Dumnezeu deasupra lor.

Aș dori să ne pun tuturor o scurtă întrebare: „Care sunt stelele și steluțele după care ne ghidăm de fapt?” Cred că unii băieți și unele fete au propria lor stea de modă, propria lor stea de cinema pe care o urmează. Poți fi sigur că aceste stele te vor duce pe căi greșite. Ele sunt stele căzătoare, a căror strălucire se diminuează imediat, ele nu ne duc aproape de Domnul Isus, niciodată.

Apoi ajung la Copilaș și la mama Lui. Ați fost atenți? Biblia menționează aici Copilul înaintea mamei, atât de important este acest Copil, El este până la urmă Creatorul Însuși. Lui Îi aduc magii darurile lor: aur, tămâie și smirnă. Desigur, acest lucru nu înseamnă că au fost trei bărbați, fiecare dintre ei având un rol, și nici nu trebuie să fi fost trei sau doisprezece împărați, cu atât mai puțin au avut nume precum Cașpar, Melchior și Baltazar. Nu, acești oameni fericiți chiar au indicat, prin darurile lor, viața ulterioară a acestui Copil: Aurul este o imagine a gloriei, tămâia a parfumului și a devotamentului, iar smirna a suferințelor Domnului nostru chiar până la cruce. Se vede clar că acești oameni se aflau în prezența lui Dumnezeu și Dumnezeu le dă un alt sfat: nu vă întoarceți la Irod. Dumnezeu i-a protejat de acest om. De asemenea, El Își va oferi protecția Sa oricui merge cu respect și sinceritate înaintea Lui și și-a dat inima Domnului Isus.

„S-au dus în țara lor pe un alt drum.” Când Îl întâlnim pe Domnul Isus, și mersul nostru, și calea noastră vor fi altfel: mai fericite, mai bucuroase, mai binecuvântate. Oricine vine la Domnul va fi răsplătit din belșug, iar drumul său în viață va lua apoi un curs mai frumos.

Omul șovăielnic

Luca 9.61-62: Și un altul, de asemenea, a spus: „Te voi urma, Doamne; dar întâi dă-mi voie să-mi iau rămas bun de la cei din casa mea“. Dar Isus i-a zis: „Nimeni, care și-a pus mâna pe plug și privește înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu“.

De câte ori omul bun nu a cântărit acasă argumentele pro și contra de a se alătura complet Domnului Isus, ca și cei doisprezece ucenici, zi de zi. Dar a existat întotdeauna o voce interioară care îl reținea: Nu știi că tatăl tău este bolnav și are nevoie de îngrijire? Cine va face asta? Se apropie adunarea fânului. Casa trebuie zugrăvită. Cine va avea grijă de animale? Da, alegerea a fost într-adevăr foarte dificilă pentru el, pentru acest om. Pe de altă parte, el își tot spunea: Ce poate fi mai frumos decât să-L slujești pe acest Domn? La urma urmei am găsit în sfârșit ceea ce mă satisface, ceea ce dă sens vieții mele. Să-L urmeze, asta însemna împlinirea absolută a tuturor dorințelor sale. Nu contează dacă trebuie să doarmă cândva afară, în aer liber, sau dacă oamenii se uită la el fără să-l înțeleagă.

Nu este atât de ușor pentru noi, oamenii, să luăm decizii care au consecințe profunde. De multe ori ne scufundăm în obiceiurile noastre zilnice sau modelele au un rol decisiv pentru deciziile noastre zilnice. De asemenea, și opinia publică influențează adesea acțiunile noastre în mod inconștient și, de aceea, adesea ne este atât de greu când ne confruntăm cu adevărat cu o alegere pe care nimeni nu o poate face în locul nostru, pe care trebuie să o luăm noi înșine.

De regulă, există trei decizii importante în viața noastră, pe care nimeni nu le poate lua în locul nostru: Alegerea unui soț sau a unei soții, a unei profesii și a convertirii, acest pas este cel mai important. Dar mi se pare că acest om îl cunoștea deja bine pe Domnul Isus, credea în El și era convins de adevărul cuvintelor Sale.

Astăzi era o bună ocazie de a-l întâlni personal pe Domnul. În decursul timpului, Dumnezeu ne face tuturor niște oferte deosebit de favorabile ale harului Său, și fericite de cel care le valorifică. Acest om a profitat de ocazie, s-a dus și a stat efectiv în fața Domnului Isus. Cu siguranță că l-a costat un pic de depășire de sine, dar a reușit. Cuvintele au fost rostite și acum nu mai era cale de întoarcere. Sau a existat totuși? Oh, bunule prieten, dacă ai fi putut să te scutești de acest epilog fatal. Cu siguranță că diavolul i-a șoptit asta la ureche chiar acum. În limbaj simplu, înseamnă: „Astăzi mă duc încă o dată acasă și poate ne vedem mâine. La revedere.” Iar când s-a întors acasă, la cei dragi, a fost din nou confruntat din toate părțile cu greutățile și sarcinile pe care le putea evita cu greu. Și toate rudele și cunoștințele dragi l-au tras înapoi în viața de zi cu zi cu mii de frânghii. Ce pagubă.

Dar Domnul Isus nu vrea să aibă ca urmași oameni cu jumătate de inimă. El caută inimi care ard pentru El, care nu se feresc de ridicarea din umeri și strâmbatul din nas al altora. El nu vrea primul loc în inimile noastre, ci toată inima noastră.

În aceste zile, un val de iudei se întorc în țara lor Israel. Și în timp ce străinii fug din Israel de teama războiului, folosind chiar avioane speciale pentru a-i transporta înapoi în țara lor, alți 250 de iudei sosesc pe aeroportul din Tel-Aviv. Sunt fericiți că se află în țară, sărută pământul și se îmbrățișează. Inima lor este atașată de poporul și țara lor, indiferent de situație.

Putem învăța ceva din fermitatea lor. De asemenea, trebuie să ne rușinăm de cuvintele acelui comunist care a vorbit laudativ despre un creștin, dar a făcut-o în așa fel încât idealul său să iasă mai bine. El a spus: „Am văzut că Hristos înseamnă mult pentru voi, dar comunismul este totul pentru mine”.

Omul din pasajul nostru, din păcate, nu a putut să ia o astfel de decizie. Poate că a visat la ziua glorioasă a apariției Domnului. Da, atunci Domnul Isus va prelua domnia și toți dușmanii Lui Îi vor fi supuși. Dar acum omul era încă un pic nostalgic și acest dor de casă era atât de puternic încât după aceea nu mai auzim nimic de el. A rămas în siguranță acasă. El nu era „potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9.62).

Suntem noi, tu și cu mine, potriviți pentru ea? Suntem mulțumiți să fim o posesiune a Domnului nostru drag? Sau vrem să-L slujim și noi, cu timpul nostru, cu darurile noastre, cu banii noștri? Vreau să spun că, atunci când vedem dragostea și devotamentul Domnului nostru pentru noi, nu ar trebui să ne lăsăm făcuți de rușine de acei iudei, care se întorc acasă, sau de acel comunist. Ar trebui să-L urmăm pe Domnul nostru cu toată inima, cu toată inima noastră.

Oamenii din Samaria

Ioan 4.28-30, 39-42: Atunci femeia și-a lăsat vasul de apă și a plecat în cetate și le-a spus oamenilor: „Veniți să vedeți un Om care mi-a spus toate câte am făcut: nu cumva Acesta este Hristosul?” Ei au ieșit din cetate și veneau spre El. ... Dar mulți dintre samaritenii din cetatea aceea au crezut în El, datorită cuvântului femeii care mărturisea: „Mi-a spus toate câte am făcut“. Deci, când au venit samaritenii la El, L-au rugat să rămână cu ei; și El a rămas acolo două zile. Și mult mai mulți au crezut datorită cuvântului Său; și-i spuneau femeii: „Nu numai datorită spuselor tale credem, ci pentru că noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii“.

Samaria era o regiune cunoscută pentru imoralitatea sa. Dar femeia, pe care Domnul Isus a întâlnit-o la fântâna lui Iacov, depășea chiar cadrul. Ea a practicat lucruri foarte grave. Dar Domnul Isus s-a înduioșat de ea. El vorbește cu ea. Mai întâi despre apa vie, apoi despre viața ei imorală și în final despre adevărata închinare. Cum se va fi simțit femeia că, în sfârșit, cineva vorbea cu ea? Și nu doar despre lucruri banale, ci și despre cele mai esențiale aspecte ale vieții? Domnul Isus nu a dat niciodată femeile la o parte, și de asemenea și această femeie a fost impresionată de modul în care s-a purtat conversația. Dar ceea ce a atins-o cel mai mult au fost cuvintele Domnului despre viața ei trecută. Aceste cuvinte i-au ajuns atât de mult la inimă, încât a trebuit imediat să le spună și altora din orașul ei. În mod normal, întotdeauna sărea în sus când cineva îi vorbea despre asta, dar astăzi a ascultat liniștită. Ea a fost atât de mișcată, atât de convinsă de cuvintele Domnului, încât a trebuit să le spună imediat oamenilor din cetate.

„Veniți să vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva Acesta este Hristosul?” Asta este tot ce am auzit de la această femeie. Dar puteți să mă credeți că aceste câteva cuvinte ale ei au

fost rostite cu o putere de convingere atât de mare încât oamenii au fost uimiți. Poate că au glumit la început: „Oh, atunci omul avea multe de spus, dacă ți-a spus totul”. Dar femeia nu s-a iritat. Relatarea și înfățișarea ei erau atât de autentice încât oamenii erau pur și simplu luați de val. Ei s-au gândit: „Dacă cineva este capabil să transforme atât de radical o femeie atât de depravată într-un timp atât de scurt, atunci Acesta nu poate fi un Om obișnuit”.

Iată-i, în piața satului, poate la ora 18.00 (alții cred că în jurul prânzului), femeia care a evitat atât de mult timp contactul cu concetățenii ei, este deodată în centrul atenției. Este posibil ca diferiții oameni, la care Domnul tocmai a făcut referire, să se fi aflat și ei printre ascultători. Ceea ce le spune sună atât de natural, atât de sincer, atât de autentic, încât, în cele din urmă, se hotărăsc cu toții să se întoarcă la fântână împreună cu femeia. Mă întreb dacă ea știa că Domnul Isus stătea încă acolo? În orice caz, la această oră, o mare mulțime de oameni se îndrepta dinspre Sihar spre această fântână. Domnul Isus și ucenicii îi văd de departe venind. Femeia i-a convins prin mărturia și mărturisirea ei deschisă și i-a adus cu ea.

Acum stau cu toții înaintea Domnului. Le-o fi vorbit El și lor despre apă și despre închinare? Poate. Domnul le-a vorbit cu tact și cu pătrundere în inimile lor - și asta ca iudeu. Ei au luat spontan decizia de a-L invita la ei în localitate pentru următoarele câteva zile. Mulți ajung să creadă. Ei recunosc în El chiar pe Mântuitorul lumii. Ei au un respect atât de extraordinar de mare pentru Domnul Isus, încât mă bucur să scriu și astăzi despre samariteni.

Domnul a rămas la ei încă două zile. Două zile binecuvântate din belșug. Domnul nu i-a uitat nici mai târziu, în Faptele apostolilor. Filip, de exemplu, este însărcinat special să viziteze din nou această regiune. Vă puteți imagina că femeia era foarte mândră de această evoluție în cetatea ei. De mai multe ori a trebuit să le atragă atenția

oamenilor că, până la urmă, ea fusese cea care dăduse impulsul pentru toate acestea. Dar și sătenii înșiși au dezvoltat o mare dragoste pentru Domnul în aceste zile. Ei îi dau de înțeles femeii, într-un mod prietenos, dar ferm, că ar trebui să înceteze să mai sublinieze că ea a fost cea care le-a deschis calea spre inima Mântuitorului. Ea s-a bucurat din plin de popularitatea ei, dar acum ar trebui să se oprească în sfârșit. Acum, Domnul Isus ar trebui să aibă cuvântul. Sătenii au înțeles bine acest lucru.

Poate că ar trebui să luăm aminte și noi, ca părinți, la cuvântul acestor oameni din Sihar. Ni se permite să ne aducem copiii la Domnul Isus, acesta este un mare privilegiu, dar cu siguranță va veni un moment în viața copiilor noștri când vor putea crește spiritual, când vor putea sta pe propriile picioare, da, când ei înșiși vor trebui să cultive contactul cu Domnul Isus. Atunci noi, ca părinți, trebuie să ne retragem, să nu mai intervenim atât de mult în dezvoltarea lor. Îmi amintesc foarte bine că frații și surorile dintr-un oraș mare din Germania de Est au subliniat tocmai acest comportament al unui frate bătrân, foarte cunoscut: „El nu mai vorbește mult, nu mai iese atât de mult pe prim plan. Acum lasă loc pentru alții, pentru frații mai tineri și pentru surorile mai tinere.” Acest lucru a fost considerat a fi foarte benefic. Atunci și Domnul Isus are parte mai mult de drepturile Lui. Locuitorii din Sihar au văzut acest lucru foarte clar. Oare a ajuns și la urechile noastre aluzia dată acestei femei? El trebuie să crească, dar noi trebuie să ne micșorăm!

Locuitorii din Nazaret

Luca 4.21-30: Și a început să le spună: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o“. Și toți mărturiseau pentru El și se minunau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui. Și spuneau: „Nu este Acesta fiul lui Iosif?“ Și El le-a zis: „Cu siguranță Îmi veți spune parabola aceasta: «Doctore, vindecă-te pe tine însuși! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum fă și aici, în patria Ta»“. Și a spus: „Adevărat vă spun că nici un profet nu este primit bine în patria lui. Dar adevărat vă spun: multe văduve erau în Israel, în zilele lui Ilie, când a fost închis cerul pentru trei ani și șase luni, astfel încât a fost foamete mare peste toată țara; și la nici una din ele n-a fost trimis Ilie, decât la o femeie văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel în timpul profetului Elisei; și nici unul din ei n-a fost curățit, decât Naaman Sirianul“. Și toți s-au umplut de furie în sinagogă, auzind acestea; și, ridicându-se, L-au scos afară din cetate și L-au dus până pe sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie; dar El, trecând prin mijlocul lor, a plecat.

Acolo stau, nazarinenii, cetățenii unei cetăți atât de rău famate din nordul îndepărtat al Galileii. Femeile și-au ocupat locurile în galeria de sus, bărbații jos în încăpere, iar bătrânii chiar în fața altarului cu pergamentul. Astăzi este o tensiune specială în aer. Domnul Isus este acolo, în Persoană.

Oamenii din Nazaret au auzit multe despre El în ultima vreme. Luca scrie că „I s-a dus vestea în tot ținutul din jur. El învăța pe oameni în sinagogile lor, fiind slăvit de toți.“ Sătenii au adus multe relatări de la Ierusalim, unde Domnul Isus Se făcuse remarcat prin înțelepciunea Sa. Ei au auzit despre minunea de la nunta din Cana. Numai că aici, în Nazaret, în locul Său natal, nu se întâmplase încă nimic. Dar astăzi El a fost acolo. Cu toții își doreau acest moment.

Oh, vai de oricine altcineva care ar vorbi astăzi, ar provoca o furtună de indignare printre ei.

După ce ceremoniile obișnuite ale slujbei s-au încheiat, pasajele din Deuteronomul 6 și 11 au fost citite, Domnul Isus a luat acum cuvântul și privirile curioase ale tinerilor și ale bătrânilor s-au concentrat doar asupra Lui. Seriozitatea apariției Sale îi cuprinde pe toți cei prezenți. Cuvintele, pe care le rostește, sună complet nou în urechile lor, deși pasajul din Isaia le este familiar. Îi aud pe oameni spunându-și unul altuia: „Ce frumos a fost. Ei bine, ce spui tu acum?” Sunt mândri de El, la urma urmei, a venit din rândurile lor. Astăzi au venit aici doar pentru a-L admira, pentru a-L lăuda și pentru a se bucura de discursul Său. Dar, în secret, ei se așteptau la mai mult: voiau să vadă un semn. Ei ar fi preferat mai degrabă un miracol.

În schimb, ei aud acum de la Domnul Isus că El a venit să-i elibereze pe cei captivi și să vestească săracilor o veste bună. Ei se minunează de cuvintele de har. Ei, cetățenii din Nazaret, nu aveau nevoie de așa ceva. Și astfel se îndepărtează cu respect de Domnul. Nu vor să fie umiliți de Fiul propriei lor cetăți! Ar fi de râsul lumii. Ar trebui să facă o minune, ca în celelalte cetăți. La urma urmei, Nazaret are primul dreptul la o minune. Aici locuiau părinții, învățătorii și colegii de școală.

Dar Domnul Isus așteaptă. Dacă ar veni cineva și ar spune: „Doamne, iată-mă, eliberează-mă și vindecă-mă”, El îi va deschide stăvilarele cerului, astfel încât toți vor fi uimiți. Nu, nu a venit niciunul. Nici unul nu voia să se plece în fața Lui, și asta chiar în fața vecinilor, a cunoștințelor, a prietenilor. Nicidecum, niciodată. Minune - da. Pocăință - nu. Ei chiar s-au supărat pe cuvintele Lui. De ce tocmai ei, dintre toți oamenii, aveau nevoie de milă? Scandalos.

Entuziasmul și curiozitatea inițială se transformă din ce în ce mai mult în aversiune interioară. Aceasta crește până la ură pură. Ei se înfurie, atât de mult încât Îl împing afară din sinagogă. Pun mâinile pe Domnul Isus și vor să-L arunce în prăpastie. Dar Domnul Isus scapă din mâna lor.

Așa va fi întotdeauna, copii. Cuvintele Domnului te forțează să iei o decizie: ori te trezești și te întorci la Domnul, ori te înfurii și păstrezi distanța. Aici, în Nazaret, s-a întâmplat ultima. Păcat. Concetățenii erau atât de aproape de țel, dar nu voiau să se plece, nu voiau să admită că Domnul a vorbit despre ei. Astăzi aveau îmbrăcate cele mai frumoase haine de duminică, pur și simplu aduseseră cu ei alte așteptări. Au fost dezamăgiți, departe de a recunoaște: „Noi suntem cei captivi, săracii și orbii. Doamne, ajută-ne!” Vă puteți imagina cine a fost cel mai dezamăgit în acea zi? A fost Domnul Isus.

Fiica lui faraon (mama adoptivă a lui Moise)

Exodul 2.5-10: Și fiica lui Faraon a coborât să se scalde în râu; și slujnicele ei se plimbau pe marginea râului. Și a văzut coșulețul în mijlocul trestiiilor; și a trimis pe slujnica ei și l-a adus. Și a deschis și a văzut copilul și, iată, băiatul plângea. Și, făcându-i-se milă, a zis: „Acesta este unul dintre copiii evreilor“. Și sora lui a zis fiicei lui Faraon: „Să mă duc și să chem o doică dintre femeile evreice ca să alăpteze copilul pentru tine?“ Și fiica lui Faraon i-a zis: „Du-te“. Și fecioara s-a dus și a chemat pe mama copilului. Și fiica lui Faraon i-a zis: „Ia copilul acesta și alăptează-mi-l, și îți voi plăti“. Și femeia a luat copilul și l-a alăptat. Și, după ce a crescut copilul, l-a adus fiicei lui Faraon, și el a ajuns fiul ei. Și ea i-a pus numele Moise și a zis: „Pentru că l-am scos din apă“.

Iochebed nu a mai putut să-l țină pe Moise acasă. Ea a trebuit să-l abandoneze (Faptele apostolilor 7.21). A trebuit să-și ia rămas bun de la el, dar a făcut-o cu încredere în Dumnezeu ei. L-a așezat acolo, în stufărișurile de pe malul râului. Aici îl găsește fiica lui Faraon. Acest lucru ar fi putut merge prost dacă ... da, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit. În Psalmul 2.4 se spune: „Cel ce locuiește în ceruri râde; Domnul Își bate joc de ei“. Exact așa a fost. Râul, care ar fi însemnat condamnarea la moarte a băiatului, i-a adus salvarea. Iar Iochebed a fost chiar plătită pentru că l-a crescut pe Moise. Acestea sunt căile lui Dumnezeu. El nu ne abandonează. Își ține mâinile deasupra copiilor noștri. Dar, atenție. Nu este atât de simplu. Și noi trebuie să ne facem partea noastră în mântuirea noastră. Harul și mila lui Dumnezeu, aceasta este o parte. Credința și hotărârea noastră, aceasta este cealaltă parte. Avem de-a face cu un inamic viclean. Iar acest dușman vine aici sub forma fiicei lui Faraon.

Mă întreb dacă această fiică a lui Faraon era fericită? Ce părere aveți? Nu prea cred. Bineînțeles, s-a bucurat de bogăție și de

onoare. A căutat relaxarea și plăcerea de a se scălda în râu. Avea menajere la dispoziție. Dar inima ei era goală. Avea și ea sentimente firești, o, da. Își dorea fericirea familiei. Istoria spune că era văduvă. Îmi pot imagina că nu a fost de acord cu ordinul tatălui ei de a-i ucide pe toți băieții israeliți. Pentru că altfel nu l-ar fi salvat pe acest Moise, oricât de frumos ar fi fost. Cum trebuie să fi arătat în inima ei? Pe de o parte, avea o inimă iubitoare care tânjea după fericire, pe de altă parte, trăia fără Dumnezeu și își slujea propriile pofte și plăceri. Această femeie a vrut să-l crească pe Moise „ca fiu al ei” (Faptele apostolilor 7.21). Îl dorea pentru ea, așa cum îi spusese și lui Iochebed altădată. „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l”. Dar și Dumnezeu l-a vrut pe Moise, el era „frumos pentru Dumnezeu” (Faptele apostolilor 7.20).

Fiica faraonului i-a dat acum toată educația posibilă. „A fost instruit în toată înțelepciunea egiptenilor” (Faptele apostolilor 7.22). În toată înțelepciunea. Comorile Egiptului erau la dispoziția lui (Evrei 11.26). Thermutis, acesta era numele acestei femei, a făcut totul pentru a îndulci viața acestui tânăr. La urma urmei, el trebuia să fie numit „fiul fiicei lui Faraon”. Această femeie s-a străduit din greu, iar noi, ca părinți, știm că lumea și diavolul se străduiesc să pună stăpânire pe copiii noștri. Câte ademeniri ale păcatului, câte căi spre faimă, ademeniri sportive, profesionale, artistice oferă diavolul pentru a orbi sufletul și a-l îndepărta de Dumnezeu.

Dar scurta educație a lui Moise în casa părintească, primii patru sau cinci ani, a fost suficientă pentru a-l proteja de pericolele din Egipt. Cât de mult se va fi străduit Thermutis să-l îndepărteze pe Moise de la credința în Dumnezeuul său. Cum îi va fi reproșat că este nerecunoscător, că ea a făcut totul pentru el. Dar Moise a rămas ferm. El a ales partea poporului său respins și, prin urmare, partea lui Dumnezeu. Și nici nu a vrut să salveze poporul său Israel din poziția sa de fiu al faraonului. Ar fi fost de luat în considerare aceasta. Nu, el a dat o respingere fără echivoc lumii și păcatului.

Poate că a fost dureros pentru el și pentru această mamă adoptivă, dar a fost calea corectă.

Poate că și tu te confrunți cu o astfel de decizie. Eu îți dau doar sfatul bun de a respinge „plăcerea vremelnică a păcatului” și de a alege „pe cea a lui Hristos”, căci aceasta este „o bogăție mai mare decât comorile Egiptului” (Evrei 11.26). Mulți prieteni vor să te rețină, au intenții bune ca și Thermutis, dar aceasta este drumul spre ruină.

S-a întâmplat în metroul londonez ca o bătrână să încerce de trei ori să coboare. Biata femeie nu putea coborî scările decât mergând cu spatele înainte și astfel a fost împinsă de trei ori în tren de către pasagerii care urcau. În cele din urmă a găsit un ajutor care i-a făcut posibilă coborârea. Sunt mulți oameni care ne împing în direcția greșită. Poate că o fac din motive bune, pentru că „trenul vieții” se mișcă repede. Dar trebuie să fim în gardă pentru a nu rata scurtele momente de decizie.

Moise a făcut o alegere atât de radicală, încât nici o idee de înțelepciune egipteană nu a intrat în cărțile sale. Sunt mereu uimit de acest lucru. El nu s-a lăsat influențat, iar Thermutis ar fi făcut bine să accepte credința lui Moise. Sunt sigur că el i-a spus despre Dumnezeuul lui, dar ea nu a vrut. Nu L-a acceptat.

Mical

1 Samuel 18.20: Și Mical, fiica lui Saul, îl iubea pe David. Și i-au spus lui Saul, și lucrul acesta a fost bun în ochii lui.

Citim în capitolul nostru că tot Israelul îl iubea pe David (versetul 16). Știți deja de ce. Pentru că i-a eliberat de sub puterea dușmanului. Dar toți acești mulți oameni îl cunoșteau pe David doar de departe. Îi datorau multe, dar nu aveau o legătură personală cu el. Mical a avut-o. Era soția lui. Și ea îl iubea nu doar pentru marea ispravă de acolo, din Valea Terebinților, ci și pentru că era mirele ei, soțul ei. El era al ei. De asemenea, ea și-a demonstrat dragostea ajutându-l pe David să scape de tatăl ei, Saul.

David a fost un om după inima lui Dumnezeu și, prin aceasta este un model frumos al Domnului Isus. Ce bine este când avem o relație personală cu acest Domn, așa cum a avut Mical cu David. Nu doar înotând în marea mulțime, ci cultivând o relație strânsă cu el. Domnul Isus ne-a salvat de puterea păcatului (de Goliat), este adevărat, dar acum vrea să ne însoțească și zi de zi, vrea să fie Mirele nostru. A avut Mical această relație intimă cu David? Din păcate, nu. Câte binecuvântări au fost pierdute pentru ea, pentru că nu și-a înțeles cu adevărat soțul sau nu a vrut să-l înțeleagă.

Suntem deja surprinși că ea avea în casă acest idol cu care îi înșelase pe trimișii lui Saul. Ar fi făcut mai bine să lase acest idol al casei să dispară, dar aceasta a revelat ce era în inima ei. Atunci când în casele noastre se găsesc lucruri care nu se cuvin, viața noastră spirituală scade. Atunci ne lipsește părtășia cu Domnul nostru. Mical este un exemplu de avertizare pentru noi. Citiți doar istorisirea din 2 Samuel 6. David se bucură foarte mult, pentru că Chivotul Legământului poate intra în sfârșit în Ierusalim, prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Dar ce este cu Mical? De ce nu se află printre mulțimea bucuroasă de pe marginea drumului?

Nu este interesată de intrarea Chivotului Legământului în capitală? Nu ar fi trebuit să fie acolo măcar de dragul soțului ei? Nu, se uită timid pe fereastră.

Iar jos, pe stradă, îl vede pe soțul ei, împăratul, alergând, sărind și dansând în fața Chivotului. Și-a dezbrăcat hainele regale. Dar Mical „l-a disprețuit în inima ei”. Așa stă scris în Biblie. Asta e trist. În această situație nu vedem nimic din dragostea pe care Mical a avut-o la început pentru David.

Dar va veni și mai rău. David apare seara acasă și, în marea lui bucurie, vrea să-și binecuvânteze și casa. El pășește pragul cu cele mai bune urări pentru familia sa. Dar Mical dă frâu liber disprețului ei față de el. Ea îl acuză și îi reproșează una după alta. Cât de mult trebuie să se fi îndepărtat această femeie de soțul ei în interior. Acest lucru l-a rănit foarte mult pe David. Mical nu l-a înțeles niciodată cu adevărat din punct de vedere spiritual. Ea nu făcea decât să râdă de devotamentul lui divin și de bucuria lui interioară, mai mult chiar, îl disprețuia. Asta a fost rău.

Dar ce facem noi? Domnul Isus este Mirele nostru. Prețuim doar câteva calități la El? Poate, fiindcă El ne-a salvat. Sau că El ne-a încurajat din când în când? Atunci am semăna cu Mical. Nu, ar fi mult mai frumos dacă am putea împărtăși sentimentele și gândurile Domnului Isus. Dacă am face asemenea lui Miriam la Marea Roșie, care pur și simplu repeta cuvintele fratelui ei, Moise, și să ne alăturăm într-o aclamare puternică. Acest acord l-a mulțumit pe Moise la acea vreme. Și Domnul Isus dorește acest lucru. El este Mirele desăvârșit. Dacă noi gândim diferit decât El, atunci trebuie să ne corectăm pe noi înșine, și nu invers.

Mireasa din Cântarea Cântărilor spune: „Toată ființa lui este plină de farmec”. Nu doar unele aspecte. Mical îi aprecia doar iscusința marțială, poate și talentul muzical, dar nu-l putea urma pe David în

devotamentul său personal față de Dumnezeuul său, iar acesta era cel mai important lucru. David și-a găsit satisfacție în acest lucru, chiar dacă trebuia să se facă de râs în public și să fie complet neînțeles. David avea de-a face cu Dumnezeu și nu cu oamenii, și de aceea a dat frâu liber bucuriei sale. Mical putea să creadă ce voia. Tragic este de asemenea și faptul că ea nu a avut copii. Mă întreb dacă nu cumva asta a avut legătură cu faptul că nu se înțelegeau cu adevărat unul pe celălalt.

Și în cazul nostru, al tuturor, lucrurile divine ar trebui să aibă prioritate. Cum se face că este rușine să deschizi Biblia în tren? Acest lucru stârnește uimire. Reviste, cărți de școală, romane, se pot citi, este normal. Dar când deschizi Biblia, se poticnesc de ea, își încordează grumazul. Apoi se trezesc toți Micalii enervanți. Dar, spuneți voi, ce ne oferă cel mai mult mângâiere și încurajare în viața noastră? Literatura de specialitate, ilustrațiile, romanele? Sau Biblia?

Șafan, cărturarul

2 Împărați 22.3-14: Și a fost așa: în anul al optsprezecelea al împăratului Iosia, împăratul a trimis la casa Domnului pe Șafan, fiul lui Ațalia, fiul scriitorului Meșulam, zicând: „Suie-te la Hilchia, marele preot, și să se strângă banii intrați în casa Domnului, pe care i-au adunat ușierii de la popor, și să-i dea în mâna celor care fac lucrarea, care sunt peste treburile casei Domnului; și ei să-i dea celor care fac lucrarea la casa Domnului, ca să repare spărturile casei: tâmplarilor și constructorilor și pietrarilor, și ca să cumpere lemn și piatră cioplită, ca să repare casa“. Dar nu li se cerea socoteală de banii care erau dați în mâna lor, pentru că lucrau cu credincioșie. Și marele preot Hilchia i-a spus scriitorului Șafan: „Am găsit cartea legii în casa Domnului“. Și Hilchia i-a dat lui Șafan cartea și el a citit-o. Și scriitorul Șafan a venit la împărat și a adus împăratului cuvânt și a zis: „Slujitorii tăi au vărsat toți banii care s-au găsit în casă și i-au dat în mâna celor care fac lucrarea, a celor care supraveghează casa Domnului“. Și scriitorul Șafan l-a informat pe împărat, zicând: „Preotul Hilchia mi-a dat o carte“. Și Șafan a citit-o înaintea împăratului. Și a fost așa: când a auzit împăratul cuvintele cărții legii, și-a sfâșiat hainele. Și împăratul a poruncit preotului Hilchia și lui Ahicam, fiul lui Șafan, și lui Acbor, fiul lui Mica, și scriitorului Șafan, și lui Asaia, slujitorul împăratului, zicând: „Mergeți și întrebați pe Domnul pentru mine și pentru popor și pentru tot Iuda cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit; pentru că mare este mânia Domnului, care s-a aprins împotriva noastră pentru că părinții noștri n-au ascultat de cuvintele cărții acesteia, ca să facă după toate cele scrise pentru noi“. Și preotul Hilchia și Ahicam și Acbor și Șafan și Asaia au mers la profetesa Hulda, soția lui Șalum, fiul lui Ticva, fiul lui Harhas, păzitorul hainelor (și ea locuia în Ierusalim, în cartierul al doilea); și i-au vorbit.

2 Cronici 34.8: Și, în anul al optsprezecelea al împărăției sale, când a curățit țara și casa, a trimis pe Șafan, fiul lui Ațalia, și pe Maaseia, căpetenia cetății, și pe Ioah, fiul lui Ioahaz, cronicarul, ca să repare casa Domnului Dumnezeuului său.

Ieremia 36.10: Și Baruc a citit din carte cuvintele lui Ieremia, în casa Domnului, în camera lui Ghemaria, fiul lui Șafan, cărturarul, în curtea de sus, la intrarea Porții celei Noi a casei Domnului, în auzul întregului popor.

Ezechiel 8.11: Și șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel stăteau înaintea lor și în mijlocul lor stătea Iaazania, fiul lui Șafan: fiecare bărbat era cu tămâietoarea lui în mâna lui; și un nor gros de tămâie se înălța.

Astăzi vreau să vă vorbesc despre leviți. Seminția lui Levi avea o sarcină foarte specifică în Israel. Ei erau responsabili pentru serviciul divin. Preoții, urmașii lui Aaron, proveneau din această seminție. Și toți ceilalți leviți trebuiau să stea alături de acești preoți, să-i ajute în slujba lor. Vă voi spune câteva dintre îndatoririle acestor leviți, îndatoriri pe care le-au îndeplinit mai târziu în țară, când a fost construit magnificul Templu al lui Solomon. De exemplu, erau cântăreții, care cântau mulți psalmi. Au făcut acest lucru cu instrumentele lor muzicale și la anumite ocazii. Dintre leviți au fost luați învățătorii și supraveghetorii în Israel, judecătorii și portarii. Ei trebuiau să se ocupe de ordinea și curățenia în casa lui Dumnezeu, adică trebuiau să schimbe pâinile de prezentare, să pregătească mâncărurile pentru jertfe, pe scurt: ei îi sprijineau pe preoți în serviciul lor zilnic. Printre ei erau și trezoreri și scribi (2 Cronici 34.13). Șafan a fost unul dintre ei. S-ar putea spune că a fost trezorier și scrib într-o singură persoană în timpul tânărului împărat Iosia.

Șafan avea o familie numeroasă, patru fii sunt menționați în Biblie. Toți fiii au ocupat poziții remarcabile în Israel. Aceștia l-au imitat pe tatăl lor, sau pe mama lor? Nu, harul lui Dumnezeu a fost cel

care a binecuvântat această familie atât de bogat. Trebuie să ne punem pentru o clipă în locul lor. Șafan a trăit în timpul lui Manase și Amon, acești împărați păcătoși ai lui Iuda. Însă el a rămas credincios Dumnezeului său, atât de credincios încât aici, sub domnia lui Iosia, el strălucește ca o stea strălucitoare în mijlocul poporului său. El este un exemplu încurajator pentru noi că, chiar și în cele mai întunecate vremuri, se poate urma cu credincioșie calea credinței. Împreună cu familia sa.

Șafan a fost însărcinat de împărat să se asigure că banii colectați pentru construcția Templului erau distribuiți corect. Mai târziu, în Neemia 13, Țadoc a avut și el această dublă funcție: a fost trezorier și cărturar în același timp. Această slujbă levitică o cunoaștem și astăzi în biserici și adunări. Frați credincioși administrează banii colectați și țin evidența lor. Șafan, scribul, era un astfel de frate credincios. Împăratul putea să-i încredințeze contabilitatea, el era corect și îi dădea socoteală împăratului că tâmplarii și constructorii și-au primit salariile cuvenite.

Apoi vine marele eveniment. Hilchia, marele preot, găsește cartea Legii, acesta sunt cărțile lui Moise. O găsește în Casa Domnului, adică lângă Chivotul Legământului. Acesta este exact locul pe care Dumnezeu l-a destinat acestei cărți în Deuteronomul 31.24-26, dar nimeni nu mai știa acest lucru. De ce a fost Hilchia atât de dezinteresat, încât a dat imediat cartea mai departe? Sau nu știa să citească? Hilchia i-a dat-o lui Șafan și la el ea este în cele mai bune mâini. Mai întâi o citește pentru el însuși, această carte străveche. Trecuseră mai mult de 800 de ani de când a fost scrisă. Ea nu este o carte obișnuită, este Cuvântul lui Dumnezeu și, ca atare, are o mare putere. Sfințenia și autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu impun pur și simplu respect și admirație din partea oamenilor. Acesta a fost așa în cazul lui Șafan și, cu atât mai mult, al împăratului Iosia, căruia Șafan i-a înmănat imediat această carte și i-a citit-o fără să i se ceară să facă aceasta.

Așadar, Șafan avea o relație bună și de încredere cu împăratul. El a adus cartea la adresa corectă. Cu câtă sensibilitate și cu cât respect trebuie să fi citit textul cu voce tare? Împăratul este mișcat de strălucirea puternică a cuvintelor și își rupe spontan hainele. Ați observat cum Dumnezeu binecuvântează slujba levitică a acestui Șafan? Unde este un slujitor al lui Dumnezeu care citește și interpretează astăzi Cuvântul lui Dumnezeu și poate observa un astfel de efect? Știm noi oare ce comoară avem în mica noastră „Perlbibel”? [Nota traducătorului: Aceasta este o Biblie în limba germană tipărită în format mic.] Ne mai închinăm noi în fața acestui Cuvânt al lui Dumnezeu? Mai este el un ghid pentru viața noastră de zi cu zi?

Mulți oameni ai lui Dumnezeu au scris acest Cuvânt de-a lungul timpului, inspirați de Duhul lui Dumnezeu. Alții au copiat Scripturile, cu mare acuratețe și respect. Șafan va fi fost, de asemenea, un om prețios al lui Dumnezeu, ca scrib al împăratului. Astfel de oameni conștiincioși ne-au transmis Scripturile de-a lungul mileniilor. Trebuie să le fim recunoscători chiar și astăzi. A fost o muncă laborioasă, care a necesitat multă sârguință. Slujirea în scris în lucrarea Domnului nu a fost niciodată așa de publică, dar noi am fost foarte binecuvântați prin ea.

Un călugăr din Irlanda scrisese între rândurile Bibliei latine: „Noroc că se întunecă”. În seara aceea era epuizat. Probabil că și-a petrecut întreaga zi scriind texte, aceasta avea loc de cele mai multe ori în caligrafie artistică. Îl înțelegem bine și suntem cu atât mai recunoscători că prin toate timpurile au existat oameni ca Șafan, cărturarul. Noi avem astăzi foloase din aceasta.

Lois și Eunice

2 Timotei 1.5: ... aducându-mi aminte de credința sinceră care este în tine, care a locuit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice și sunt convins că și în tine.

Experiența lui Pavel în Listra a fost una sumbră. Acolo a fost lovit cu pietre. Și totuși, a mers din nou în acest loc periculos, pentru că tocmai acolo, unde a întâlnit ostilitatea iudeilor, a întâlnit și oameni valoroși, chiar nobili. Lois, Eunice și Timotei au locuit aici. Orașul Listra putea fi mândru de aceste trei persoane, iar Pavel se gândește cu bucurie și recunoștință la femeile Lois și Eunice. A ajuns să le cunoască. El le-a observat și a remarcat că credința lor în Domnul Isus era autentică, atât de autentică încât era vizibilă în exterior: aveau o credință neprefăcută. Pavel putea evalua acest lucru. În prima sa scrisoare către Timotei (Timotei 1.5), el pune în contrast această credință neprefăcută cu fățărnicia deșartă.

Sunt mulți guralivi în zilele noastre. Oameni care vorbesc tot timpul, la masă, la serviciu, după serviciu, bombardându-i mereu pe cei din jur cu frazele lor goale, sau cu monologurile lor. Asta te poate enerva. În schimb, cât de plăcut ies în evidență alte persoane. Bărbați, femei, a căror prezență este liniștitoare. Viețile lor se potrivesc cu cuvintele lor și aproape că ești nerăbdător să auzi ceva de la ei. Ar putea să vorbească mai mult, dar se abțin și asta îi face atât de atrăgători. Mă refer la Lois și Eunice. Ele „l-au inițiat pe Timotei în Scripturi încă din pruncie” (2 Timotei 3.15).

Există multe moduri de a le prezenta copiilor istorisirile din Biblie. Putem privi aceasta ca pe o povară, în acest caz se va citi în mod obișnuit la masă seara un pasaj, și asta e tot. Alții fac contrariul, ei colorează povestirile biblice într-un mod atât de pitoresc încât acestea sunt aproape de nerecunoscut. Astăzi se oferă caiete de colorat desenate cu conținut creștin, în care apar oameni cu bule de

vorbire, iar mesajul este făcut aproape ridicol. Este îngrozitor. Nu, nu acesta a fost modul în care Eunice l-a învățat pe Timotei. Eunice și bunica, Lois, aveau respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu, iar acest respect se reflecta și în povestirile pe care le spuneau. Mamele și bunicile pot cuceri inimile copiilor prin felul lor blând și serios de a fi. Și când viața, comportamentul și sângele lor subliniază cuvintele Bibliei, atunci nu trebuie să ne mirăm că se maturizează oameni ca Timotei, despre care apostolul poate mărturisi că nu a avut pe nimeni ca el. El putea să mulțumească în mare parte lui Lois și Eunice pentru asta. Viața lor de credință neprefăcută l-a modelat pe Timotei.

Credința lor neprefăcută a fost pusă brusc la încercare. Apostolul avea o dorință, voia să-l ia pe Timotei cu el în călătoriile sale. Lois și Eunice știau ce înseamnă asta. Îl văzuseră pe Pavel lovit cu pietre în cetatea lor. Și acum, iubitul lor Timotei trebuia să se expună și el acestor pericole. Dar credința acestor două femei a fost mai puternică decât îndoielile lor. Acestea au fost de acord. Acest lucru însemna, de asemenea, că din acel moment erau singure. Din moment ce nu auzim niciodată nimic despre tatăl grec al lui Timotei, aș vrea să presupun că acesta murise deja. Dar Lois și Eunice au vrut să fie singure, voia Domnului era mai importantă pentru ele.

Bineînțeles, Lois și Eunice erau îngrijorate și de condiția fizică slabă a lui Timotei. Va face el față tuturor greutăților călătoriei? Ele au lăsat acest lucru în întregime în mâinile lui Dumnezeu. El știa totul și cunoștea și sensibilitatea stomacului lui Timotei, pe care Pavel a menționat-o la un moment dat. Cele două femei au pus totul în mâinile Domnului. Aceasta era credința lor.

Dar tu, dragă mamă? Mai devreme sau mai târziu va trebui să renunțați la copilul tău. El va merge la școală. Copilul va pleca de acasă. Mai târziu, la locul de muncă. Nu putem să ne luăm copiii de

mână. Apoi căsătoria. Fetele se mută adesea departe. Părinții rămân în urmă. Ei nu pot decât să-și încredințeze copiii în harul și în paza Domnului. Lois și Eunice l-au pregătit pe Timotei pentru această perioadă de separare. L-au instruit în Sfintele Scripturi încă din tinerețe. Ele au fost un exemplu prin credința lor neprefăcută. Această credință a dat roade. Timotei avea să devină un sprijin real pentru apostolul Pavel.

Am experimentat recent la o nuntă de aur cât de frumoasă este imaginea multor nepoți. Dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost frumoasa mărturie a acestor copii despre bunicii lor. Numeroasele poezii exprimau recunoștința pentru ajutorul neobosit al bunicilor în ceea ce privește temele de la școală, învățarea versetelor pentru școala de duminică și micile probleme ale vieții de zi cu zi. Un copil i-a dăruit bunicii sale o pungă mică plină de pixuri, deoarece acestea lipseau aproape întotdeauna. Aceasta a fost în același timp o încurajare pentru ajutor și în continuare. Bunicii radiau de fericire. Se simțeau ca fiind necesari. Făcuseră o slujbă bună pentru copii, nu numai în ceea ce privește lucrurile de zi cu zi, ci și „în disciplina și în învățătura Domnului” (Efeseni 6.4).

Cei doi cercetași

Iosua 2;

Iosua 6.23,25: Și tinerii, iscoadele, au intrat și au scos pe Rahav și pe tatăl ei și pe mama ei și pe frații ei și tot ce era al ei; au scos pe toate rudele ei și i-au pus afară din tabăra lui Israel. ... Și Iosua a lăsat cu viață pe curvă Rahav, casa tatălui ei și tot ce era al ei; și ea a locuit în mijlocul lui Israel până în ziua aceasta, pentru că ascunsese pe solii pe care-i trimisese Iosua să cerceteze Ierihonul.

În secret, în liniște și pe nesimțite, cei doi cercetași sunt trimiși noaptea de Iosua să exploreze țara Canaanului. Nimeni nu trebuia să afle ceva despre această misiune. Ai primit și tu vreodată o misiune specială din partea Domnului Isus? Atunci nu spune altora prea multe despre asta. În primul rând, ar putea fi percepută ca aroganță din partea ta și, în al doilea rând, cealaltă persoană nu va ști ce să facă cu misiunea ta. Întotdeauna am îndoieli atunci când cineva spune: „Domnul mi-a lămurit asta și asta”. Dacă acesta este într-adevăr așa, atunci ar trebui să se păstreze asta pentru sine însuși și să se îndeplinească în liniște dorința Domnului. Cu toții stăm personal în fața Domnului, doar Lui trebuie să-I dăm socoteală și nu oamenilor.

Cei doi cercetași și-au luat misiunea în serios. Ei trebuiau să „cerceteze țara și mai ales Ierihonul”. Au pornit direct la drum și au traversat Iordanul cu barca. Dar unde s-au dus? Ce localități au vizitat? Au făcut un sondaj de opinie? Au făcut statistici? Nu. Ei s-au strecurat pe poarta primei cetăți cele mai bune, Ierihon, și au intrat imediat în prima locuință, o locuință din zidul cetății. Aici au întâlnit-o pe Rahav, o curvă. Până aici au ajuns. Ei nici măcar nu au vizitat Ierihonul, deoarece vizita la Rahav a fost suficientă pentru ca ei să îl lămurească pe Iosua despre țară și locuitorii ei. Astfel, în versetul 24 ei îi spun lui Iosua că toată țara este în mâna lor și că

toți locuitorii sunt descurajați în fața lor. Vrem să vedem cum au ajuns la această afirmație.

Mulți cred că trebuie să fi văzut aproape toată lumea și tot ce se întâmplă în ea, pentru ca apoi să ajungă la concluzia că „totul este goană după vânt” și că ea nu poate satisface inima. Cei doi cercetași ai noștri infirmă temeinic această presupunere. Mărturia lui Rahav a fost suficientă pentru ca ei să-și facă o impresie generală despre țară și oamenii ei. Cei doi tineri (Iosua 6.23) trebuie să fi fost uimiți de faptul că această femeie s-a pus de partea lor atât de deschis. Nu se așteptau la așa ceva. Dumnezeu pregătise deja inima lui Rahav. Ea era o femeie credincioasă și le dezvăluie celor doi cercetași că toți locuitorii țării sunt descurajați în fața poporului lui Israel și că nu mai există curaj în niciun om (Iosua 2.9,11). Asta spune o femeie care s-a bucurat din plin de plăcerea și bucuria vieții pământești. Știa să se descurce. Dar ea trebuie să recunoască faptul că toate plăcerile lumii nu sunt nimic în comparație cu puterea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu în inima acestei femei a triumfat asupra vieții ei din trecut. Cercetașii au observat asta. Această femeie a dat un refuz clar poporului și țării sale și s-a dedicat trup și suflet poporului lui Dumnezeu. Mărturia ei a fost atât de sinceră și de convingătoare încât cei doi tineri nici nu s-au gândit să meargă mai departe în ținut, oricât de mare ar fi fost curiozitatea lor.

În orice caz, cercetașii nu au fost deloc mofturoși. Mai întâi trebuiau să se ascundă sub mănunchiurile proaspete de in din pod. Inul miroase foarte neplăcut. Apoi au fost coborâți prin fereastra din perete, de către o femeie. După aceea, au fost nevoiți să stea în pădure timp de trei zile. Dar toate acestea nu-i deranjau, dimpotrivă, căci veniseră să se informeze despre țară, dar au devenit mesageri (Iacov 2.25) care au transmis informațiile mai departe: cuvinte de mântuire pentru Rahav și familia ei. Au venit ca cercetași și au devenit mesageri ai mântuirii.

Glorioase, aceste cuvinte adresate lui Iosua. Cuvinte de încurajare și încredere. Abia au scăpat de urmărirea dușmanului și țara nu este încă în posesia lor, dar cuvintele lor sunt ferme și de neclintit: „Domnul a dat toată țara în mâinile noastre”. Aceștia erau cercetași de talia lui Iosua și Caleb. Ei au anunțat lui Rahav mântuirea și au încurajat poporul lui Dumnezeu. Ei nu au enumerat toate dificultățile din țară, ci au subliniat puterea lui Dumnezeu, care este mai mare decât toată puterea lumii.

Un căpitan a rămas blocat cu barca sa și, uimit, a căutat salvare. Apoi, un bărbat a sărit pe corabia lui și i-a oferit ajutorul său. Căpitanul a ezitat puțin, dar apoi l-a întrebat: „Ești pilot?”. „Da”, a fost răspunsul. „Știți unde sunt toate stâncile și bancurile de nisip de pe aici?”, „Nu, asta nu știu”, a spus el scurt. „Dar cum vreți să mă ajutați, dacă nu știți?” „Da, știu unde nu sunt.”

Acest lucru este crucial și pentru noi, ca și copii ai lui Dumnezeu. Nu ar trebui să probăm toate căile strâmbe și păcătoase, ci calea dreaptă, divină, ar trebui să o cunoaștem, să o urmăm. Cercetașii au găsit-o, era și o modalitate de binecuvântare pentru alți oameni.

Elnatan

Ieremia 26.20-24: Și a mai fost un om care profetea în Numele Domnului: Urie, fiul lui Șemaia, din Chiriat Iearim; și el a profetit împotriva cetății acesteia și împotriva țării acesteia, după toate cuvintele lui Ieremia. Și împăratul Ioiachim și toți vitejii lui și toate căpeteniile au auzit cuvintele lui și împăratul a căutat să-l omoare; dar Urie a auzit și s-a temut și a fugit și s-a dus în Egipt. Și împăratul Ioiachim a trimis oameni în Egipt: pe Elnatan, fiul lui Acbor, și pe alți bărbați împreună cu el, în Egipt. Și ei l-au scos pe Urie din Egipt și l-au adus la împăratul Ioiachim și el l-a ucis cu sabia și a aruncat trupul său mort în mormintele fiilor poporului. Dar mâna lui Ahicam, fiul lui Șafan, a fost cu Ieremia, ca să nu l dea în mâna poporului, ca să fie omorât.

Ieremia 36.12,25: ... și a coborât la casa împăratului, în camera cărturarului; și, iată, toate căpeteniile ședeau acolo: Elișama, cărturarul, și Delaia, fiul lui Șemaia, și Elnatan, fiul lui Acbor, și Ghemaria, fiul lui Șafan, și Zedechia, fiul lui Hanania, și toate căpeteniile. ... Totuși și Elnatan și Delaia și Ghemaria se rugaseră de împărat ca să nu ardă sulul, dar el nu i a ascultat.

Au trecut optsprezece ani de la miraculoasa renaștere de sub Iosia, iar fiii marilor bărbați din acea vreme au pășit pe tribuna lumii. Au călcat ei pe urmele părinților lor evlavioși? Sau spiritul epocii i-a luat cu el? Deseori m-a impresionat familia lui Iosia. Iosia a provocat o renaștere puternică în țară. Poporul s-a întors la Dumnezeu. Numai fiii lui Iosia nu au făcut-o. Este foarte dureros pentru un tată. Probabil că se uita adesea cu tristețe la fiii lui Șafan. Ce oameni splendizi erau aceștia: Ahicam, Ghemaria și Eleasa. Ei au trecut în mod conștient de partea lui Dumnezeu. Dar cum rămâne cu Elnatan, fiul lui Acbor? Pentru că Acbor a fost, de asemenea, un apropiat al lui Iosia. El a fost ales de împăratul din acea vreme pentru a „întreba pe Domnul” împreună cu alții. Acbor a fost un om credincios. Acum, deodată, apare fiul său, în Ieremia 26. A moștenit

el ceva de la tatăl său credincios? Nu, credința nu poate fi moștenită. Așa este, nu se poate. Fiecare persoană trebuie să aibă o relație personală cu Dumnezeu. Poate că și Elnatan a avut asta, dar, din păcate, nu a putut rezista presiunii morale a acelor vremuri fără Dumnezeu. A ales calea celei mai mici rezistențe și a căzut adânc în păcat. Dacă Iosia și Acbor ar fi fost martori ai acțiunilor fiilor lor, s-ar fi îndepărtat profund dezamăgiți.

În acea vreme, profetul Urie s-a ridicat împotriva păcatului din țara lui Israel. A făcut acest lucru mână în mână cu Ieremia, dar a trebuit să experimenteze violența crudă a lui Ioiachim și nu a văzut altă cale de ieșire decât să fugă în Egipt. Și iată că nimeni altul decât Elnatan și oamenii lui s-au dus după el și l-au găsit în Egipt. El l-a ajutat pe acest profet credincios în numele lui Ioiachim să se întoarcă, care, în furia sa, îl ucide spontan. O faptă teribilă, iar Elnatan a tras sforile. Cum trebuie să se fi simțit acest fiu al unei case credincioase? Ochi în ochi cu Urie într-un ținut îndepărtat. Oare Elnatan nu avea deloc conștiință? Sau se gândea doar la cariera sa la curtea împărătească? Ce va fi vorbit cu Urie în drum spre casă, trădătorul ăsta? Da, se poate ajunge la asta. De câte ori copiii din casele părinților credincioși nu și-au vărsat toată mânia pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu! Chiar i-au târât în fața instanțelor laice. Cine i-a dat în judecată pe frații din cel de-al treilea Reich? Nu au fost adesea chiar credincioșii(?)? Acestea sunt capitole foarte rușinoase în istoria mântuirii, când frații se ridică împotriva fraților.

Dar harul a triumfat totuși în viața lui Elnatan. Am putea tresălta de bucurie! Dumnezeu i-a dat acestui om o a doua șansă. El nu l-a dat deoparte. Și Iona a trăit odată această experiență. Elnatan, care era fără speranță de partea dușmanilor lui Dumnezeu, s-a pocăit cu siguranță și s-a căit de pasul greșit pe care l-a făcut în Egipt. Acum, el experimentează o „revenire” aici, în Ieremia 36. El este din nou în bună companie cu Ghemaria și Delaia (versetul 12) și chiar are

curajul împreună cu acești bărbați evlavioși să se ridice împotriva împăratului Ioiachim, atunci când acesta vrea să arunce în foc pergamentul lui Ieremia. Elnatan este numit chiar primul dintre cei trei. Bravo. Nu ar fi putut exista o ocazie mai bună de a repara răul de atunci. El a profitat de ea și a devenit astfel un semn de avertizare pentru noi, ca să nu mergem niciodată după Domnul Isus cu jumătate de inimă.

Nu putem combina cele două cuvinte „Nicidecum, Doamne”, așa cum a făcut Petru în Faptele apostolilor 10.14. Ori spunem da, și atunci suntem ascultători de Domnul, ori spunem nu, și ne îndepărtăm de El, și atunci El nu mai este Domnul nostru. Ori - ori. „Nicidecum, Doamne”, această combinație nu funcționează. Elnatan a înțeles asta.

Un liliac - așa spune fabula - a vrut să se alăture șoarecilor, dar aceștia l-au îndepărtat cu remarca: „Ești pe jumătate pasăre”. Așa că a încercat cu păsările. Dar nici ele nu au vrut să-l primească și i-au spus: „Nu ai pene și ai urechile așa de mari, pleacă repede”. Așa că a zburat și de atunci a rămas în penumbră, în semiîntuneric.

Vrei să te asemeni cu acest liliac, care se rostogolește prin aer? Elnatan și-a schimbat viața. El a revenit la exemplul tatălui său. Cu siguranță nu i-a fost ușor. Diavolul îl va fi împiedicat foarte mult. Dar ce bucurie să îl vedem așa în Ieremia 36: în prezența tuturor prinților, atât de nobil-tăcuți, a vrut să pună capăt păcatului împăratului. Mi-aș dori ca și noi să putem dezvălui ceva din această putere divină în viețile noastre astăzi, mâine și poimâine.

Simon, tăbăcarul

Faptele apostolilor 10.6: El găzduiește la un oarecare Simon, un tăbăcar, a cărui casă este lângă mare“.

Nu știa Simon că profesia lui era privită cu dispreț de iudei și el era considerat necurat? Da, cred că da. Dar este cu atât mai uimitor faptul că el, dintre toți oamenii, îl invită pe omonimul său Simon Petru în casa sa, și anume pentru „multe zile” (Faptele apostolilor 9.43).

Ar trebui să știm că tăbăcirea este o muncă foarte murdară și slinoasă, care produce un miros foarte urât. Așadar, casa lui Simon din Iope nu era tocmai un loc ideal pentru a-l găzdui pe acest bine-cunoscut apostol Petru. Mai mult, Petru devenise foarte cunoscut aici, în Iope, în ultimele zile, prin învierea lui Dorca și mulți au venit la credință în acest oraș portuar. Oare chiar nu mai exista nimeni altcineva care să fie dispus să primească această mare personalitate? Trebuia să fie chiar Simon tăbăcarul? Da, Dumnezeu a vrut așa, în ciuda mediului murdar, în ciuda duhoriei. De ce? În primul rând, pentru că Simon tăbăcarul era cu siguranță un om foarte prietenos, altfel nu l-ar fi invitat, cu siguranță nu, dacă ar fi ținut cont de circumstanțele secundare ale profesiei sale. Și în al doilea rând, pentru că Simon Petru trebuia să fie pregătit în această casă prin acea viziune mare de pe acoperișul casei de acolo. Trebuia să învețe dinainte că Dumnezeu nu se uită la aspectul exterior al unei persoane, ci la inimă. Șederea aici, în casa tăbăcarului, a fost o bună pregătire prin lecția de pe acoperiș cu animalele târătoare și patrupedele.

Petru a trebuit să învețe că, în ochii lui Dumnezeu, toți oamenii sunt egali, indiferent de origine, profesie sau talent. Mulți oameni trăiesc în condiții precare, în medii murdare și dure, dar au păstrat totuși un sentiment de puritate și ordine. Acestea sunt perle în mlaștina

literală, dar și morală a acestei lumi. Odată descoperite aceste perle, ele strălucesc spre încântarea și încurajarea celor din jur. Dar mai întâi trebuie să ne dezvoltăm un ochi pentru frumusețea lor.

Doar câțiva oameni din acea vreme aveau această viziune despre Domnul slavei, Domnul Isus, deși El umbla printre ei. Ochii lor erau orbi. Doar câțiva L-au descoperit și L-au admirat.

Ei bine, îmi imaginez că Petru a prețuit foarte mult pe acest Simon, tăbăcarul. Se simțea bine în casa lui. A rămas mult timp la el. Simon a înțeles, de asemenea, că apostolul Petru avea nevoie de odihnă pentru rugăciune. El l-a protejat pe apostol de lumea exterioară și i-a oferit un loc de meditație pe acoperișul casei sale. El a purtat grijă de trup și suflet (Faptele apostolilor 10.10) și chiar i-a dat lui Petru mână liberă în casa sa, pentru a primi și a găzdui oaspeți străini. Simon avea o casă cu adevărat ospitalieră și Dumnezeu îl va fi răsplătit pentru aceasta (Evrei 13.1-2). Meseria sa murdară nu l-a făcut să se îndepărteze de oameni, nu s-a rușinat din cauza ei. Dimpotrivă, oaspeții săi au avut în fața ochilor un exemplu de slujire simplă. Simon a pus la dispoziție bunurile sale.

Nici locația casei sale nu a fost întâmplătoare. Știm din Scriptură că lacul și marea sunt imagini ale oamenilor din toate popoarele și națiunile. Aceasta a fost o lecție vizuală bună pentru Petru. Privirea lui a rătăcit peste mare, spre Europa. Dumnezeu a vrut să-i deschidă orizontul către alte popoare, către alți oameni. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu trebuia să se limiteze la Israel. Șederea aici, în casa tăbăcarului Simon, a fost foarte plăcută pentru Petru, dar și foarte instructivă.

De asemenea, casele noastre fac impresie asupra oaspeților. Văd ei splendoare și fast? Care este stilul și spiritul caselor noastre? Obiceiul și ordinea pot pune în valoare cele mai modeste circumstanțe, astfel încât șederea să devină o experiență, o

sărbătoare. Principalul este ca în casă să domnească spiritul de dragoste și de înțelegere, pe scurt: să se fi mutat Domnul Isus în ea, restul devine secundar.

Zilele trecute, camioanele pentru strângerea gunoiului circulau pe străzile unui mare oraș. Aceste camioane sunt întruchiparea murdăriei și a mizeriei și, în plus, deranjează traficul fluent. De aceea, coșul de gunoi este golit de obicei la primele ore ale dimineții. Ei bine, un prieten mi-a povestit că, din nou, a avut în fața sa pe drum un astfel de vehicul atât de enervant și a trebuit să aștepte fără să vrea. Apoi, deodată, a descoperit un autocolant pe colectorul de gunoaie cu cuvintele: „Și viața ta este imperfectă, ia-o în mâini de rugăciune”. Era evident că aici era vorba de un creștin.

Câți oameni nobili vom fi ratat în viață, pentru că i-am judecat după aparențele exterioare. Petru îl iubea pe Simon, în ciuda profesiei sale, dar el a înțeles și viziunea de pe acoperiș. Într-adevăr, nu imediat, dar de câte ori ne va fi făcut Dumnezeu atenți cu privire la cineva? Poate că încă nu am descoperit acea persoană.

Iaazania

Ezechiel 8.10-12: Și am intrat și am văzut; și iată toate chipurile de târâtoare și de animale urâcioase și toți idolii casei lui Israel zugrăviți pe perete de jur-împrejur. Și șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel stăteau înaintea lor și în mijlocul lor stătea Iaazania, fiul lui Șafan: fiecare bărbat era cu tămâietoarea lui în mâna lui; și un nor gros de tămâie se înălța. Și El mi-a zis: „Fiu al omului, ai văzut ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare bărbat în camerele lui cu chipuri? Pentru că ei zic: «Nu ne vede Domnul! Domnul a părăsit țara»“.

Este păcat că Ezechiel trebuie să menționeze și acest nume. Cât de mult ne-am fi scos pălăria, ca părinți, în fața acestei familii exemplare a lui Șafan. Cu toate acestea, acest cămin părintesc rămâne un exemplu frumos pentru noi, chiar dacă Iaazania a târât numele faimos al tatălui său în noroi în acest mod. Acest fiu nu a dezonorat doar familia, ci și pe Dumnezeu. Și asta e rău.

Și în familia bunicilor mei a existat o astfel de oaie neagră. Știu cum a suferit bunicul meu. I-a dat acestui fiu mai multă atenție, mai multă dragoste decât oricăruia dintre copiii săi, dar el a rămas o durere de inimă pentru părinții săi. Le-a provocat multă suferință și multe lacrimi.

Domnul Isus a avut și El o astfel de persoană printre cei mai apropiați prieteni ai Săi, cei doisprezece ucenici. Îl admir pe Domnul că l-a îndurat pe acest Iuda atât de mult timp fără să-l expună în fața celorlalți ucenici. Dragostea lui a încercat până la sfârșit să-l facă să se răzgândească. În zadar. Asta a fost amar.

Șafan se va fi ostenit și el mult cu Iaazania. Fiul acesta a fost permanent un subiect de rugăciune pentru tatăl său. Dar în zadar. A alunecat tot mai adânc în păcat. Da, era chiar un păcat foarte

periculos la el, păcatul idolatriei și al ipocriziei în mijlocul Templului din Ierusalim.

Ezechiel primește o viziune a situației din Templul din Ierusalim în casa sa de acolo, la râul Chebar din Babilon. El este dus acolo în duhul și observă, ca un spectator, scene destul de teribile care au loc în camerele preoților. Acolo, unde odinioară se trăia sfințenia și gloria lui Dumnezeu, acum se practica idolatria.

Bătrânii lui Israel își spun că Dumnezeu S-a îndepărtat de Israel: a dus semințiile din nordul țării în captivitate asiriană, iar Iuda a fost dus și el în Babilon. Domnul – așa gândesc ei - Și-a retras binecuvântarea din țară, i-a abandonat. În consecință, ei vor acum să slujească zeilor străini, zeităților babiloniene, zeităților animale egiptene, zeilor persani ai stelelor și zeilor greci ai lumii subterane. Acești bătrâni ai lui Israel pictează pereții interiori ai Templului cu aceste urâciuni și spun în versetul 12: „Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit țara”. Greșeală!

Și în mijlocul lor este Iaazania, fiul lui Șafan. Tatăl său curățase temeinic Templul în timpul piosului împărat Iosia. Fiul îl spurcă din nou. Numele său înseamnă: „Domnul vede bine”. Este îngrozitor, nu-i așa, că un fiu provenit dintr-o familie de părinți credincioși poate aluneca pe o cale atât de păcătoasă. Câte case de părinți nu au trăit ceva asemănător. Copii care obișnuiau să meargă cu devotament la serviciile divine și la școlile de duminică s-au îndepărtat brusc de Domnul și au luat-o pe drumul lor. I-au împrumutat diavolului urechea și s-au împiedicat nefericit.

Care a fost motivul? Unde se aflau macazurile? Istoria lui Iaazania ne dă răspunsul. Iaazania a comis aceste atrocități în secret, în spatele ușilor închise, în întuneric, astfel încât duhul lui Ezechiel a trebuit să se strecoare printr-o gaură în perete, ca să spunem așa (Ezechiel 8.8). Știm din Noul Testament că trupul nostru este templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 3.16-17; 6.19-20; 2 Corinteni

6.16). Astăzi, aceasta este locuința lui Dumnezeu aici pe pământ: inima noastră. Simplificând, am putea spune: ceea ce era odinioară locuința lui Dumnezeu, și anume templul lui Salomon, este astăzi inima noastră. Iaazania a mânjit practic camerele Templului (Ezechiel 8.12) cu urâciuni. Putem și noi face același lucru în inimile noastre astăzi? Cunoașteți imaginile păcătoase din inimile voastre, copii? Ce tablouri foarte neplăcute proiectăm adesea pe pereții inimilor noastre? Acolo unde Domnul Isus vrea să locuiască singur! Acolo sunt imagini păcătoase, târâte de pe stradă, din magazine, din cataloage și din ziarele școlare, toate acestea sunt prelucrate în inimile noastre. Fiecare cunoaște acestea și am o singură dorință: să eliminăm această murdărie din gândurile noastre și să nu urmăm exemplul rău al lui Iaazania. Acest lucru necesită multă putere în timpul nostru, știu, dar dacă vrem cu adevărat să Îl slujim pe Domnul, atunci El ne va da succes și în a învinge atacurile diavolului.

Există un cântec frumos pentru copii:

Inima mea este ca o căsuță cu multe camere în ea.

Îl rog pe Isus: Intră și trăiește în ea.

Iosif

Matei 1 și 2

„Ne-am logodit”: Iosif, fiul tatălui Iacov al II-lea, și al Mariei, fiica lui Eli, din Nazaret în Galileea. Iosif era nespus de fericit și a iubit-o mult pe Maria. El a dovedit acest lucru, pentru că, la scurt timp după aceea, dragostea lor a fost pusă la un test uriaș. Maria a devenit însărcinată. Acest lucru l-a tulburat foarte mult pe Iosif. Ce trebuia să facă? Conform legii iudaice, ar fi putut să o renege și atunci ea ar fi putut fi chiar ucisă cu pietre, Maria lui cea mai bună! Vinovăția ei era clară, se gândea el: în primul rând, Iosif nu avusese părtășie cu ea; în al doilea rând, erau logodiți, adică trebuiau să se căsătorească în decurs de un an; acest lucru era tratat foarte strict în Israel; și în al treilea rând, ea era însărcinată. Cazul era clar: era vorba de curvie, de adulter, pentru că amândoi erau considerați soț și soție (vezi Matei 1.19-20). Iosif era în mare necaz. Era un om drept, spune versetul 19. Gândul la Maria îl chinuia profund. Desigur, el și-a expus întreaga povară înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și nu aș vrea să știu câți creștini serioși de astăzi ar fi rezolvat aceste probleme într-un mod diferit, medical. Atunci - omeneste vorbind - nu am fi avut nici un Mântuitor, nici un Răscumpărător. De neconceput.

Dar Iosif a fost un om al credinței. Și Dumnezeu nu l-a ținut mult timp în neclaritate cu privire la Maria. Un înger i s-a arătat în vis și i-a dezvăluit marele eveniment, că Maria era mama lui Mesia cel mult așteptat. Iosif va fi știut cu siguranță din Vechiul Testament că Mesia urma să se nască dintr-o fecioară. Dar că Maria ...! El va fi tatăl de drept al acestui Copil. Ce surpriză pentru el. Nu auzim nicio întrebare din partea îngerului, nicio întrebare din gura lui Iosif. Îngerul nu-i reproșează lui Iosif pentru planurile sale inițiale cu Maria. Dumnezeu nu ne suprasolicită. El face apel doar la

credința noastră, care, totuși, se poate baza pe cuvântul scris al lui Dumnezeu. Iosif a avut această credință.

Îngerul a continuat apoi spunând: „Acesta va mântui pe poporul Său de păcatele lui”. Poporul Său. Acest lucru este surprinzător. Uite, nu degeaba Biblia ne enumeră toate numele în Matei 1, astfel încât să putem vedea clar descendența regală a lui Iosif. Poate că Iosif se gândea adesea: „Da, dacă acești conducători hasmoni [Nota traducătorului: Hasmoneii (ebraică חשמונאים Ḥašmōna'īm) este numele unei dinastii domnitoare în secolele al II-lea și I î.Hr. în Iudeea, care a apărut în urma revoltei macabeilor din 167 î.Hr. și a înființat un stat iudaic independent în regiunea Palestinei] ar pleca în sfârșit, atunci poate că aş putea sta pe tronul împărătesc în Israel”. Și a avut dreptate. Dacă Irod, acest păgân, nu ar fi fost la putere, atunci iudeii și-ar fi putut găsi împăratul aici, în Nazaret: Josif.

Dar Iosif era un om smerit. Nu a vrut deloc să țintească sus. În primele două capitole, de patru ori îi apare îngerul în vis și de patru ori ascultă de cuvânt, de cele mai multe ori în același ceas al nopții. Nu are niciodată întrebări, niciodată obiecții, niciodată contra-sugestii. Iar Maria, soția lui, se supune oricărei sorti. Ea îl urmează supusă pe Iosif.

După nașterea Domnului Isus, Iosif primește instrucțiuni să fugă în Egipt. El se supune imediat și rămâne acolo până când îl aude din nou pe înger în vis. Acum era timpul să se întoarcă în Israel, pentru că Irod murise. Iosif a căutat cu siguranță în Egipt pe iudeii care trăiau acolo, de la Ieremia încoace și care între timp ajunseseră în număr mare. Dumnezeu a avut grijă ca el și Maria să găsească o primire bună. Pe drumul de întoarcere spre Canaan, îngerul îi apare din nou lui Iosif. El îi face recomandarea de a se muta în Galileea, deoarece Arhelaus nu era cu nimic mai prejos decât tatăl său, Irod, în brutalitatea și răutatea sa și Iosif ar fi bine să nu se stabilească pe teritoriul său. Aceasta este purtarea de grijă a lui Dumnezeu. El ne

vede și ne cunoaște dinainte îngrijorările. Cât de bine este atunci când pur și simplu Îl ascultăm, ca Iosif. Atunci, El are întotdeauna un loc de refugiu pregătit pentru noi.

Dacă nu era loc în han, atunci era suficient în ieslea din grajd. Dacă Irod voia să-L omoare pe Domnul Isus, El era în siguranță în Egipt. Dacă Arhelaus voia să pună mâna pe El, El era în siguranță în Galileea. Dacă fariseii și cărturarii L-au respins, vameșii și păcătoșii L-au primit. Dacă cei puternici ai acestei lumi nu L-au dorit, cei săraci și nenorociți s-au bucurat de prezența Lui. Când cei aroganți Îl disprețuiesc, Domnul se întoarce la cei smeriți. „El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11), „ci toți cei ce L-au primit ...” Da, Domnul Isus găsește deja un loc unde va fi primit. Dumnezeu are grijă de asta. Astfel, El nu l-a abandonat pe Iosif, tatăl Său de drept. Credința sa a fost întotdeauna răsplătită. I s-a permis să dea acestui Băiat ales numele de Isus (Matei 1.25), a fost lăsat să Îl crească și să Îl observe îndeaproape. Cum trebuie să se fi mirat de El în tăcere cu Maria! Acest Copil care a fost fără cusur, mereu prietenos, mereu ascultător. O bucurie constantă pentru părinți.

Însă Iosif a avut și alți copii cu Maria, fii și fiice. Maria a avut parte de toate suferințele și coborâșurile unei căsnicii normale cu Iosif. Desigur, ea a fost mama Domnului, căreia Dumnezeu i-a făcut parte de har, dar nu a rămas o roabă, ci a devenit o soție bună, cu mai mulți copii, alături de iubitul ei Iosif, care a devenit pentru noi un model de încredere adevărată în Dumnezeu.

Ghedalia

2 Împărați 25.22-26: Și cât despre poporul care rămăsese în țara lui Iuda, pe care îl lăsase Nebucadnețar, împăratul Babilonului, el a rânduit peste ei pe Ghedalia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan. Și toate căpeteniile oștirilor, ei și oamenii lor, au auzit că împăratul Babilonului a rânduit pe Ghedalia și au venit la Ghedalia, în Mițpa, anume: Ismael, fiul lui Netania, și Iohanana, fiul lui Careah, și Seraia, fiul lui Tanhumet netofatitul, și Iaazania, fiul unui maacatit, ei și oamenii lor. Și Ghedalia le-a jurat lor și oamenilor lor și le-a zis: „Nu vă temeți să fiți slujitorii caldeenilor; locuiți în țară și slujiți împăratului Babilonului și vă va fi bine“. Și a fost așa: în luna a șaptea, Ismael, fiul lui Netania, fiul lui Elișama, din sămânța împărătească, a venit cu zece oameni și a lovit pe Ghedalia (și a murit), și pe iudeii și pe caldeenii care erau cu el în Mițpa. Și tot poporul, de la mic până la mare, și căpeteniile oștirilor s-au ridicat și au plecat în Egipt, pentru că se temeau de caldeeni.

Ieremia 40.7-41.2

Nebucadnețar cunoștea starea de spirit din țara lui Israel. Împărații Ioiachim, Ieconia și Zedechia i-au fost dușmani înverșunați. Ei nu au vrut să se supună domniei lui, deși Dumnezeu le poruncise în mod explicit prin Ieremia să facă acest lucru. Putem înțelege că împăratul Babilonului era binevoitor față de Ieremia. Toți cei care erau de partea lui Ieremia aveau și ei ceva de împărțit cu Nebucadnețar. El le-a luat apărarea. Astfel, împăratului nu i-a scăpat faptul că Ahicam l-a înfruntat cu curaj pe împăratul Ioiachim, atunci când Ieremia a îndemnat tot poporul să se supună împăratului Babilonului, să accepte pedeapsa lui Dumnezeu și să plece în Babilon. Desigur, acest lucru era împotriva naturii iudeilor, dar Dumnezeu trebuia să-i pedepsească, iar împăratul Babilonului trebuia să execute judecata, așa că nu exista nici o cale de a ocoli acest lucru. Ferice de cel care a recunoscut aceasta.

Ghedalia, de exemplu, a recunoscut asta. A fost făcut din aceeași stofă ca și tatăl său, Ahicam, și bunicul său, Șafan. Nebucadnețar l-a luat în seamă și i-a dat o funcție înaltă, a devenit guvernator peste cetățile lui Iuda și a locuit la Mițpa. Când au aflat iudeii că Ghedalia a fost pus peste ei, au ieșit din toate colțurile și ascunzătorile lor la Mițpa. Chiar și refugiații s-au întors în țară din Moab, Edom și Amon. Chiar și Ieremia l-a vizitat pe Ghedalia în Mițpa. Ce oaspete nobil. O binecuvântare s-a răspândit sub conducerea lui Ghedalia pentru simplul motiv că el a avut încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și a recunoscut fără rezerve pedeapsa din partea împăratului.

Țara s-a bucurat de un scurt răgaz de odihnă sub fiul lui Ahicam, Ghedalia. Iudeilor le-a mers bine, recoltând în acel an vin și fructe în cantitate mare (Ieremia 40.12). Dar, din nefericire, astfel de oameni nobili nu rezistă mult timp în guvernare. S-ar putea spune: sunt prea buni pentru această lume. Istoria germană a trăit același lucru în cazul lui Ludwig Erhard. Astfel de oameni sunt îndepărtați. La fel și aici, în rândul poporului lui Dumnezeu. Unul dintre dușmanii de moarte ai lui Israel, împăratul fiilor lui Amon, i-a cerut lui Ismael, un iudeu, să-l ucidă pe Ghedalia. Planul este descoperit și Iohanan îl informează și pe Ghedalia despre iminentul asasinat, dar Ghedalia este prea blajin pentru a crede în această intrigă. El îi ia chiar apărarea lui Ismael, acest criminal. Sărmanul Ghedalia!

Este într-adevăr o trăsătură frumoasă a dragostei să crezi totul (1 Corinteni 13.7), dar această credință nu trebuie să ia trăsături naive, altfel devine periculoasă. Iar pentru Ghedalia a devenit periculos. El stă în Ieremia 41.1 ca un „om cumsecade cu incendiarii” și încă îl primește la masa sa pe acest Ismael extrem de periculos și meschin. Ismael a fost un om de neam împărătesc, un descendent al lui David. Ce rușine pentru acest om. Era poate gelos pe Ghedalia? El, urmaș de neam împărătesc, trebuia acum să se supună

guvernării lui Ghedalia. Nu putea suporta asta. Astfel, Ismael a trecut de partea împăratului fiilor lui Amon, răzvrătindu-se astfel împotriva împăratului Babilonului și împotriva lui Ghedalia. Ismael își pune în aplicare planul de ucidere și nu-i cruță pe prietenii lui Ghedalia și pe caldeenii prezenți. Făcând acest lucru, desigur, l-a provocat și pe împăratul Babilonului și, dintr-o dată, a dispărut și pacea din țară.

Ghedalia era un om credincios care acorda onoare mare Cuvântul lui Dumnezeu. Își deschisese larg ușile pentru poporul lui Dumnezeu. Toți au primit din binecuvântările guvernării acestui om credincios. De asemenea, Ghedalia avea și calitatea de a nu accepta repede zvonurile rele. Dar această calitate i-a fost fatală. Desigur, nu trebuie să călcăm în picioare răul, dar acesta trebuie să fie recunoscut și judecat. Lui Ghedalia îi lipsea acest discernământ spiritual. A fost prea blând cu Ismael. A fost o greșeală. Dragostea trebuie să fie însoțită de dreptate. Acest lucru nu este întotdeauna ușor. Și de multe ori cădem într-o extremă sau alta. Echilibrul adevărat, echilibrul perfect, îl găsim numai la iubitul nostru Domn și Mântuitor. Pe crucea de pe Golgota, ambele - dragostea și dreptatea - și-au găsit cea mai înaltă expresie. Acolo au fost împlinite pe deplin cerințele drepte ale lui Dumnezeu și de acolo strălucește o dragoste pentru oameni, care este de neegalat. Acesta este Domnul nostru.

Dar oamenilor le place să se egalizeze. Lui Ghedalia nu a putut să îi treacă prin inima sa iubitoare să vadă în Ismael pe dușmanul său. A vrut ca Ismael să fie și el prietenul lui și a fugit direct în glonț.

Mark Twain a povestit odată despre un cameleon care se putea adapta la toate obiectele. Dar într-o zi l-a dus în biroul său și l-a așezat pe covorul colorat. Animalul s-a străduit cât a putut de mult, dar nu a reușit să adopte această combinație de culori. Nu a putut

imita numeroasele culori și ornamente diferite. În cele din urmă, animalul a murit de epuizare.

Vrem să învățăm din istoria lui Ghedalia să fim foarte atenți la rău și să nu vrem să facem compromisuri cu dușmanul. Ghedalia s-a poticnit în acest punct, ne pare foarte rău pentru acest mare și credincios om al lui Dumnezeu.

Evodia și Sintiche

Filipeni 4.2: Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintiche să aibă același gând în Domnul.

Pavel se afla la sfârșitul vieții sale. A fost o viață cu multe greutăți și eșecuri, dar a avut parte de ajutorul Domnului său. Chiar și aici, în închisoarea din Roma, nu și-a pierdut pacea interioară și bucuria în Domnul său. Scrisoarea către Filipeni dă dovadă de această bucurie a apostolului. Epafrodit l-a vizitat aici, i-a adus ultimele vești din Filipi și probabil că Pavel i-a dictat și scrisoarea, pentru ca apoi să o poată lua direct acasă la el.

Pavel se bucura foarte mult de credincioșii din Filipi, dar un „lucru mărunț” îl apăsa foarte mult: Evodia și Sintiche nu se mai înțeleg. Este posibil ca Epafrodit să-i fi spus acest lucru apostolului, iar Pavel, cu toate grijile sale, are totuși puterea de a se ocupa în detaliu cu această neînțelegere. El face acest lucru cu mult tact și cere încă din capitolul 2.2 ca cele două să-i facă plăcerea de a se înțelege din nou, pentru ca bucuria lui să fie deplină. Apoi le prezintă atitudinea Domnului Isus Însuși ca exemplu demn de urmat: modestia, smerenia și disponibilitatea. Sa de a Se sacrifica ar trebui să fie un exemplu pentru ele.

Și pentru ca ele să nu poată spune: „O, Pavel, noi nu vom reuși niciodată să fim așa, El era Fiul lui Dumnezeu”, el menționează trei exemple de oameni ca tine și ca mine care au revelat atitudinea Domnului Isus: Pavel însuși, Timotei și Epafrodit. Apostolul dorește foarte mult ca cele două femei să găsească drumul înapoi una la cealaltă, să se împace, pentru că el simte că mărturia Domnului suferă daune și nu în ultimul rând este dezonorat Însuși Domnul Isus.

Pavel menționează cu laudă faptul că atât Evodia, cât și Sintiche au luptat alături de el în Evanghelie. Aceste două femei nu erau unele oarecare. Poate că amândouă făceau deja parte din grupul de femei care se rugau acolo, lângă râul din afara cetății Filipi. Ele erau slujitoare credincioase ale apostolului. I-au fost alături în momentele de nevoie. I-au luat cu curaj apărarea când a fost aruncat în închisoare din cauza ghicitoareii. Ce pagubă că diavolul poate crea o prăpastie între oameni atât de valoroși. Pavel însuși a experimentat acest lucru cu Barnaba. Acestea au fost incidente nefericite care nu au adus niciun beneficiu lucrării Domnului. Acest egoism și această gelozie au apărut chiar și printre ucenici, o dată, în prezența Domnului. Dar problema trebuia clarificată. Nu se putea continua așa. Pavel presupune „slava deșartă” (Filipeni 2.3), ego-ul egoist, care se află în spatele tuturor acestor certuri. El le admonestează individual pe ambele surori. Amândouă erau vinovate. Pavel nu ia partea nici a Evodiei, nici a lui Sintiche. El nu scrie: „Îndemn pe Evodia și pe Sintiche”, nu, ambele sunt adresate individual.

Imaginați-vă cât de jenant a fost pentru aceste două surori când scrisoarea a fost citită în public, auzindu-și numele. Ce rușine. Și numele lor nu numai că au fost citite, ci au fost incluse în Biblia noastră de mii de ani. Și cât de simplu ar fi fost dacă una sau alta ar fi ales calea cea mai joasă. Poate că cearta era doar o chestiune prostească de opinie. Dar diavolul a plasat acest virus rău tocmai în inimile lor și se pare că nici măcar frații și surorile din Filipi nu au fost în stare să le împace din nou pe cele două, astfel încât apostolul trebuie să-l însărcineze pe Epafrodit să le ofere ajutor, pentru ca pacea și armonia să revină. O sarcină dificilă pentru acest frate, dar foarte necesară.

În multe astfel de cazuri, doar ajutorul unor terțe părți poate rezolva efectiv disputa, deoarece persoanele în cauză sunt atât de rănite, încât nu mai au puterea de a se împăca, ci își aruncă tot mai multe

reproșuri și acuzații una alteia. Și totuși, disputa trebuie să fie soluționată. Altfel, mai târziu, în ceruri se vor deschide cărți și se vor citi toate păcatele vechi și nerezolvate. Este necesar acest lucru? Suntem atât de duri încât nu ne putem convinge să ne mărturisim păcatele? Cu siguranță că nu putem sta în prezența Domnului cu conștiința încărcată și să-I aducem închinare. Mai întâi trebuie să ne împăcăm cu frații și surorile noastre. Printr-o mărturisire deschisă, păcatele sunt complet șterse. Dumnezeu nu le mai vede. Acestea sunt șterse. Nu, mai mult decât atât. Guma de șters lasă încă urme. Nici măcar banda de corecție a mașinii de scris electrice nu funcționează suficient de bine pentru ca greșeala să nu mai fie vizibilă. Pe calculator, există o tastă „Delete” care, singură, face ca literele greșite să dispară complet. Acesta este modul în care acționează Dumnezeu. El vrea să ierte, să ne șteargă complet vina, pentru ca noi să putem avea parte din nou de părtășia Sa și să se restabilească armonia între copiii Săi. Diavolului nu-i place nimic mai mult decât discordia în poporul lui Dumnezeu, atunci poate ataca.

Un împărat dorea să cucerească un oraș și a trimis un emisar pentru a testa starea de spirit a populației. Dar spionul a descoperit o mare dragoste reciprocă între locuitori. Unul îl ajuta pe celălalt, iar împăratul s-a abținut să atace în aceste condiții. Mulți ani mai târziu, a auzit că în același oraș erau tulburări și certuri. Invidia și certurile se instalaseră și împăratul s-a gândit că e timpul să atace.

Dragi frați și surori, dragă Evodia, dragă Sintiche, nu vrem noi să dezvăluim oare gândul Domnului nostru? Atunci suntem automat de aceeași părere și diavolul nu are nicio șansă să ne învingă.

Eldad și Medad

Numeri 11.26-29: Și doi bărbați au rămas în tabără; numele unuia era Eldad și numele celuilalt Medad; și Duhul S-a odihnit peste ei. Și ei erau printre cei scriși, dar nu ieșiseră afară la cort; și profeteau în tabără. Și un tânăr a alergat și i-a spus lui Moise; și a zis: „Eldad și Medad profetesc în tabără“. Și Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise, unul dintre tinerii săi, a răspuns și a zis: „Domnul meu, Moise, oprește-i!“ Dar Moise i-a zis: „Ești tu gelos pentru mine? De ar fi tot poporul Domnului profeți, de Și-ar pune Domnul Duhul Său peste ei!“

Poporul lui Israel s-a arătat din nou în deșert nu din partea cea mai bună. Morocănoși și cârtitori cum erau, voiau să se întoarcă în Egipt. Poporul nerecunoscător s-a răzvrătit din nou împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise, astfel încât Moise pur și simplu nu a mai putut suporta, era - pur și simplu - prea mult pentru el. Cârtirea permanentă a poporului - nu o mai putea auzi. Ce pagubă că Moise, tocmai în această etapă critică greșește în vorbirea lui. În versetul 20 se spune că Domnul Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului, și așa a fost, dar în versetul 21 Moise își asumă acest loc, și prin aceasta a mers prea departe. Cu siguranță, Moise a fost împovărat la maximum, mereu iritat, prin lipsa de credincioșie a poporului. Și cu câtă credincioșie își îndeplinise până atunci sarcina, din toată inima și cu toată puterea. Dar acum Dumnezeu „a luat din duhul care era peste el și l-a pus peste cei șaptezeci de bărbați bătrâni” (Numeri 11.25). Responsabilitatea trebuia să fie împărțită. Moise nu mai avea puterea de a conduce poporul, așa că au fost numiți alții pentru a-l ajuta.

Așa se întâmplă adesea în viață: Atunci când eșuăm sau cel puțin devenim slabi, alții ne iau locul. Însă consecințele devin repede evidente. Gelozie, aroganță și certuri. Cei șaptezeci de bătrâni sunt invitați să vină în cortul întâlnirii, adică acolo unde Dumnezeu are

părtășie cu poporul. Aici ei primesc din duhul lui Moise și încep să profetească.

Dar doi dintre ei nu consideră necesar să intre în cortul întâlnirii. Ei stau afară cu oamenii. Asta nu a fost bine deloc. Ei au ignorat apropierea lui Dumnezeu și au urmat propriile lor păreri. Dar stai puțin, înainte de a-i condamna, să ne uităm mai atent la ei, pentru că Duhul lui Dumnezeu le acordă o atenție deosebită acestor doi. El chiar îi numește pe nume: Eldad și Medad. Nu auzim nimic despre numele celorlalți bătrâni. Se spune în mod explicit că Duhul Sfânt a venit și peste ei și că au profetit. Acest lucru a fost privit cu plăcere în tabără. Un tânăr îi povestește imediat lui Moise despre aceasta și imediat cineva se află acolo care cade în aceeași greșală ca și ucenicii din Marcu 9.38 și versetele următoare. Acest „cineva” nu este nimeni altul decât Iosua. El vrea ca Moise să le spună să tacă, pentru că nu erau acolo în cortul întâlnirii. Dar Moise și-a învățat lecția. Știe că prin slăbiciunea lui, alții au fost făcuți responsabili și, desigur, nu se poate supăra acum din cauza greșelilor lor. Nu, Moise arată acum o dispoziție foarte frumoasă. El spune: „De ar fi tot poporul Domnului profeți”. Moise nu este egoist. El are în vedere doar gloria lui Dumnezeu, indiferent cine este acum instrumentul din mâna lui Dumnezeu. Ucenicii din Marcu 9 au reacționat la fel ca Iosua aici, și se mirau de cineva care scotea demoni, dar (și acum vine problema) nu i-a urmat. Aceasta a fost aroganță pură, mai ales că puțin înainte se certaseră pentru a ști cine era cel mai mare dintre ucenici.

Desigur, Iosua și ucenicii se aflau la locul potrivit. Iosua fusese în cortul întâlnirii, iar ucenicii Îl urmaseră pe Domnul, asta era în regulă. Dar un lucru este cert: atât omul din Marcu 9.38, cât și Eldad și Medad s-au folosit de sursa corectă, Duhul lui Dumnezeu. Desigur ei ar fi putut fi o binecuvântare și mai mare dacă ar fi fost la locul potrivit, dar coardele inimii lor erau bine acordate. Aceasta

o spune chiar și numele lor. Eldad înseamnă „Dumnezeu iubește”. Medad înseamnă „dragoste”.

Sunt convins că Domnul Isus binecuvântează fiecare slujbă de astăzi care este făcută din dragoste pentru El. Această persoană, de asemenea, va fi condusă mai departe în viața ei de credință. Poate că Eldad și Medad au apărut a doua oară lângă Domnul, ca și Toma în Ioan 20. În orice caz, dragostea din inimile lor a fost factorul decisiv pentru binecuvântarea din popor, pentru că a profeti înseamnă conform 1 Corinteni 14, zidire, încurajare și mângâiere pentru cel de alături. Dacă noi toți am aduce mai multă dragoste în munca noastră pentru Domnul, atunci toate celelalte lucruri ar fi la locul lor. Le doresc din toată inima lui Eldad și Medad să cunoască și ei locul prețios al întâlnirii cu Dumnezeu, așa cum îmi doresc ca fiecare dintre noi să viziteze astăzi acest loc în apropierea Domnului. Cel mai important lucru, însă, este dragostea din inimile noastre pentru Domnul Isus și pentru poporul Său, apoi binecuvântările pe care noi înșine le-am primit se vor revărsa asupra altora.

Tăietorii de lemne

2 Cronici 2.10,16: Și, iată, voi da tăietorilor, slujitorilor tăi care vor tăia lemnul, douăzeci de mii de cori de grâu treierat și douăzeci de mii de cori de orz și douăzeci de mii de bați de vin și douăzeci de mii de bați de untdelemn“. ... Și vom tăia lemn din Liban după toată trebuința ta și ți-l vom aduce în plute pe mare, la Iafu, și îl vei sui la Ierusalim“.

Se știa că în Liban creșteau cei mai valoroși arbori (Cântarea Cântărilor 3.9; Isaia 2.13; 35.2): cedrul, chiparosul și lemnul de santal. Solomon știa, de asemenea, că nimeni nu se pricepea atât de bine să taie lemne ca sidonienii (1 Împărați 5.6b). Așa că l-a însărcinat pe împăratul Tirului să furnizeze lemnul pentru Templul din Ierusalim.

Templul este - după cum știți - o imagine a casei lui Dumnezeu, care nu este făcută doar din pietre, ci și din scânduri, grinzi și sculpturi frumoase. Vrem să vedem pe baza acestor scânduri cum credincioșii au fost „aduși la Dumnezeu” (1 Petru 3.18) pentru a forma acest templu sfânt, în care „suntem zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.21-22). Deci noi suntem aceste scânduri. Iar evangheliștii, păstorii și învățătorii sunt în slujba Domnului, pentru ca această clădire să crească și să devină desăvârșită (Efeseni 4.12). Dar nu numai ei, ci și noi toți avem un rol în această lucrare.

Multe lucruri trebuie să se întâmple înainte ca un cedru atât de falnic să devină o grindă în Templu, sau un lambriu ornamental pe perete, sau o aripă uriașă a heruvimilor în Locul Preasfânt. Fiecare scândură, fiecare sculptură are propria istorie. Într-o zi, tăietorii de lemne din Tir au venit „pe munți” (Hagai 1.8) și s-au uitat la copaci. Mai mulți copaci au fost marcați și câteva zile mai târziu loviturile tăietorilor de lemne au răsunat în pădure. Cu un zgomot surd, un

gigant după altul a căzut la pământ. Coloși puternici, lungi de 30 de metri și groși de 2 metri. Ei erau destinați să furnizeze lemn pentru Templul lui Solomon, locuința lui Dumnezeu pe pământ. Pentru aceasta au trebuit să fie despărțiți de sursa lor naturală de hrană, rădăcinile. Aceste specimene magnifice au fost tăiate, așa cum fiecare om, la convertire, trebuie să facă mai întâi „descoperirea jenantă” că măreția și inteligența sa nu mai contează în fața lui Dumnezeu. El aparține acum unui alt Domn, Solomon. Omul vechi a murit cu Domnul Isus.

Tăietorii de lemne încep imediat să prelucreze copacul tăiat. Numeroasele ramuri trebuie să fie îndepărtate. Trunchiul este scurtat la o anumită lungime, pentru că în casa lui Dumnezeu nu fiecare poate face ce vrea. El trebuie să se supună anumitor standarde (1 Timotei 3.15). Un păcătos pierdut, care era ferm atașat de murdăria acestei lumi, a devenit un copil al lui Dumnezeu, material în casa lui Dumnezeu. Mai târziu va fi acoperit cu aur, dar nu vrem să discutăm despre asta aici. Ne ocupăm de lucrarea tăietorilor de lemne.

Acești oameni trebuiau să pregătească buștenii gata pentru construirea Templului, pentru că nu trebuia să se audă nici un ciocan sau unealtă de fier la Templu în timpul perioadei de construcție de șapte ani în total (1 Împărați 6.7b). Tăietorii de lemne trebuiau să ascută toporul și fierăstrăul, să curețe traseul de transportare a lemnului și, de asemenea, să se ocupe de transportare, indiferent dacă ploua sau era soare. Ei au trebuit să muncească din greu timp de o lună și aveau două luni libere (1 Împărați 5.14). Lemnul era adus pe plute la Iafu și „tăiat” acolo (2 Cronici 2.16; 1 Împărați 5.9). Fiecare bucată de lemn avea un scop anume, la fel cum fiecare credincios are sarcinile sale specifice. Există slujbe în cadrul adunării credincioșilor care sunt pentru zidirea și desăvârșirea sfinților (Efeseni 4.12), acestea sunt lucrări artistice în lemn. De asemenea, grinzile trebuie să se potrivească frumos,

trebuie trase la rindea, șlefuite. Fiecare tată, fiecare mamă știe cât de greu este să crești câțiva copii în armonie pentru Domnul. Frații și surorile trebuie să se înțeleagă între ei, trebuie să se potrivească unul altuia. Acolo cade uneori talaș. Aceasta este munca grea a tăietorilor de lemne. Nu mă refer doar la evangheliști, care taie copacii în acest sens, ci și la păstorit, la asistența spirituală. Este vorba de a face cunoscută public gloria lui Dumnezeu în această lume prin cuvintele și faptele noastre. Noi trebuie să vestim virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric (Liban) la lumina Sa minunată (Templul) (1 Petru 2.9). Pentru a face acest lucru, trebuie „să te pricepi să tai lemne” (1 Împărați 5.6). Și aceasta este, de asemenea, o lucrare delicată. Este nevoie de pricepere, dar și de blândețe și sensibilitate (Galateni 6.1).

Știați voi că lemnul de cedru are un miros minunat? Unii oameni își pun mici bile de cedru în garderobă pentru a alunga moliile. Este un lemn foarte valoros. De asemenea și acest lemn de santal, care a fost probabil importat din India, dar care a crescut și în Liban. A fost folosit pentru instrumente muzicale. Mă întreb dacă Stradivari cunoștea acest lemn de santal? Cred că este frumos când recunoști la un credincios că este făcut din lemn de santal, că viața lui este o muzică, o încurajare pentru alții. Tăietorii de lemne își cunoșteau meseria. Fiecare tip de lemn la locul lui.

Dar, în final, aș vrea să vă spun ce salarii au primit pentru munca lor: Grâu, orz, vin și ulei în cantitate mare. Știți ce sunt acestea? Acestea sunt roadele țării Canaanului (Deuteronomul 8.8; 11.14). Toate aceste roade vorbesc despre viața veșnică pe care o avem în Domnul Isus, iar Duhul Sfânt vrea ca noi să ne bucurăm de această viață (Galateni 6.8). Este viața Domnului Isus Însuși: grâu (Ioan 12.24), orz (Ioan 6.9); vin (Ioan 15.1) și untdelemn (Ioan 16.14). Mă întreb dacă acestea le-au plăcut tăietorilor de lemne? Nu era nimic altceva mai bun!

Tăietorii de lemne îi conduc pe oameni la Domnul Isus, ei vor ca aceștia să crească în cunoașterea Domnului (Coloseni 1.28-2.3). În schimb primesc și o plată bogată. De altfel, Domnul Isus Însuși a fost tâmplar (Marcu 6.3), și cine a lucrat la sufletele oamenilor ca El?

Anania

Faptele apostolilor 9.10-21: Și în Damasc era un ucenic cu numele Anania. Și Domnul i-a zis într-o viziune: „Anania!“ Și el a spus: „Iată-mă, Doamne!“ Și Domnul i-a zis: „Ridică-te și mergi pe strada care se cheamă «Dreaptă» și caută în casa lui Iuda pe unul cu numele Saul, din Tars. Pentru că, iată, el se roagă; și a văzut într-o viziune pe un om cu numele Anania intrând și punându-și mâna peste el, ca să vadă din nou“. Și Anania a răspuns: „Doamne, am auzit de la mulți despre omul acesta, câte rele a făcut sfinților Tăi în Ierusalim; și aici are autoritate de la preoții de seamă ca să-i lege pe toți care cheamă Numele Tău“. Și Domnul i-a zis: „Du-te, pentru că acesta Îmi este un vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea națiunilor și a împăraților și a fiilor lui Israel; pentru că Eu îi voi arăta câte trebuie să sufere pentru Numele Meu“. Și Anania a mers și a intrat în casă; și, punându-și mâinile peste el, a spus: „Frate Saul, Domnul m-a trimis, Isus care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, ca să vezi din nou și să fii umplut de Duh Sfânt“. Și îndată au căzut de pe ochii lui ca niște solzi și a văzut și, ridicându-se, a fost botezat; și, mâncând, s-a întărit. Și el a fost cu ucenicii din Damasc câteva zile. Și îndată L-a predicat în sinagogi pe Isus, că El este Fiul lui Dumnezeu. Și toți care auzeau erau uimiți și spuneau: „Nu este acesta cel care nimicea în Ierusalim pe cei care chemau Numele acesta și a venit aici pentru aceasta, ca să-i ducă legați la preoții de seamă?“

Călătoria de penitență⁴ la Canossa (1077 d.Hr.) ne este cu siguranță cunoscută din lecțiile de istorie. Împăratul Henric al IV-lea a fost

⁴ Nota traducătorului: Drumul spre Canossa este numele dat „călătoriei de demers și penitență” a regelui romano-german Henric al IV-lea, din decembrie 1076 până în ianuarie 1077, către Papa Grigore al VII-lea la Castelul Canossa, unde a stat ca oaspete al marchizei Mathilde de Tuscia. Acest lucru a devenit necesar după ce Henric al IV-lea a fost excomunicat în cursul disputei sale cu Papa. Se spune că ar fi implorat timp de trei zile pe genunchi să fie iertat. După aceea, Papa i-a acordat iertarea și l-a dezlegat de păcate.

blestemat de Papa Grigore al VII-lea, ceea ce a echivalat cu destituirea sa. Henric al IV-lea nu a vrut să accepte acest lucru. El a traversat Alpii în timpul iernii aspre, împreună cu soția sa și cu fiul lor de doi ani, suferind multe greutăți (citește despre acest lucru în Istoria Bisericii de Andrew Miller). Desculț și în cămașă de penitent, se întâlnește cu Papa la Castelul Canossa din Munții Apenini. După o umilință amară, interdicția este în cele din urmă ridicată. Dar care a fost motivul acestei interdicții? Disputa privind investirea⁵. Cezarul numise episcopi în mai multe orașe și Grigore era foarte supărat din această cauză. Acest drept ar trebui să fie rezervat doar pentru Scaunul Apostolic. Acest lucru a declanșat conflictul dintre împărat și papă.

Am luat cazul acesta din istorie pentru a vă da o idee despre importanța și caracterul exploziv al investirii clericilor în funcțiile lor ecleziastice. Această controversă privind investirea a zguduit creștinătatea timp de o jumătate de secol.

Astăzi aș vrea să atrag atenția asupra unui om care l-a introdus în funcție pe cel mai mare apostol, pardon, strict vorbind, acest lucru a fost făcut deja de Domnul Isus Însuși la mică distanță de Damasc. Dar apoi cineva trebuia să-și pună mâinile peste Saul din Tars pentru ca acesta să-și recapete vederea și să fie umplut de Duhul Sfânt. Această „investire” a fost făcută de un simplu ucenic al Domnului, Anania, care l-a și botezat ulterior (Faptele apostolilor 22.16). Nu a fost un împărat, nici un papă, nici un apostol, nici un evanghelist, nici măcar un diacon, nu, ci pur și simplu un ucenic al Domnului, care a fost însărcinat cu această slujbă făcută „vasului ales”, apostolului Pavel. Cu toate acestea, merită să-l cunoaștem puțin mai bine pe acest Anania, pentru că atunci vom înțelege de ce Domnul l-a ales pe acest „om evlavios” (Faptele apostolilor 22.12).

⁵ Vestire (latină) = a ocupa (o funcție, etc)

Trebuie să ne gândim pe scurt la situația în care se aflau tinerii creștini - și printre ei Anania - în Damasc. A fost perioada primei persecuții a creștinilor. Cel mai rău tiran a fost probabil acest Saul din Tars, care era în drum spre Damasc pentru a-i lega pe creștini și a-i deporta la Ierusalim. Acolo urmau să fie uciși. Era deci atmosferă de alarmă în Damasc: „Ascundeți-vă, căci altfel sunteți copiii morții”.

În acest moment, Domnul îi apare lui Anania și îi dă ordin să-l caute pe acest Saul din Tars în Damasc, pe strada Dreaptă, în casa lui Iuda. Deci, s-ar putea spune: direct în groapa leului. Dar Anania reacționează altfel. Îl cunoaște pe Domnul său din multe conversații personale. Avem impresia că nu este prima dată când vorbește aici cu Domnul său din ceruri. Conversația din versetele 10-16 (Faptele apostolilor 9.10-16) este atât de intimă și familiară, încât îl putem îndrăgi imediat pe acest Anania.

La chemarea Domnului: „Anania!”, el răspunde spontan: „Iată-mă, Doamne”. În duhul marelui său Stăpân din ceruri care spune în Psalmul 40.7-8: „Iată-Mă, vin ... desfătarea Mea este să fac plăcerea Ta, Dumnezeul meu”. Acesta a fost exemplul pentru Anania. De asemenea, nu a avut nevoie să întrebe de trei ori înainte, ca Samuel, ca să afle cine l-ar fi putut chema. Îl cunoștea pe Domnul său, la fel ca și vecinii săi de pe stradă, care îi dădeau o mărturie bună despre el (Faptele apostolilor 22.12).

Anania Îl cunoștea pe Domnul său, dar se cunoștea și pe sine însuși și propria inimă, care era puțin speriată de sarcina de a-l întâmpina pe acest ucigaș. Domnul îl liniștește pe ucenicul Său iubit și îi descrie în detaliu lui Anania persoana lui Saul și marea sa misiune de a vesti numele Său „înaintea națiunilor, a împăraților și a fiilor lui Israel”. Anania nu mai ridică nici o obiecție, nici o replică. Și-a lăsat toate grijile la Domnul său. Aceste îngrijorări nu se refereau

doar la el însuși, ci și la ceilalți creștini credincioși din Damasc (Faptele apostolilor 9.14). Aceasta este adevărata dragoste frățească. Și în aceasta se aseamănă cu Domnul și Mântuitorul său.

Așa că pornește la drum și îl găsește pe acest Saul chiar în acel loc, exact în starea descrisă: orb și flămând, dar în rugăciune. Anania își îndeplinește misiunea cu multă credincioșie și vede cum Saul își recapătă vederea și este umplut de Duhul Sfânt.

Ascultarea spontană a acestui ucenic, Anania, este pur și simplu exemplară și înviorătoare. Fără întrebări incomode în casa lui Iuda. Adresarea este simplă: „Frate Saul”. Știm cu toții cum ezităm adesea să-i spunem pe nume pe „fratele cutare și cutare”. Anania nu are nicio problemă, pentru că știa exact: „Domnul m-a trimis” (versetul 17). Acest lucru i-a oferit siguranță și autoritate în același timp. Trăia în părtășie intimă cu acest Domn, Îl iubea și Îl respecta pe acest Domn și, prin urmare, ascultarea nu i-a fost dificilă nici măcar pentru această sarcină delicată. Un ucenic ascuns. Nu știm prea multe despre el, dar contactul său zilnic cu Domnul său l-a făcut capabil de o slujbă pentru care marii demnitari au dus mai târziu lupte acere în Evul Mediu clasic.⁶

⁶ Nota traducătorului: epoca din Evul Mediu cuprinsă între anii ca. 1050 până în 1250.

Sfatul bătrânilor

1 Împărați 12.6-15: Și împăratul Roboam s-a sfătuit cu bătrânii care stătuseră înaintea lui Solomon, tatăl său, pe când trăia el, zicând: „Cum mă sfătuiți voi să răspund poporului acestuia?” Și ei i-au vorbit, zicând: „Dacă vei fi astăzi un slujitor al poporului acestuia și le vei sluji și le vei răspunde și le vei spune cuvinte bune, atunci ei vor fi slujitorii tăi în toate zilele“. Dar el a părăsit sfatul pe care i l-au dat bătrânii, și s-a sfătuit cu tinerii care crescuseră împreună cu el, care stăteau înaintea lui. Și le-a zis: „Ce ne sfătuiți voi să răspundem poporului acestuia, care mi a vorbit, zicând: «Ușurează jugul pe care l-a pus tatăl tău asupra noastră?»“ Și tinerii care crescuseră cu el i-au vorbit, zicând: „Așa să zici poporului acestuia, care ți-a vorbit, zicând: «Tatăl tău ne-a îngreuiat jugul, dar tu ușurează-ni-l»; așa să le zici: «Degetul meu cel mic este mai gros decât coapsele tatălui meu. Și acum, dacă tatăl meu a pus asupra voastră un jug greu, eu voi adăuga la jugul vostru: tatăl meu v-a pedepsit cu bice, dar eu vă voi pedepsi cu scorpioane»“. Și Ieroboam și tot poporul au venit la Roboam a treia zi, cum spusese împăratul, zicând: „Întoarceți-vă la mine a treia zi“. Și împăratul a răspuns aspru poporului și a părăsit sfatul bătrânilor, pe care i-l dăduseră. Și le-a vorbit după sfatul tinerilor, zicând: „Tatăl meu v-a îngreuiat jugul, dar eu voi adăuga la jugul vostru; tatăl meu v-a pedepsit cu bice, dar eu vă voi pedepsi cu scorpioane“. Și împăratul n-a ascultat de popor, pentru că aceasta venea de la Domnul, ca să împlinească cuvântul Său, pe care-l spusese Domnul lui Ieroboam, fiul lui Nebat, prin Ahia șilonitul.

A doua jumătate a vieții lui Solomon a fost umbrită de înclinația sa pentru cai și de acumularea de soții străine. La ce s-o fi gândit când l-a ales ca succesor pe Roboam, fiul soției sale amonite? Nu știu. În orice caz, slujitorii săi urmăreau îndeaproape evoluția stăpânului lor, vedeau cum splendoarea imperiului se prăbușea din ce în ce mai mult și cum Roboam, fiul său, nu mai avea controlul asupra

poporului. În mod obraznic s-au ridicat împotriva lui și i-au cerut să le ușureze munca zilnică.

Roboam, care de obicei ținea mai mult legătura cu tinerii, adică cu cei care crescuseră cu el (versetul 10), de data aceasta se consultă în mod surprinzător cu bătrânii. Aceștia sunt oameni cu experiență, care serviseră deja sub conducerea tatălui său, Solomon. Ei au înțeles ceva din înțelepciunea de viață a lui Solomon și îl cunoșteau pe Solomon din zilele lui cele mai bune, îi citeau proverbele și le luau la inimă. Acest lucru le este de folos acum. Ei i-au recomandat în unanimitate împăratului Roboam să se întâlnească cu poporul, să vorbească cu el, să îl primească cu bunăvoință și să îl ajute.

Acesta a fost un sfat înțelept, în sensul din Proverbele 15.1: „Un răspuns blând potolește mânia”.

De ce crezi că i-a invitat Roboam pe acești bătrâni în casa lui? Erau bărbații încă în funcție? Oare nu voia el să-i ocolească? Sau, având în vedere pericolul iminent din partea poporului, a avut nevoie în tăcere de judecata înțeleaptă și experimentată a acestor venerabili veterani? În orice caz, acești vechi consilieri nu se dau în lături de la vorbire. Ei recomandă acestui tânăr conducător îngăduință și supunere. Acest lucru nu a fost ușor, pentru că trebuie să ne amintim că Roboam nu era deloc un om smerit. Era îngâmfat și arogant. Cuvintele tinerilor, pe de altă parte, i-au alunecat ca miera: „Degetul meu cel mic este mai gros decât coapsele tatălui meu.” Aceasta era atitudinea lui interioară. Se simțea chiar mai mare și mai puternic decât tatăl său, Solomon. Dar mândria merge înaintea căderii. Roboam este un exemplu al acestui adevăr divin.

Stau acolo, acești domni în vârstă. Ei știu foarte bine că sfatul lor este singurul corect în această situație, au experimentat acest lucru destul de des în lunga lor viață. Dar își dau seama, de asemenea, că sfaturile lor ajung la urechi surde. Sfatul bun ricoșează în Roboam,

pentru că a fi un slujitor al poporului, a-l sluji, a-l asculta și a-i spune cuvinte bune (versetul 7) nu este pe placul unui conducător egoist, căruia doar i-a căzut puterea în brațe. Omul acesta trece peste cadavre. Roboam nu are nimic mai urgent de făcut decât să se consulte cu tinerii, care îi recomandă exact opusul sfaturilor bătrânilor: oprimarea poporului, pedeapsa și asprimea.

Împăratul acceptă aceasta și dă poporului răspunsul conform sfatului tinerilor.

Nu citim că bătrânii au protestat. Și-au spus clar părerile și la momentul potrivit. Aceasta era responsabilitatea lor. Ei nu se simt jigniți că împăratul nu le-a acceptat sfatul. Ei nu se opun, pentru că știu că nu poți schimba un om de 41 de ani (2 Cronici 12.13): „Nu poți învăța un câine bătrân trucuri noi”. Acesta este motivul pentru care acești bărbați mai în vârstă își păstrează cu înțelepciune un profil retras. Poate că, în toate împrejurările dureroase, ei au văzut clar și mâna lui Dumnezeu (1 Împărați 12.15), care voia pedepsirea casei lui Roboam.

Sfatul bătrânilor corespunde exact spiritului Domnului Isus. Când mama fiilor lui Zebedei, în Matei 20.20, I-a cerut cu obraznicie Domnului să le dea celor doi fii ai ei poziții de onoare în viitoarea Împărăție, El i-a întrebat mai întâi: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu?”. Răspunsul lor dezvăluie nu puțină aroganță și siguranță de sine. Ei spun: „Putem”. Dar apoi Domnul trebuie să le dea o recomandare care își păstrează valabilitatea și astăzi. Cu toții ar trebui să luăm la inimă, astăzi mai mult ca oricând: „Oricare va voi să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru” (Matei 20.26). Ei au vrut să devină miniștri în Împărăție, dar ministru înseamnă „slujitor”.

„Dacă suferiți împreună cu El, veți fi și voi proslăviți împreună cu El” (Romani 8.17). Poate că ar trebui să reînvățăm acest principiu,

pentru că adevărurile divine sunt incontestabile, chiar dacă lumea le contrazice de o mie de ori.

Leonard Bernstein, celebrul dirijor, a fost întrebat odată despre cel mai dificil instrument. Fără ezitare, a spus: „A doua vioară. Nimeni nu vrea cu entuziasm să cânte cu ea. Toată lumea vrea să cânte doar la vioara întâi. Dar dacă nu am avea-o pe a doua, nu ar mai exista armonie, totul ar fi gol și mort.”

Trebuie să fii ajuns mai întâi membru al sfatului bătrânilor pentru a înțelege acest lucru? Sau se poate trăi conform acestui principiu încă din tinerețe? Sunt cuvintele Domnului Însuși, nu doar cuvintele, nu, toată viața Lui a fost una de slujire, de la început și până la sfârșit. Dacă cineva vrea să-L urmeze, să-și ia crucea și să-L urmeze în fiecare zi (Luca 9.23). Aceasta este calea fericirii și a mulțumirii.

Irod cel mare

Matei 2

Nașterea Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe acest pământ a fost un eveniment istoric unic. „Când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Galateni 4,4a). Noul Testament ne spune cu exactitate circumstanțele și oamenii din această „plinătate a timpului”. Sunt oameni ca mine și ca tine, care au trăit în acea perioadă. Dumnezeu Însuși a aranjat totul în acest fel, El a stabilit calendarul.

Doar câțiva au observat nașterea Domnului. Unii tresăltau de bucurie, alții erau indignați și se temeau pentru cariera lor, ca Irod.

Pe acest om vrem să-l privim mai îndeaproape. Poate că vom descoperi în viața lui și trăsături pe care le regăsim în noi înșine și pe care trebuie să le condamnăm și să le judecăm zilnic.

Tatăl împăratului Irod a fost celebrul Antipater al II-lea, care a venit în ajutorul lui Cezar cel Mare într-o situație militară critică în Egipt și, prin urmare, era în grațiile conducătorilor romani. Prin urmare, Cezarul recunoscător l-a făcut conducător peste Iudeea. Fiul său, Irod, i-a succedat pe tron și a reușit să-și extindă și mai mult poziția de putere, căsătorindu-se cu cinci femei de neam nobiliar. Dar, deși familia acestor edomiți se alăturase iudaismului în exterior, ca prozeliți, o prăpastie adâncă a rămas între iudei și irodiani pe tot parcursul vieții lor. Este prăpastia care s-a deschis atunci între Iacov și Esau, fondatorul Edomului, și care, de-a lungul secolelor, s-a deschis tot mai adânc și mai clar. Motivul a fost că Esau a desconsiderat dreptul de întâi născut, adică binecuvântarea tatălui său, dar mai târziu l-a urât pe cel care a primit binecuvântarea, și anume, pe Iacov. Esau a cunoscut mântuirea, dar nu a vrut-o și a disprețuit-o. Și apoi a urmat partea cea mai rea: nu a vrut-o nici

pentru cel care apoi a intrat în posesia ei și s-a bucurat de ea. Acest lucru l-a înfuriat și a stârnit în el o ură și o invidie care i-a marcat pe toți urmașii săi. În Geneza 27.34 el își revarsă toată mânia: „A scos mari țipete pline de amărăciune”. Această furie nu s-a potolit nici până în ziua de azi.

Dar țipătul nu a fost de nici un folos, era prea târziu. Ura frățească a lui Edom era adâncă. Nu, el nu l-a lăsat pe Israel să treacă prin țara sa în călătoria prin deșert în acel moment. Nu se putea face așa ceva (Exodul 20.21). Mereu, Edom s-a ridicat să lupte împotriva lui Israel. Persoane individuale ne sunt, de asemenea, bine cunoscute ca adversari: Doeg (1 Samuel 22), Hadad (1 Împărați 11.14) și, nu în ultimul rând, Irod al nostru.

Ce om sărman. Mântuirea era la îndemână. El a crezut în cuvintele înțelepților de la răsărit cu privire la Împăratul de curând născut în Israel. De teamă să nu piardă el însuși tronul, a chemat laolaltă preoții cei mai de seamă și cărturarii și a cercetat și iar a cercetat (Matei 2.4,7,8). Dar, în loc să meargă cu ei, îi trimite pe magicieni la plimbare. Nu-l înțeleg pe acest om. Este plin de interes, îi ascultă pe magicieni cu ochii și urechile deschise, dar nu vrea să intre el însuși în contact cu acest mic Copil. Este deja bătrân, a condus deja timp de aproximativ 30 de ani. Mai poate fi acest Băiat periculos pentru el? Da, iată că avem din nou această discordie în inima unui om. Pe de o parte este interesat de darul lui Dumnezeu în persoana lui Hristos, dar pe de altă parte Îl urăște și Îl invidiază pe El și pe toți ucenicii Săi. La urma urmei, Irod a construit frumosul Templu (Luca 21.5), a construit multe sinagogi în țară, i-a văzut pe iudei sărbătorind marile lor sărbători în Templu. Oare nu i-a atins aceasta niciodată inima? Nu, niciodată. Nu a fost niciodată cu inima alături!

Cu o forță brutală, el le ordonă soldaților să ucidă toți copiii sub doi ani din Betleem. Dar Dumnezeu din ceruri este la conducere, Irod! El îi poruncise deja lui Iosif, în vis, să fugă în Egipt. Irod se înfurie.

Dar nu-și revine în fire. Un adevărat edomit. Dumnezeu îi pune la picioare harul salvator, dar el nu-l vrea. Nu poate vedea cum ceilalți Îi aduc un omagiu acestui Copil. Este împotriva voinței sale. El continuă să se bucure de fortăreața sa, Massada, face ca apa, acest bun prețios, să fie adusă din depărtare, distanță de kilometri, pentru a se putea scălda. Dar cu toate plăcerile pe care și le oferă, cu toată splendoarea și măreția clădirilor sale, fie că este vorba de Cezareea, minunata cetate de lângă mare, sau de Ierusalim, el nu are niciodată odihnă. Ce rost are să-i ucidă pe toți adversarii săi? El nu-și cruță nici măcar soțiile și copiii. Dar Dumnezeu îl lasă, se dă la o parte din calea lui. Oricine nu vrea binecuvântarea lui Dumnezeu, El îl lasă să plece. Acesta este un avertisment serios pentru toți cei care nu L-au primit încă pe Domnul Isus. Irod a ratat momentul. El a fost foarte mișcat de mesajul magilor, dar încăpățânarea lui nu i-a permis să Îl viziteze el însuși pe Mântuitorul în Betleem, cu atât mai puțin să I se închine. În schimb, a devenit din ce în ce mai încurcat în crime și omoruri și, în cele din urmă, a vrut să-și pună singur capăt zilelor. Acesta este omul sub puterea diavolului. Oricât de confortabilă și-ar face viața. Pe zi ce trece, inima devine mai nefericită, mai bolnavă.

Magii nu au avut voie să-i stea în cale după aceea, ci au trebuit să se întoarcă în țara lor pe o altă rută. Irod i-ar fi ucis cu siguranță și pe ei. Mai avem și noi o astfel de trăsătură edomită în inimile noastre? Mai întâi respingând binele pentru noi înșine și apoi ne acordându-l altora? Acest lucru poate fi observat adesea la copii, care nu sunt interesați de o jucărie până când altcineva vrea să se joace cu ea, după aceea devin vioi și vor să o ia.

Mântuirea pentru salvarea sufletului tău este oferită și astăzi în Domnul Isus. Nu o disprețuiți. Nu-i invidia și nu te lupta împotriva celor care o posedă deja. Așa a făcut Cain, dar și fratele mai mare al „fiului risipitor” din Luca 15. Nu, vino tu însuși. Mergi împreună

cu magii la Mântuitorul lumii și adu-I un omagiu. Nu rămâne în urmă, ca Irod!

Arhelau

Matei 2.19-23: Dar, după ce a murit Irod, iată, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif în Egipt, spunând: „Ridică-te, ia Copilașul și pe mama Lui și mergi în țara lui Israel; pentru că au murit cei care căutau viața Copilașului“. Și el, ridicându-se, a luat Copilașul și pe mama Lui și a venit în țara lui Israel. Dar, auzind că Arhelau împărățește peste Iudeea în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo; și, fiind divin înștiințat în vis, a plecat în părțile Galileii și a venit și a locuit într-o cetate numită Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin profeți: El Se va chema Nazarinean.

Iosif a fugit în Egipt cu pruncul Isus și Maria, mama Sa. Știm că, încă din vremea lui Ieremia, au existat acolo mari așezări evreiești, care au primit cu siguranță această mică familie. Dar, deodată, după un an sau doi, îngerul îi apare iarăși în vis și îi dă instrucțiuni să se întoarcă în țara lui Israel. Din nou, el se supune imediat, rupe toate legăturile cu prietenii săi egipteni și se îndreaptă spre nord.

Ce noroc! Irod cel Mare murise. Augustus a împărțit pământul Palestinei între trei dintre fiii săi, dintre care Arhelau a condus Iudeea și Samaria. El era fiul cel mare al lui Irod și nu era cu nimic mai prejos decât tatăl său în brutalitate și depravare. A fost fratele biologic al lui Antipa, care în Noul Testament este numit „Irod, tetrarhul“. Mama lui era Maltuh, o femeie samariteancă.

Viața libertină de la curtea tatălui său a marcat și stilul său de viață. Uciderea de către tatăl său a fratelui său vitreg, Alexandru și a lui Aristobulus, execuția lui Doris, prima soție a lui Irod, și, în cele din urmă, uneltirile fiului ei, Antipater, împotriva lui și a fratelui său - toate acestea l-au făcut dur și insensibil. Desigur, Arhelau a continuat să lucreze la construcția Templului început de tatăl său și le-a permis iudeilor să își practice liber religia, dar asta a fost tot.

Domnia sa de teroare era cunoscută mult dincolo de granițele Israelului.

Și Iosif auzise de acest despot și se temea să se mute în Iudeea. Dumnezeu îl îndrumă spre o locuință sigură în ținutul Galileii. Profeții preziseseră deja că Mesia va veni din Nazaret. Exact acolo s-au dus. Aici s-au așezat, băiatul Isus, care avea poate patru ani pe atunci, Iosif și Maria. Aici Iosif și-a amenajat atelierul de tâmplărie și aici a locuit familia cu numeroșii lor copii.

La marile sărbători, Iosif și Maria mergeau la Ierusalim. Nu se mirau oare în tăcere că Arhelau nu mai căuta pe Împăratul promis al iudeilor - ca tatăl său, Irod? S-a rezolvat atunci problema prin uciderea copiilor? Chiar credeau Irod și Arhelau că L-au eliminat pe Împăratul iudeilor? Ce ochii mari ar fi făcut Arhelau, dacă ar fi știut că părinții Copilului persecutat se aflau lângă el la Ierusalim? Ar fi luat-o razna. Dar Dumnezeu și-a ținut mâna asupra acestei familii.

În zilele noastre se vorbește mult despre călăuzirea Duhului Sfânt. Circumstanțele vieții de zi cu zi și cursul istoriei ne pot, de asemenea, împinge într-o direcție foarte specifică. Nu ar fi fost înțelept din partea lui Iosif, dacă ar fi vrut să locuiască din nou în Betleem, în imediata vecinătate a lui Arhelau, acel tiran. Probabil că a vorbit cu Dumnezeul său în rugăciune despre acest lucru și i-a devenit clar că Nazaret, în ținutul Galileii, trebuia să fie casa potrivită. Profeții au prezis deja acest lucru.

Dumnezeu ține în mână sforile politicii mondiale. Într-adevăr, a fost din cauza lui Arhelau că Iosif și Maria au evitat teritoriul său, dar Dumnezeu prevăzuse deja toate acestea. Oameni ca Arhelau se pun singuri în calea lor proprie. Cine vrea să se asocieze cu acești oameni? Ce pierdere pentru acest om și pentru teritoriul său că Stăpânitorul cerului și al pământului a fost respins! Domnul Isus a

trecut pe lângă el. Acest lucru i se poate întâmpla oricui care se pune brutal în calea Fiului lui Dumnezeu. Domnul nu Se impune nimănui.

Oamenii amabili o duc mai ușor în viață. Cum strigi în pădure, așa se întoarce ecoul. Arhelau a avut probleme cu toți iudeii. Comportamentul său impetuos a incitat poporul împotriva sa, astfel încât, spre sfârșitul domniei sale, a fost nevoit să apeleze la ajutorul Romei. A călătorit la Roma pentru a-și consolida din nou tronul, dar iudeii au trimis o legăție după el, care l-a denigrat atât de mult pe Arhelau înaintea Cezarului, încât acesta a fost trimis în cele din urmă în exil în Franța. Acesta a fost sfârșitul lui.

Este foarte posibil ca Domnul Isus să fi luat această istorie ca pe o ocazie pentru a spune parabola despre un om de rang înalt din Luca 19.11 și următoarele. Domnul se află cu ucenicii Săi la Ierihon (Luca 19.1), unde Arhelau avea un palat magnific. Domnul Isus și-a legat adesea învățăturile de astfel de obiecte concrete. În acest caz, „omul de rang înalt” era El Însuși, care urma să călătorească într-un ținut îndepărtat, în ceruri. Și ce au făcut cetățenii care Îl urau? Au trimis o legăție după El. Ar putea fi vorba de toți martirii, începând cu Ștefan, pe care poporul odios l-a trimis după Domnul, ca să spunem așa. Din această pildă vedem din nou cum Domnul ia circumstanțele vieții pentru a ne da învățăturile Sale. Numai El este deasupra lucrurilor. Arhelau a fost dus în exil, dar Domnul S-a întors în Împărăția Sa și cu El răsplata pentru slujitorii credincioși. Aceasta este diferența.

Dumnezeu Și-a păstrat mâna asupra Lui, chiar și atunci când Copilul S-a mutat la Nazaret sau a vizitat Ierusalimul pentru prima dată ca băiat de 12 ani, când domnia lui Arhelau tocmai se încheiase. Vezi tu căile lui Dumnezeu, care ne poate proteja?

El ne protejează ca pe un cuib de pasăre în pădurile din Canada. Acolo, niște copaci erau pe cale să fie tăiați. Dar un tăietor de lemne a observat un cuib de pasăre și a sugerat că ar trebui tăiați mai întâi copacii din celălalt capăt al pădurii. Când s-au întors în cele din urmă la copacul cu cuibul, unul dintre ei s-a urcat pentru a vedea dacă păsările s-au mutat. Acolo, în țesătura cuibului, a descoperit un bilețel de la școala de duminică. Sub imaginea unui cuib de pasăre era scris: „Dumnezeu este mântuirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic, Isaia 12.2”.

Dumnezeu L-a păzit pe Fiul Său Isus Hristos de Irod și Arhelau. Crezi tu că El te-ar trece cu vederea și te-ar lăsa să pieri?

Irod Antipa, tetrarhul

Marcu 6.14-29: Și a auzit împăratul Irod (pentru că Numele Său se făcuse cunoscut) și a spus: „Ioan Botezătorul a înviat dintre morți și de aceea se manifestă lucrările de putere prin el“. Și alții spuneau: „Este Ilie“. Și alții spuneau: „Este un profet ca unul dintre profeți“. Dar Irod, când a auzit, spunea: „Ioan, căruia eu i-am tăiat capul, el este; el a înviat dintre morți“. Pentru că Irod însuși trimisese și îl prinsese pe Ioan și-l legase în închisoare, din cauza Irodiadei, soția lui Filip, fratele său, pentru că se căsătorise cu ea. Pentru că Ioan îi spunea lui Irod: „Nu-ți este permis s-o ai pe soția fratelui tău“. Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare și nu putea, pentru că Irod se temea de Ioan, știindu-l om drept și sfânt, și-l ocrotea; și, auzindu-l, stătea pe gânduri și-l asculta cu plăcere. Și a venit o zi potrivită, când Irod, de ziua nașterii sale, a dat o masă celor mari ai săi și ofițerilor și căpeteniilor Galileii. Și, intrând fiica Irodiadei însăși și dansând, a plăcut lui Irod și celor care stăteau împreună cu el la masă. Și împăratul i-a spus fetei: „Cere-mi orice vrei și-ți voi da“; și i-a jurat: „Orice-mi vei cere, îți voi da, până la jumătate din împărăția mea“. Și ea a ieșit și i-a spus mamei sale: „Ce să cer?“ Și ea i-a zis: „Capul lui Ioan Botezătorul“. Și îndată, intrând cu grabă la împărat, i-a cerut, spunând: „Vreau să-mi dai imediat pe o farfurie capul lui Ioan Botezătorul“. Și împăratul s-a întristat foarte mult; dar, din cauza jurămintelor și a celor care stăteau la masă împreună cu el, n-a vrut să-și încalce cuvântul față de ea. Și îndată împăratul, trimițând pe unul din gardă, a ordonat să fie adus capul lui. Și a mers și i-a tăiat capul în închisoare și a adus capul lui pe o farfurie și i l-a dat fetei; și fata i l-a dat mamei sale. Și ucenicii lui, auzind, au venit și i-au luat trupul și l-au pus într-un mormânt.

Mulți oameni s-au apropiat foarte mult de Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 1.15), dar nu au intrat niciodată în ea. L-au văzut pe Împăratul Împărăției în carne și oase (Luca 17.20), dar nu L-au recunoscut, cu atât mai puțin L-au primit. Au rămas la granița țării

promise, au văzut frumusețea țării, au vorbit limba țării, dar au rămas în afara ei. Dragostea pentru lume, bogăție, onoare și fericire i-a împiedicat să facă pasul decisiv spre Domnul Isus.

Irod, tetrarhul, a fost un astfel de trecător de frontiere. Avea toate posibilitățile de a primi mântuirea pentru cauza sa, dar înclinația spre păcat era mai puternică. Întreaga perioadă de viață a Domnului s-a încadrat în perioada de domnie a lui. Mai mult: din punct de vedere legal, Domnul Isus era sub stăpânirea sa (Luca 23.7). Câte contacte nu avusese Irod cu Ioan Botezătorul, înaintemergătorul Domnului! El a fost chiar impresionat de el și „l-a ascultat cu plăcere” (Marcu 6.20). Dar, din păcate, cuvintele lui Ioan nu au prins rădăcini în viața lui Irod. Le-a auzit, dar inima i-a rămas rece. Era un om nestatornic, care putea să-l asculte pe Ioan dimineța, dar care voia să-și îndulcească viața cu dansuri și jocuri seara. Marcu menționează, de asemenea, că și el „a făcut multe”. Interesant, nu-i așa? Marea preocupare în lucrurile spirituale este adesea - sau aproape întotdeauna - un indiciu al neliniștii interioare și al propriei îndreptățiri. Ar fi trebuit să creadă mai degrabă decât să se angajeze într-o mare agitație. Nu ne putem liniști conștiința vinovată cu frunzele de smochin ale propriilor noastre activități. Nu se poate. Trebuie să ne scoatem păcatele la lumină și să le mărturisim înaintea Domnului Isus. Așa ar fi trebuit să procedeze Irod.

Ioan a vorbit cu el despre asta. Dar Irod nu a vrut să renunțe la aceste păcate. Căci trebuie să știm că se îndrăgostise pasional de nepoata sa, fiica Irodiadei. Acest lucru s-a întâmplat în timpul anilor săi de studiu la Roma, când Irodiada era deja căsătorită cu fratele său vitreg Filip. El însuși era deja căsătorit la acea vreme cu Doris, fiica împăratului nabatean, Areta al IV-lea (2 Corinteni 11.32). Această căsătorie a fost divorțată, iar Irod a fost de acum înainte jucăria Irodiadei, această femeie încăpățânată și dominatoare. Cei doi îmi amintesc foarte mult de Izabela și Ahab.

Irod și-a deschis urechea pentru Ioan, dar și-a dat inima Irodiadei. De multe ori trebuie și noi să alegem între aceste două opțiuni. Irod a ales pofta de viață și l-a băgat pe Ioan în închisoare. Dar și Irodiada a auzit acuzațiile lui Ioan și s-a răzbunat amarnic la acel memorabil ospăț din Matei 14. Nu vreau să repet scena, o știm cu toții și ea a dus la executarea lui Ioan Botezătorul. Irod a avut coșmaruri toată viața lui după aceea, atât de groaznică a fost această faptă. Mai târziu a crezut chiar că Ioan ar fi înviat din morți (Luca 9.7-9). El nu putea să plaseze corect faptele miraculoase ale Domnului Isus și a întrebat uimit: „Cine este Acesta?”. Da, așa au întrebat mulți care au experimentat lucrările și încărcătura concentrată a cuvintelor Domnului. Irod dorea acum să-L vadă urgent pe Domnul Isus. Și această întâlnire a avut loc.

Imaginați-vă că Domnul stă acum în fața fiului celui care a vrut odată să-L omoare când era copil. În timpul domniei sale, Irod acesta a vrut și el să-L omoare pe Domnul (Luca 13.31). Aici este prima întâlnire (Luca 23.8). Oare este adevărat că Irod nu l-a văzut niciodată pe Domnul Gloriei în toți acești ani lungi? Nici un interes pentru El? El se afla adesea la Ierusalim (Luca 23.7). Dar aici se poate vedea că oamenii au adesea multe dorințe, dar sunt prea leneși să se ridice și să acționeze. Nimic nu-i place mai mult lui satan, decât atunci când oamenii amână decizia pentru mântuirea sufletelor lor!

Deci Irod Îl întâlnește personal pe Domnul. El are multe întrebări și ar dori să vadă un semn din partea Lui. Și, într-adevăr, Domnul îi dă un semn. Și anume, că El tace. Nimic nu iese de pe buzele Lui. Acest lucru trebuie să-l fi uimit pe Irod. Dacă Irod și-ar fi cerut iertare pentru păcatele sale, probabil că Domnul ar fi fost fericit să vorbească. Dar, în felul său frivol și cinic, își bate joc în continuare de Domnul și „Îl tratează cu dispreț” (Luca 23.11). Pilat și Irod, acești dușmani de moarte, devin prieteni în acea zi.

Trebuia să se întâmple așa ceva. La fel se va întâmpla și mai târziu, în timpul necazului. Toți vrăjmașii se vor aduna și vor veni împotriva rămășiței lui Israel și astfel împotriva Domnului Însuși. Atunci vulpile (așa îl numește Domnul pe Irod în Luca 13.32) vor fi lăsate libere să se năpustească asupra puilor, dar găina îi va lua sub aripile ei și îi va păzi. Asta a făcut Domnul Isus. Pe El L-au dus la cruce, dar ai Lui au plecat liberi.

Trebuie să mă gândesc la dragostea găinii care, în timpul unei grindini venită deodată, a adunat sub aripile ei pe toți puii. Cum au venit în fugă! Toți au dispărut sub mama bună. Dar grindina a căzut. Atât de tare încât găina nu a mai rezistat. A trebuit să-și dea viața. Dar toți puișorii au ieșit târându-se după furtună și au alergat de colo-colo chițâind fericiți.

Nu doar Irod și Pilat, nu, noi toți I-am provocat Domnului mari suferințe prin păcatele noastre. Pentru aceasta El a murit pe cruce. Dar moartea Lui era mântuirea noastră. Aripile Lui au abătut judecata lui Dumnezeu pe care o meritam, iar aceste aripi ne protejează și astăzi și mâine de orice atac al dușmanului. Irod nu ne mai poate face rău.

Irod Agripa I

Faptele apostolilor 12.1-23

Mândria este adânc înrădăcinată în om. Dintotdeauna a vrut să fie ca Dumnezeu (Geneza 3.5; 11.4). Tocmai acesta a fost păcatul lui satan (Isaia 14.12-14), care a dus la căderea sa, și mândria va fi, de asemenea, semnul distinctiv al lui antihrist, care va apărea la sfârșitul vremurilor ca marele adversar al Domnului Isus și al poporului Său. El se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va lăsa adorat ca Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4). Dar Dumnezeu nu dă slava Sa nimănui altcuiva (Isaia 42.8). Ar trebui să știe asta. Este păcat că mulțimea poporului iudeu (Daniel 9.27) va cădea în plasa lui și va da onoare acestui om. Așa că ar trebui să ne întrebăm cu toții, ce ne atrage la orele de închinare în casa lui Dumnezeu? Obiceiul? Datoria? Sau chiar oameni? Pe cine vreau să întâlnesc de fapt?

Ludovic al XIV-lea al Franței a mers într-o duminică la slujbă cu servitorii săi, ca de obicei, și, spre uimirea sa, l-a întâlnit doar pe predicatorul curții, arhiepiscopul Tesselon. „Unde sunt toți credincioșii?”, a vrut să știe. Arhiepiscopul a răspuns: „Am anunțat duminica trecută că Majestatea Sa nu va participa la slujba de astăzi, pentru că am vrut să știu cine vine aici de dragul Majestății Voastre și cine participă la aceste ore pentru a experimenta apropierea lui Dumnezeu și pentru a I se închina.”

Ludovic al XIV-lea a îndepărtat atenția de la sine, dar antihristul, despre care am vorbit mai sus, vrea în mod deliberat să ia locul lui Dumnezeu și are mulți predecesori, dintre care îl vom alege acum pe Irod Agripa I (41-44 d.Hr.). El nu apare în Biblie decât în Faptele apostolilor 12 și așa vrea să prezint capitolul în perspectiva sa profetică largă, pentru a putea să înțelegem și să clasificăm corect

spiritul și caracterul acestui om satanic, pentru că nu este departe timpul împlinirii profetice al acestei relatări.

Este cu adevărat surprinzător că, după capitolele 10-11, în care Evanghelia a fost răspândită în toate națiunile, dintr-o dată se vorbește din nou despre Petru și despre orașul Ierusalim cu atâtea detalii. Pe parcursul cărții Faptele apostolilor, Pavel trece din ce în ce mai mult în prim-plan, apostol al popoarelor, iar Antiohia va fi punctul de plecare al călătoriilor apostolului, și nu mai este Ierusalimul. Dar capitolul nostru ne duce înapoi la iudaism. Petru este din nou personajul principal. Și nu fără motiv, pentru că în această istorisire avem o referire clară la timpul de necaz de mai târziu, când după timpul de har de astăzi Dumnezeu Se va preocupa din nou de poporul iudeu, pentru ca apoi să aducă toate popoarele și națiunile la odihnă în Împărăția de pace de 1000 de ani. Aceasta este, de asemenea, ordinea aici în Faptele apostolilor.

Irod îl ucide pe Iacov cu sabia în Faptele apostolilor 12 și îl pune pe Petru în închisoare. La fel, în vremurile de mai târziu, o parte dintre iudeii credincioși vor pieri (Apocalipsa 6.9) și o altă parte vor fi persecutați (Zaharia 13.9). Între timp, în Ierusalim, adunarea se roagă pentru Petru. În același mod, sfinții se vor ruga mai târziu pentru iudeii credincioși din timpul necazului (Apocalipsa 8.3-4). Și așa cum Irod menține o relație bună cu conducătorii romani, tot așa și antihristul va încheia în viitor un legământ cu conducătorul roman. Irod se aseamănă cu antihristul și prin faptul că el, care până acum a fost bine dispus față de iudaism, respinge în cele din urmă adevăratul iudaism și adevăratul creștinism în persoana Domnului Isus. Citim despre antihrist că el Îl neagă atât pe Hristos (adică iudaismul), cât și pe Tatăl și pe Fiul (adică creștinismul) (1 Ioan 2.22).

Irod nu a dat slavă lui Dumnezeu la discursul său din Cezareea și a fost răpus deodată. Aceasta va fi și soarta lui antihrist: el se va lăsa

onorat ca un dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4) și se va închina dumnezeului cetăților (aceștia sunt zeii romani), dar apoi va fi brusc nimicit de „suflarea gurii Lui” (adică de Domnul Isus) (2 Tesaloniceni 2.8). Am putea face și alte comparații în legătură cu lingușirea Romei (Daniel 11.21), cu pustiirea cetății și a Templului (Daniel 9.26), dar aș vrea să-l descriu pe Irod Agripa oarecum în contextul istoric al perioadei de dinaintea distrugerii Ierusalimului (70 d.Hr.).

Agripa I și-a petrecut cei mai buni ani (probabil 30 de ani) la Roma. Mama sa (văduva lui Aristobulus) i-a dat cea mai bună educație acolo. Era prieten cu împăratul de atunci Caligula și, prin favorurile acestuia, a fost numit împărat peste toate teritoriile din Palestina care se aflau deja sub controlul bunicului său, Irod. Un om puternic. Și pentru că îi iubea pe iudei, îi ura în mod natural pe creștini. Cine știe dacă nu cumva adusesese această ură cu el de la Roma, unde fusese mult timp sub influența și grija Antoniei, mama împăratului Nero de mai târziu.

Dar oricine se ridică împotriva poporului lui Dumnezeu - fie el pământesc sau ceresc – se atinge de lumina ochilor lui Dumnezeu (Zaharia 2.8) și trebuie neapărat să fie făcut de rușine: „a murit mâncat de viermi”.

Irod Agripa II

Faptele apostolilor 25.13-26.32

Încă o dată, un Irod stă la ușa deschisă a casei lui Dumnezeu. De data aceasta, Pavel este cel care îl roagă insistent: „Te rog, intră! Măine ar putea fi prea târziu.” Dar nici măcar acest Irod nu a reușit să-și schimbe la timp stilul de viață. Obstacolele în calea credinței erau prea mari. Atât de aproape de țel și totuși a ratat. Care a fost motivul eșecului său? A fost indiferență? Sau lipsa de hotărâre? Frica de om? Un păcat preferat? Da, în cazul lui Agripa al II-lea, relația lui cu Berenice a fost cea care a stat în calea credinței sale. „Aluatul lui Irod” (Marcu 8.15) a împiedicat și în acest caz o întoarcere clară la credința creștină.

Agripa al II-lea era bine versat în religia poporului iudeu. El cunoștea „foarte bine toate obiceiurile și neînțelegerile dintre iudei” (Faptele apostolilor 26.3). Datorită bunei sale relații cu iudeii, în cele din urmă a primit de la Roma împuterniciri religioase importante în Ierusalim, chiar și numirea marelui preot. Acest lucru a împiedicat multe vărsări de sânge inutile în Israel, deoarece zeloții, care se răzvrăteau de mult timp împotriva romanilor, au fost ținuți în frâu de Agripa. Dar, cu toate acestea, nu a existat în istoria iudeilor o perioadă mai violentă și mai plină de crime decât cea de dinaintea căderii Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Această perioadă periculoasă, extrem de explozivă, este citată chiar de Domnul Isus în Luca 21.20,24 ca fiind un vestitor al timpului necazului de mai târziu. Am subliniat deja conținutul profetic al acestei scene, când am vorbit despre tatăl lui Agripa al II-lea.

Specific pentru aceste zile din urmă este relația strânsă dintre casa regală a irodianilor și Roma. Nu numai că Agripa a întreținut cele mai bune relații de prietenie cu împăratul Claudius, Nero și Titus, dar întreaga familie a fost cumva legată de conducătorii romani. De

exemplu, sora sa, Drusila, era căsătorită cu procuratorul Felix (Faptele apostolilor 24.24). Acest lucru explică și de ce Berenice a putut să apară atât de liber și în largul ei aici, în Cezareea. Dar Berenice a fost o povară grea pentru Agripa. Nu trebuia oare ca versetul 22 să-i amintească împăratului de Leviticul 18.11? Acolo, relația intimă dintre frați și surori este condamnată cu tărie. Acolo stau, frate și soră, și trebuie să asculte discursul apostolului Pavel. Nu este doar un discurs defensiv al apostolului, ci și o predică punitivă pentru cei doi copii de împărat. Cât de mult material incriminator împotriva lor se ascunde în spatele acestor câteva cuvinte. Simpla menționare a preoților de seamă în versetele 10 și 12 ar fi trebuit să-l afecteze pe Agripa, pentru că el era responsabil pentru acțiunile lor. Referirea la sinagogă și la Templu (versetele 11 și 21) trebuie să fi pătruns ca o săgeată în conștiința lui Agripa, care era administratorul acestor locuri sfinte din domeniul de stăpânire a lui Festus. De altfel, mi se pare o ironie a lui Dumnezeu faptul că, cu doi ani înainte ca Titus să distrugă templul (anul 70 d.Hr.), această clădire masivă a fost tocmai finalizată (în anul 68 d.Hr). Dar Agripa tace în legătură cu toate acestea. El ascultă cu interes. Dar credința lui (versetul 27) nu merge suficient de departe. Ea se epuizează doar în exterior, în formalități. Nu i-a atins niciodată ființa interioară. Observația că Pavel l-a convins să devină creștin într-un timp scurt sună foarte ironic.

Acest mod de a scăpa dintr-o situație printr-o scuză banală este și astăzi o metodă populară de a ascunde lipsa de voință interioară. Nu înseamnă nimic mai mult decât: „Nu vreau să mă despart de păcat. Lasă-mă în pace.” Pentru Agripa, fastul și gloria oamenilor valorau mai mult decât mântuirea sa veșnică. Și nu a vrut să renunțe la legătura lui nepermisă cu Berenice. Nu, nu a făcut-o. Păcat, Pavel putea vorbi în limbi îngerești, dar Agripa trebuia să ia el însuși decizia. El a condus calul la apă, dar nu l-a putut forța să bea. Cuvântul crucii - spune el mai târziu în 1 Corinteni 1.23 - este o

pricină de poticnire pentru iudei (Agripa) și o nebulie pentru neamuri (Festus).

Credința formală, pe care Pavel o scoate în evidență cu bunăvoință la Agripa în versetul 27, nu este altceva decât o cârjă putredă, o mărturisire de credință care și astăzi este doar mormăită în multe ocazii: „Cred în Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului”. În epistola lui Iacov 2.19 se spune chiar că și demonii cred și tremură. Dar această credință nu este suficient de profundă, nu ajunge la inimă, nu duce la pocăință și la convertire. Trebuie să fie mai mult. Versetul 18 spune că, prin credința în Domnul Isus, primim iertarea păcatelor. Aceasta îl interesa pe apostol.

Dar atâta timp cât cineva flirtează cu păcatul, adevărata pocăință nu vine. Privește-l pe Agripa. El era ca un copac acoperit complet de iederă și amenințat cu moartea prin sufocare. Grădinarul recunoaște direct pericolul pe care îl reprezintă liana mortală, dar este împiedicat de proprietar să îndepărteze iedera.

Agripa și noi toți am fost înconjurați de păcat și a trebuit să ne desprindem de el. Fie alegem calea Golgotei și mântuirea veșnică, fie păcatele noastre și condamnarea. Nu există o cale de mijloc. Nu le putem face pe amândouă în același timp. Ori Hristos, ori Berenice. Știm ce a ales Agripa. El se afla în fața ușii deschise spre fericire, dar s-a întors și l-a lăsat pe Pavel să plece, nu numai în ceea ce privește duhul, ci și trupul. Nu l-a mai văzut niciodată. Și dacă îl va revedea în ceruri este îndoielnic.

Iudeii care locuiau lângă el

Neemia 4.6: Dar noi am reconstruit zidul și tot zidul a fost făcut până la jumătatea înălțimii lui, pentru că poporul avea inimă să lucreze.

Mediul înconjurător îl modelează pe om - limbajul lui arată clar cum și unde trăiește. Dialectele celor care locuiesc în Wuppertal și în Köln sunt inconfundabile, ca să nu mai vorbim de dialectul celor care locuiesc în Siegerland. Da, chiar și păsările cântă diferit de la o regiune la alta. Strigătul distinctiv al pițigoii din Munții Metaliferi sună complet diferit față de cel de la noi. Nu am vrut să cred până nu am auzit cu urechile mele. Obiceiurile ne influențează și ne marchează.

În Neemia 3, reconstrucția zidului a progresat bine. Toată lumea a ajutat cu sârguință. Dar inamicul era la pândă. A venit din interior și din exterior. Astăzi vorbim despre pericolul venit din interior. A venit sub forma lipsei de curaj și a fricii de inamic. Au fost oameni care se plâneau de marea muncă și aveau dreptate: erau multe de făcut. Dar că din cauza aceasta nu mai puteau continua să lucreze la zid era o concluzie falsă. Pavel o spune atât de frumos în 2 Corinteni 12.10: „Când sunt slab, atunci sunt tare”, adică puternic în Domnul care mă ajută. Această putere ar fi fost disponibilă și pentru iudeii din acea perioadă. Dar ei s-au lăsat iritați de inamic. Știți de unde a apărut asta? Pentru că unii dintre iudeii locuiau chiar lângă dușman, în afara Ierusalimului. Un lucru foarte periculos, pentru ei înșiși, pentru familiile lor și pentru frații lor de credință.

Nu, nu inamicul a fost cel care a oprit construcția zidului de data aceasta. Acești oameni poate că au avut intenții bune atunci când și-au alertat frații cu privire la planurile inamicului. Dar care a fost rezultatul avertismentului lor? Deznădejde și descurajare pe toată

linia. Doar cuvintele lui Neemia: „Nu vă temeți de ei”, au adus un suflu nou în lucrările la zid.

Cât de teribil de paralizante au fost cuvintele de critică din partea acestor oameni. Toată lumea a pus mistria deoparte. S-a ajuns la un punct mort (versetul 15b). Din nefericire, acest spirit de frică excesivă este încă viu printre noi astăzi. El vine din rândurile celor care trăiesc prea aproape de inamic. Într-adevăr, acești oameni nu sunt adversari ai poporului lui Dumnezeu, dar ei fac lucrarea dușmanului. Poate neintenționat. Observați-i: sunt mereu critici, mereu orientați negativ, văd dificultăți peste tot, nu oferă niciodată un ajutor adecvat. Pentru ei, iarba de pe proprietatea vecinului este întotdeauna mai verde decât cea de pe pajiștea lor.

Cunoașteți astfel de oameni? Ei nu se simt niciodată confortabil în propriile rânduri. Întotdeauna se întâmplă mai multe la ceilalți: mai multă muncă de tineret, mai multă evanghelizare, mai multă sociabilitate. Cheia gândirii de felul acesta este că ei trăiesc lângă dușman (Neemia 4.12). Locuiesc! Ei vorbesc limba lui Sanbalat. Mediul le-a modelat gândirea și acțiunile, poate că au mai multe beneficii exterioare de pe urma acestuia. Ar putea fi așa. Astfel, ei vor să-și atragă frații de partea lor (versetul 12b). Ei încearcă acest lucru nu o dată sau de două ori, nu: de zece ori. Este de necrezut ce perseverență dezvoltă aceștia. Ei sunt sub autoritatea lui satan. El nu-i lasă liberi. Vom vedea acest lucru de mai multe ori în această carte. În capitoul 6:5, de exemplu, Sanbalat încearcă să-i convingă pe iudei de cinci ori. Iată cât de insistent este inamicul. Vă amintiți și de istorisirea despre Samson și Dalila. În Judecători 16.16 se spune că ea „îl necăjea și-l chinuia în fiecare zi cu stăruințele ei, până ce sufletul lui s-a umplut de o neliniște de moarte”.

Nu am experimentat noi de multe ori această lovitură necruțătoare a dușmanului? Cum vrea să ne ispitească mereu cu același păcat? El îți cunoaște îndeaproape înclinația. El ne cunoaște toate punctele

slabe și nu încetează să ne pună aceleași întrebări capricioase zi de zi. Să sperăm că ne dăm seama că vrăjmașul este la lucru, chiar dacă ispita vine la noi prin intermediul unor oameni simpatici. Ei sunt unelte în mâinile diavolului, pentru că flirtează cu lumea și locuiesc alături de Sanbalat, Tobias și ceilalți adversari. Ei au adoptat limbajul lor și au devenit frâne pentru frații lor.

Desigur, au avut mult moloz de îndepărtat. Aveau dreptate în această privință. Dar nu au avut dreptate când au spus că puterea purtătorilor de povară nu ar fi suficientă. Acest lucru nu era adevărat. Spunând acest lucru, ei s-au făcut egali cu băiețelul care se străduia în zadar să ridice o piatră grea. Tatăl, care a privit jocul în tăcere pentru o vreme, l-a întrebat apoi: „Spune-mi, asta e toată puterea pe care o ai?”. „Nu”, a răspuns băiatul. „Da, ai mai multă putere la dispoziție”, l-a încurajat tatăl, „eu sunt încă aici”. Băiatul nu se gândise încă la această sursă de putere.

Dacă îi împrumutăm urechea vrăjmașului, dacă „trăim cu el”, ca să spunem așa, atunci vorbim exact ca el. Cei din jurul nostru vor observa acest lucru. Noi înșine suntem paralizați și îi paralizăm pe alții. Dar când suntem aproape de Domnul nostru, auzim cuvintele lui Neemia 4 versetul 14: „Nu vă temeți de ei”. Lucrările continuă apoi cu vioiciune.

Spune-mi cu cine te însoțești și îți voi spune cine ești. Amândoi preferăm să căutăm apropierea Domnului, nu-i așa!

Purtătorii de poveri

Neemia 4.10,17: Și Iuda zicea: „Puterea purtătorilor de poveri slăbește și este mult moloz, nu putem să reconstruim zidul“. ... Cei care construiau zidul și cei care purtau poverile și cei care încărcau, cu o mână făceau lucrarea și cu cealaltă țineau arma.

Cunoaștem imaginea din traficul rutier. Mașini care se deplasează greoi, cu roțile din spate ieșite în afară iar șoferul se uită în jur fricos, să vadă dacă nu cumva va apărea poliția pe undeva. Mașina este supraîncărcată, greutatea totală admisă fiind cu mult depășită. O infracțiune care se pedepsește și este riscantă. Pentru că o axă ruptă costă mult timp și bani.

La acea vreme, în Ierusalim, au fost observate persoane care nu respectau limitele capacității de încărcare. Iuda i-a oprit în calitate de polițist și a împărțit protocoale. Bărbații au fost scoși din circulație, iar lucrările au fost oprite. Personalul de supraveghere din seminiția lui Iuda a făcut o treabă excelentă. Imaginați-vă dacă acești purtători de poveri ar fi continuat așa. Acest lucru ar fi fost iresponsabil din punct de vedere al sănătății: leziuni ale coloanei vertebrale, inele ale coloanei vertebrale alunecate, corpul ar fi fost distrus pe viață. Este un lucru bun că au existat oameni responsabili pe atunci, care le-au amintit muncitorilor de limitele posibilităților lor.

Da, sună destul de plauzibil, nu-i așa? Și pot să vă spun câteva lucruri și despre durerile de spate. (De altfel, aceasta este cea mai frecventă cauză a tuturor cazurilor de îmbolnăvire din Germania de astăzi). Dar de unde vin toate acestea? Ce facem greșit? Suntem mai slabi decât erau oamenii înainte? Sunt încărcăturile mai grele? Nu prea cred. Conducătorul auto menționat mai sus ar fi trebuit pur și simplu să ia o altă mașină cu o capacitate portantă mai mare, iar durerile frecvente de spate sunt în mare parte rezultatul unei poziții

incorecte a trupului. Trebuie să stăm drept, să stăm în picioare, să mergem și să ridicăm stând drept. Atunci nu ne va mai deranja atât de mult când ridicăm încărcături.

Dar acum să trecem la subiect. Se observă în Neemia 4 că aceiași purtători de poveri care se lăsaseră intimidați de Iuda sunt brusc din nou la lucru, și nu numai atât, ci muncesc și mai mult, pentru că cu o mână poartă poveri și cu cealaltă țin arma. Ce se întâmplase? Au mâncat mai mult? Nu! Neemia i-a încurajat, iar ei s-au refugiat la Dumnezeu lor în rugăciune. Apoi a fost posibil.

Trebuie să învățăm și noi asta. Cum facem față poverilor noastre, spirituale și morale? Desigur, în zilele noastre sunt multe dărmături (Neemia 4.10), iar conducătorii (în Israel era vorba de Iuda) poporului religios au împrumutat urechea vrăjmașului și i-au descurajat pe lucrători. Păcat. Căci munca acestor purtători de poveri este importantă și esențială pentru construirea cetății. Nu se poate construi pe dărmături, nici măcar în adunarea lui Dumnezeu. Cât de mult păcat, câtă sciziune, cât moloz tulbură comuniunea cu Domnul Isus în viața ta și a mea, în familii, în viața comună de credință a poporului lui Dumnezeu? Acest moloz trebuie îndepărtat. Numai atunci vor redeveni vizibile temeliile vieții creștine, pe care creștinii se pot sprijini.

Unde mai auzim astăzi despre aceste adevăruri fundamentale referitoare la revenirea Domnului, la iertarea păcatelor prin sângele lui Hristos, la călăuzirea Duhului, despre un Domn viu în ceruri etc.? Există o lipsă de purtători de poveri! Prea multe dărmături și moloz s-au așezat peste aceste adevăruri prețioase. Ca să nu mai vorbim de purtătorii de poveri din Galateni 6.2. Aceștia sunt frații și surorile noastre care ne ajută să purtăm împreună cu ei grijile personale și poverile de îngrijorare și să le aducem înaintea Domnului. Astfel de frați și surori au valoare de aur.

Câte poveri apasă pe inimile și sufletele noastre în viața de zi cu zi? Grijile de la școală, de la serviciu, din căsnicie, grijile trupului, tentațiile de a păcătui. Vrajmașul are o gamă bogată de poveri care ne pot face viața amară și ușor putem deveni deprimați. Unde sunt purtătorii de poveri care pot lua aceste poveri de la noi sau care pot pune aceste poveri pe alții? Și acești oameni sunt importanți, pentru că ei recunosc mai întâi bucățile grele, apoi le ridică și le transferă la cel care poartă povara. Dacă citești cu atenție Neemia 4.17, vei vedea acești doi lucrători: cel care poartă povara și cel care încarcă povara.

Iosif a fost un astfel de om. În Geneza 37 a văzut că frații se certau în mod constant. Aceasta a fost o povară grosolană a păcatului și nu a putut să o rezolve singur. Și s-a dus la tatăl său și i-a adus la cunoștință această problemă (Geneza 37.2b). Dacă nu putem purta poverile, atunci trebuie să le transmitem mai departe. Cea mai bună cale este să ne rugăm la Dumnezeu și Tatăl nostru. Apoi dispar. Dar, de asemenea, vrem să le lăsăm acolo și să nu le mai aducem din nou cu noi.

O femeie în vârstă și-a vizitat odată o prietenă, care avea multă suferință în viață, dar era încă veselă. „Oh, nu înțeleg cum poți să suporti cu atâta răbdare toată durerea”, a spus ea. „Da”, a fost răspunsul, „o duc la Domnul”. „Și eu la fel”, a răspuns gânditor prietena. „Dar trebuie să facem mai mult”, a recomandat atunci femeia bolnavă, „trebuie atunci să lăsăm și tristețea noastră la Domnul și să nu o luăm din nou a doua zi; trebuie să o uităm și să o lăsăm în liniște la Domnul”.

Cei înțelepți

Neemia 8

Copiii lui Israel își sărbătoresc cele trei mari sărbători în luna a 7-a (care este luna septembrie de astăzi): Sărbătoarea trâmbițelor, Sărbătoarea Corturilor și Marea Zi a Ispășirii. La aceste sărbători sunt invitați și copiii. Părinții cu copiii urcă la Ierusalim din toate colțurile țării. Dumnezeu le-a promis că le va păzi casa și bunurile de dușman în această perioadă (Exodul 34.24). Ei puteau călători liniștiți.

Iudeii au fost nevoiți să se lipsească de aceste sărbători timp de mulți ani. Captivitatea babiloniană a făcut imposibilă participarea lor. Dar acum venise din nou momentul. Ierusalimul a fost înconjurat de un zid, iar altarul stătea la locul său de odinioară. Ce bucurie, după atâta timp.

Și acolo vin ei, în număr mare. Se adună cu toții în piața mare din fața Porții Apelor pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Ezra, profetul, a fost invitat în mod special pentru a instrui poporul cu privire la străvechile porunci ale Dumnezeului lor. Toți ascultă cu mare atenție cuvintele lui: bărbați, femei și - toți cei care erau în stare să înțeleagă. Poftim? Cine sunt acești oameni? Vârsta acestor persoane nu este precizată. Sunt copiii care pot înțelege deja ceea ce se spune. Ei înțeleg despre ce este vorba. De asemenea, ei au responsabilitatea de a pune în practică în viața lor ceea ce aud. Trebuie să le fi făcut o impresie puternică să își vadă părinții plângând aici. Au plâns cu ei, pentru că plânsul este contagios. Ați experimentat vreodată acest lucru? Copiii au văzut la cei în vârstă, că ei erau serioși în ceea ce privește împlinirea poruncii Domnului. Au fost mișcați de ea. Această trezire a cuprins tot poporul (Neemia 8.12) și, după aceste zile de sărbătoare, toți s-au întors acasă cu

dorința arzătoare de a împărtăși binecuvântarea cu alții. Chiar și copiii.

Vă puteți imagina ce au povestit copiii acasă colegilor lor și ce au adus cu ei acasă? Au povestit ei despre lunga și dificila călătorie spre Ierusalim? Despre faptul că au fost obligați să stea liniștiți de dimineața devreme până la prânz și să-l asculte pe profetul Ezra? Da, bineînțeles, au povestit despre călătorie, dar și despre întâlnirile lungi. Dar am impresia că acești copii au povestit acasă mai mult despre bucuriile și aspectele frumoase ale acestor zile de sărbătoare decât despre eforturile fizice. Le-au lăsat gura apă tovarășilor lor, pentru ca aceștia să vină cu ei data viitoare.

Și copiii noștri au dreptul de a fi familiarizați cu gândurile lui Dumnezeu. Există o mulțime de ocazii. Desigur, predicarea Cuvântului duminica nu ar trebui să fie redusă la nivelul unei școli duminicale, dar în fiecare prelegere ar trebui să fie inclus un cuvânt pentru copii. Și ei ar trebui să ia ceva cu ei. Ezra și leviții au știut cum să interpreteze Cartea Legii lui Moise pentru popor, astfel încât să fie înțeleasă. Mai mult chiar, cu toții au spus un „Amin!” tare. Cuvântul a lucrat în sufletele lor, astfel încât s-au smerit. După aceea, o bucurie profundă a pătruns în inimile lor. Cu toții au putut să-și exprime această bucurie în mod corespunzător la Sărbătoarea Corturilor (Neemia 8.17). Când citesc acest capitol 8, mă bucur involuntar împreună cu ei. Și mă gândesc mai ales la faptul că nu doar bătrânii sunt cei despre care se vorbește aici, ci și copiii iau parte la tot.

O armonie remarcabilă între bătrâni și tineri. Cuvântul lui Dumnezeu i-a unit pe toți. El se adresează cu aceeași putere copiilor și părinților. Nu aud aici nimic despre cei care dorm mult. Nu, toată lumea este acolo dis-de-dimineață, la Poarta Apelor. Cine se scoală de dimineață ajunge departe. La începutul zilei se poate absorbi și reține bine. Cuvântul te însoțește pe tot parcursul zilei. Dar dacă

cineva nu poate să-L citească dimineața, Îl poate citi sau asculta seara. Important este să ne preocupăm cu Cuvântul lui Dumnezeu la un moment dat în timpul zilei. Poate părinții împreună cu copiii. Cum ar fi asta? Nu-mi spuneți că nu ar fi posibil. Acolo unde există voință, există o cale. Garantat. Trebuie doar să ne dorim acest lucru. Cuvântul lui Dumnezeu poate să închege din nou familia, prin întrebări sau idei de reflecție la școală. Poate că noi, tații, vom redeveni puțin mai mobili și ne vom folosi din nou de studiul care stă nefolosit în dulap de multă vreme.

Conferințele sunt, de asemenea, o modalitate bună de a sta sub Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu toți copiii. Aici ajungi să cunoști pe frați și pe surori și cu siguranță este mai bine pentru tineri să se cunoască între ei „la Poarta Apelor”, decât undeva în sudul înșorit. Voi înțelegeți ce vreau să spun.

Copii, veniți sub Cuvântul lui Dumnezeu! Mergeți acolo cu părinții! Nu spuneți că nu ați putea înțelege, că ar fi prea dificil. Acest lucru nu este adevărat. Nu sunteți mai proști decât copiii iudei. Și mai este și ceva dulce de băut (Neemia 8.10) pentru voi. Cuvintele Domnului sunt revigorante și instructive. Puteți conta pe asta.

Mergeți cu părinții la Poarta Apelor. Sau poate că din cauza părinților, copiii nu au gustul pentru Cuvântul bun al lui Dumnezeu? Nu le pasă de copiii lor? Fratele Wils, când încă mai era învățător, a vrut să vadă unde sunt copiii seara. Și a sunat la unii dintre ei, pentru a-i întreba pe părinți. Dar, în majoritatea cazurilor, a constatat că copiii erau acasă, dar nu și părinții. Ce păcat.

De aceea, aș vrea să ne dau în final nouă, părinților, recomandarea bine intenționată: „Veniți la Poarta Apelor, sub Cuvântul lui Dumnezeu, împreună cu copiii voștri. Aici veți găsi putere pentru drum și o mare bucurie interioară” (Neemia 8.17).

Treisprezece capi de familie

Neemia 8.4: Și Ezra, cărturarul, stătea pe o platformă de lemn, pe care o făcuseră pentru această ocazie; și lângă el stăteau: Matitia și Șema și Anaia și Urie și Hilchia și Maaseia, la dreapta lui; și la stânga lui: Pedaia și Mișael și Malchiia și Hașum și Hașbadana, Zaharia, Meșulam.

Sunt oameni în fața cărora trebuie să îți scoți pălăria. Nu pentru că au ajuns atât de departe în viața lor sau pentru că ocupă un loc atât de confortabil în ochii publicului. Este posibil să fie și acest lucru. Nu, ci pentru că au fost atât de credincioși în viața lor. Pentru că au rămas neclintiți în credința lor. Acest lucru nu înseamnă că au trăit întotdeauna la înălțime, căci ei sunt țintele speciale ale inamicului. Cei treisprezece bărbați care stăteau în jurul lui Ezra în Neemia 8.4 sunt o dovadă în acest sens.

Au avut o viață agitată. Plină de tentații. Desigur, au existat multe greșeli în viața lor, dar ei s-au refugiat întotdeauna la Dumnezeu lor, care i-a călăuzit în siguranță până în această zi plină de bucurie a Sărbătorii Corturilor, aici, în Neemia 8. Îi vom regăsi pe unii dintre ei mai târziu, în corurile de mulțumire din capitolul 12.

Acești tați de familie au venit cu Ezra din Babilon. Ei au încă amintiri plăcute despre postul de la râul Ahava (Ezra 8.16,21). Acolo s-au smerit în fața Dumnezeului lor, au cerut o cale nivelată și Dumnezeu a făcut să le reușească. S-au întors nevătămați în țara părinților lor.

Poporul a păcătuit grosolan în acea vreme, luându-și soții străine. Acesta a fost și motivul pocăinței profunde din Ezra 9. Nici acest păcat nu a trecut pe lângă acești capi de familie. Unii dintre ei apar pe lista neagră din Ezra 10, dar Dumnezeu i-a iertat. Ce-a fost, a fost. Dar acești oameni trebuiau totuși să culeagă roadele acestui

amestec cu influențe nefaste. Astfel sunt căile de guvernare ale lui Dumnezeu.

Priviți-l pe Meșulam, această personalitate strălucită. A lucrat cu zel la construcția zidului. Chiar și în două locuri diferite, Poarta Peștilor și Poarta de Răsărit. El nu a uitat zidul din fața casei sale (Neemia 3.4,30)! Și totuși dușmanul s-a strecurat înăuntru. Fiica lui s-a căsătorit cu fiul lui Tobia, acest dușman înverșunat al poporului lui Dumnezeu, acest slujitor amonit (Neemia 6.18). Aceasta a fost o lovitură pentru Meșulam, dar harul lui Dumnezeu l-a păstrat pe el însuși.

Nici Matitia și Maaseia, care își luaseră și ei soții străine (Ezra 10.21,43), nu au căzut din cauza lor. Mulțumită harului lui Dumnezeu. Unii dintre fiii acestor tați de familie au lucrat și ei la construirea zidului (Neemia 3.4). Cei treisprezece tați de familie, care îl înconjoară aici pe Ezra în discursul său, au deci o viață plină de evenimente înapoia lor, au avut experiențe bogate cu Dumnezeul lor. Ei au trecut prin exerciții profunde ale sufletului. Gândiți-vă doar la plânsul de la punerea pietrei de temelie a Templului, în Ezra 3.12. Întreaga reconstrucție aici, în Ierusalim, a fost foarte aproape de acești părinți. Bineînțeles că erau fericiți deoarece copiii lor se aflau la locul potrivit, dar în comparație cu tinerețea lor, Ierusalimul își pierduse mult din splendoarea și gloria sa.

Dar acum ei stăteau lângă Ezra, care interpreta Cuvântul lui Dumnezeu pentru popor. Bătrâni și tineri s-au adunat la Poarta Apelor. Ezra se afla în mijlocul vechilor săi prieteni și sunt sigur că s-a simțit la fel ca Pavel în Forul lui Apus. A prins curaj când i-a văzut pe frați (Faptele apostolilor 28.15). Același lucru s-a întâmplat și în Corint (Faptele apostolilor 18.5). Noi îi putem sprijini pe evangheliști și pe slujitorii în lucrarea Domnului prin simpla noastră prezență la propovăduirea Cuvântului (vezi Romani 15.32). Aceasta îi încurajează, aceasta le dă îndrăzneală (Efeseni

6.19). Acest lucru este atât de important, încât Scriptura menționează numele acestor treisprezece bărbați în mod individual: șase sunt la dreapta lui Ezra și șapte la stânga sa.

A doua zi, acești treisprezece tați de familie se reunesc din nou. De data aceasta fără popor. Numai cu Ezra, cărturarul (Neemia 8.13,14). Cât de important este pentru ei timpul de liniște. Mai ales pentru acești oameni cu responsabilități înalte. Ei puteau învăța ceva din Legea lui Moise, pe care o uitaseră de atâta timp. Ceea ce au realizat, au pus imediat în practică. Ei au cerut poporului să se pregătească pentru Sărbătoarea Corturilor, marea sărbătoare a bucuriei din toamnă. Și așa s-a întâmplat. Acești „capi de familie” și-au readus familiile pe calea divină a credinței. Îi vedem pe unii dintre ei încă în capitolul 12, mășăluind peste zidul Ierusalimului cu coruri de mulțumire. „Se bucurau și femeile și copiii și strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe” (Neemia 12.43). Tații și mamele aduc mulțumiri lui Dumnezeu. Copiii se alătură, pentru că acesta este cel mai bun loc pentru ei. Aici găsesc cea mai bună distracție - hrană pentru suflet și trup.

Această scenă aproape că nu se potrivește cu vremurile noastre, în care adesea ambii părinți lucrează. Un cuplu a intrat într-un magazin de jucării cu puțin timp înainte de Crăciun și i-a explicat vânzătoarei: „Suntem amândoi plecați toată ziua și căutăm un mic cadou pentru fiica noastră. Vrem ca ea să se bucure de el și să o țină ocupată mult timp. De asemenea, ar trebui să îi înlăture sentimentul de singurătate.” „Oh, îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc”, a răspuns vânzătoarea cu un zâmbet, „nu avem în sortiment părinți”.

Cuplul ar fi făcut mai bine să arunce o privire la viața plină de culoare din Neemia 8 în fața Porții Apelor.

Preoții

Faptele apostolilor 6.7: Și Cuvântul lui Dumnezeu sporea și numărul ucenicilor se înmulțea foarte mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți ascultau de credință.

Odată am fost rugat să apuc cu mâna stângă mânerul drept al ghidonului bicicletei mele și să merg așa. În prima curbă am „zburat” deja. De ce? Pentru că a fost un sentiment complet nou de mers cu bicicleta, total împotriva obișnuinței. Trebuie să înveți asta mai întâi. A trebuit să mă gândesc la acest lucru când am citit pentru prima dată în mod conștient despre preoți în versetul de mai sus.

Când aud numele de saducheii, mă gândesc involuntar la certurile pe care ei și fariseii le aveau cu Domnul. Cât de des au vrut să-L prindă cu întrebările lor stupide. Mai târziu au căutat acuzații false împotriva Domnului în sinedriu și mereu au incitat poporul împotriva Lui. Erau de față când Pilat a pronunțat sentința, s-au alăturat și au strigat: „Ia-L pe Acesta!”. Au reușit. Poporul s-a alăturat. Pilat le-a urmat sfatul. Domnul trebuia să moară.

În sfârșit, acești saducheii aveau din nou liniște. Oricum, ei nu credeau în înviere. Îngerii erau de asemenea inexistenți pentru ei. Iar spiritele nici atât nu existau. Așa că viața a revenit la normal. Dar liniștea nu a durat mult timp. După numai două luni, frământările au început din nou. Oameni ca Petru și Ioan au apărut brusc printre oameni cu o îndrăzneală pe care nu o mai cunoscuseră niciodată. Ei au vorbit cu atâta putere de convingere despre învierea Domnului Isus și despre credința necesară în El, încât saducheii au fost pur și simplu nevoiți să îi reducă din nou la tăcere. La închisoare cu ei (Faptele apostolilor 5.17-18.). Ei nu voiau să mai audă nimic despre acest Isus din Nazaret, cu atât mai puțin despre învierea Sa.

Dar Dumnezeu are totul sub control. Un înger, a cărui existență această clasă preotească o nega cu atâta hotărâre, a fost cel care i-a eliberat din închisoare (Faptele apostolilor 5.19). Aveau ei nevoie să fie mai clar convinși de eroarea doctrinei lor și de adevărul „care este în Isus” (Efeseni 4.21)? Da, Dumnezeu a vrut să le dovedească și faptul că Duhul Sfânt există (Faptele apostolilor 23.8). Nu degeaba au avut de experimentat în Ștefan o persoană plină de Duhul Sfânt și plină de putere (Faptele apostolilor 6.3,5,8.). Sinedriul putea să se convingă de acest lucru (Faptele apostolilor 6.15).

Apoi, în cele din urmă, barajul de rezistență s-a rupt. Cel puțin la unii dintre acești saducheii. La unii? Nu, „o mare mulțime de preoți” au crezut în Cuvântul lui Dumnezeu. În sfârșit. Domnul Isus îi muștrase atunci pe acești oameni în Matei 22.29: „Vă rătăciți, necunoscând nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu”. Acum le cunoșteau pe amândouă și credeau în ele. Aș vrea să-i felicit retroactiv pe acești preoți, pentru că, cu siguranță, nu a fost ușor pentru ei să facă acest pas.

Gândiți-vă că acești oameni au fost învățați din copilărie în cele cuprinse în Lege. Au avut parte de o educație excelentă. Ei dețineau o poziție înaltă în capitala Ierusalim, își exercitau slujba în acest Templu glorios. Erau oameni respectabili, dar legați în lanțurile lui Satan. Dar apoi au experimentat puterea lui Dumnezeu, putere pe care nu o cunoșteau până atunci (Matei 22.29). Ea i-a schimbat radical, a rupt lanțurile lui satan și le-a dat o viziune total alta asupra lucrurilor. Biblia numește acest lucru convertire.

Înainte, în calitate de preoți hirotoniți, ei sacrificaseră miei în Templu, acum îl găsiseră pe adevăratul „Miel al lui Dumnezeu” (Ioan 1.36). Acum ei erau preoți sfinți, care aduceau jertfe spirituale (1 Petru 2.5). Acum nu mai aparțineau sinedriului - cel puțin așa sper - ci casei lui Dumnezeu (Efeseni 2.21-22.).

Cu ce sete credeți că acești oameni credincioși, în anii din urmă, au asimilat Epistola către Evrei? Poate că au vărsat lacrimi în timp ce citeau Evrei 5 sau 9-10. Lacrimi din cauza orbirii lor de odinioară, lacrimi de bucurie pentru poziția lor cerească actuală în Domnul și Mântuitorul lor Isus Hristos.

Cu siguranță pasajele dificile din epistola către Evrei nu vor fi creat probleme mari pentru ei. Ei cunoșteau obiceiurile preoților. Acum ei schimbaseră umbrele cu realitatea (Evrei 10.1).

Când mă gândesc că numele de saduceu provine probabil de la Țadoc, preotul, atunci acești preoți din neamul lui Țadoc îmi sunt de ajutor pentru o mai bună înțelegere a textului din Ezechiel 40-48, unde atât de des sunt menționați fiii lui Țadoc în Templul din Împărăția de 1000 de ani (de exemplu, Ezechiel 40.46; 43.19). Nu, Dumnezeu Își păstrează cuvântul în toate generațiile. Puterea Sa a făcut o minune în acești preoți, și nu doar unul sau doi au fost salvați: „o mare mulțime”. Poți să înțelegi asta? Poate că ar trebui să credem mai mult în această putere a lui Dumnezeu, atunci am vedea mai multe minuni. Dacă acești preoți au reușit să creadă, cum stau lucrurile cu tine? Sau ai crezut deja Cuvântul lui Dumnezeu? Atunci bucură-te.

Amasai

1 Cronici 12.18: Și Duhul a venit peste Amasai, șeful căpeteniilor, și a zis: „Ai tăi suntem, Davide, și cu tine, fiu al lui Isai! Pace, pace ție și pace celor care te ajută, pentru că Dumnezeuul tău te ajută!“ Și David i-a primit și i a făcut capi ai cetei.

Este bine că Dumnezeu măsoară cu alte standarde decât noi, oamenii. Ceea ce nouă ni se pare a fi o mare faptă eroică este poate abia înregistrată de El. La Dumnezeu contează doar credincioșia și dragostea pe care I le aducem în viața noastră de zi cu zi, acum, în timpul respingerii Domnului nostru. Acestea pot fi dovezi mici și discrete de recunoștință pe care le aducem Domnului nostru. Ceea ce facem pentru El își păstrează valoarea, aduce rod și binecuvântare.

Așa a fost și cu Ruben. Ori de câte ori a luat partea fratelui său Iosif - o imagine a Domnului nostru - el însuși a fost binecuvântat din belșug. Din păcate, acest lucru nu s-a întâmplat foarte des. La fel se întâmplă și la noi. Adevăratul nostru Iosif este Domnul Isus. Tot ceea ce facem din dragoste pentru El ne face mai bogați, mai fericiți în interior. Este lucrarea Duhului Sfânt în noi atunci când Îl glorificăm pe Domnul, Îl iubim și Îl lăudăm. Scriu aceste rânduri astăzi, în a doua zi de Rusalii, când creștinismul își amintește că Duhul Sfânt a venit pe acest pământ pentru a locui în credincioși. În ce scop? Cu siguranță, pentru ca noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, să alcătuim o unitate (Ioan 11.52; 1 Corinteni 12.13), aceasta este adevărat. Dar Duhul Sfânt are și un alt scop, mai înalt. El vrea să ne încălzească inimile pentru Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Așa se spune în Ioan 16.14. El vrea, asemenea slujitorului lui Avraam din Geneza 24, să prezinte miresei Rebeca comorile și măreția lui Isaac, pentru ca dragostea Rebecăi pentru mirele ei să se înflăcăreze.

Putem spune cu seninătate că orice faptă de dragoste făcută pentru Domnul nostru, oricât de mică ar fi, a fost realizată în noi de Duhul Sfânt. Sper că avem cu toții o ureche sensibilă pentru vocea acestui Duh din noi. Același Duh a lucrat și în Vechiul Testament. Cuvintele frumoase ale lui Amasai către David, „omul după inima lui Dumnezeu”, vin direct de la Duhul lui Dumnezeu. Acest lucru este, de asemenea, menționat în mod specific în versetul nostru. I-a făcut bine lui David în timpul respingerii sale de către Saul, când unii oameni au trecut necondiționat de partea lui. A simțit dragostea din cuvintele lui Amasai. David a trebuit mai întâi să-i pună la încercare pe toți acești oameni care voiau să i se alăture (1 Cronici 12.17). Dar apoi a devenit rapid clar dacă era vorba de o simplă lingușeală sau de afecțiune autentică. Amasai a spus: „Suntem ai tăi”. Asta înseamnă mai mult decât „Tu ești al nostru, tu ești salvatorul nostru”.

Ce Îi spunem noi Domnului Isus? Tu ești Mântuitorul nostru? Acest lucru este corect și adevărat. Dar există mai mult în mărturisirea: „Suntem ai Tăi”. Aceasta este dragostea adevărată. Acesta este sacrificiul de sine. Amasai continuă fraza: „Și cu tine, fiul lui Isai”. Adică: oriunde vei merge, vreau să merg cu tine. Este ca și cum aici Rut îi vorbește lui Naomi (Rut 1.16-17.). Acestea sunt cuvinte pe care le-am mărturisit la botez: Vreau să aleg partea Ta, Doamne Isuse. Vreau să împărtășesc ocară cu Tine în momentul respingerii Tale. Dar - continuă Amasai - știu că Dumnezeuul tău te ajută, de aceea mântuirea și pacea sunt de partea ta.

Putem repeta aceste cuvinte la fel de bine și astăzi, pentru că știm că Dumnezeu L-a ajutat și pe Domnul Isus, L-a înviat, L-a proslăvit la dreapta Sa. Duhul lui Dumnezeu ne dă și astăzi această asigurare a mântuirii și răscumpărării, pe care o avem în Fiul lui Dumnezeu. Amasai ne-a spus acest lucru din inimă. Iertare: Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat, așa cum a fost inspirat Petru cândva a făcut

această afirmație glorioasă: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16.16).

Acestea sunt momente de vârf în viața fiecărui om în parte, când Duhul Sfânt poate lucra nestingherit și neperturbat. Atunci noi - tu și eu - suntem canale prin care Duhul lui Dumnezeu poate curge, pentru binecuvântarea altora, pentru glorificarea Domnului nostru. Această adiere a Duhului este foarte roditoare și benefică. Rezultatul în capitolul nostru este că Amasai și tovarășii săi au fost numiți „conducători ai oștirii”. Și asta „doar” pentru că Amasai a avut cuvinte atât de frumoase pentru David. Asta l-a încurajat.

Și astăzi Duhul nu dorește nimic mai mult decât ca Domnul să fie glorificat. Dacă vrem să-L iubim și să-L urmăm, atunci suntem pe drumul cel bun. Veți observa că atunci viața noastră va fi armonioasă și sănătoasă în interior.

Tu cunoști marele oraș Rio de Janeiro, capitala Braziliei. Acest oraș a trecut literalmente printr-o astfel de adiere a Duhului în 1905. Timp de decenii, acest oraș a suspinat sub febra galbenă (gele koorts). Mulți, foarte mulți locuitori au murit în această perioadă. Omul pur și simplu nu a găsit un mijloc de salvare. Până în 1905, când peisajul orașului a fost modificat pentru ca briza proaspătă a mării să poată sufla pe străzile largi în centrul orașului. Rezultatul a fost că țăntarii periculoși au dispărut treptat.

Când lucrurile par la fel de sumbre în viața noastră, când țăntarii ne chinuie (Exodul 8.17), atunci trebuie să ne schimbăm, pentru ca vântul proaspăt și sănătos al Duhului lui Dumnezeu să poată sufla din nou. Nu numai că El ne aduce mântuire și pace, dar totul este pentru lauda și gloria Domnului nostru. Despre asta este vorba.

Fiii profeților

2 Împărați 2

În zilele noastre, suntem copleșiți de o avalanșă enormă de informații. Mai putem face față? Avem nevoie de momente de liniște pentru a evalua totul în mod corespunzător. „Timpurile de pregătire” sunt necesare pentru a fi cu adevărat „in-format”, adică pentru a fi format lăuntric. Un pic de reflecție, un pic de liniște. Ce zici de asta. „Instruirea se realizează doar atunci când cunoștințele devin atitudine”, se spune în armată.

Cu ani în urmă, un european a rătăcit prin jungla din Africa. Își încredințase bagajele grele unor negri, care le cărau în fața lui în pas vioi. Era uimitor cât de puternici erau acești băieți, pentru că făceau asta de mult timp. Nu existau semne de oboseală. Dar dintr-o dată s-a terminat. Și-au coborât bagajele pe iarbă și s-au așezat. Ce s-a întâmplat? Să fi oboseit până la urmă? Oare călătorul le dăduse prea puțini bani? Nu, nu asta a fost. Dar ce a fost? O mare ghicitoare. Până când, în cele din urmă, unul dintre purtători a ridicat vâlul de pe comportarea lor ciudată: „Ne-am grăbit atât de mult în ultimele zile, stăpâne, încât trebuie să așteptăm puțin ca sufletele noastre să ne ajungă din nou din urmă.” Acesta a fost răspunsul. I-ai înțeles?

Ajungem acum la fiii profeților de la Betel și Ierihon, și aproape că mi-aș dori ca și ei să se așeze măcar o dată pentru a reflecta în pace la toate revelațiile minunate pe care Dumnezeu le-a oferit cu atâta generozitate. Dar nu o fac. Oriunde se duc, trebuie întotdeauna să își etaleze cunoștințele. Era uimitor ceea ce știau. Fără îndoială. Dar dacă ei știau atât de multe despre înălțarea la cer a lui Ilie, de ce nu au mers cu Ilie și Elisei? Ei ar fi putut primi învățături frumoase despre etape importante din viața lor de credință. Ilie, o imagine a Domnului Isus în acest capitol, merge în strânsă părtașie cu Elisei,

o imagine a ta și a mea, prin Ghilgal, Ierihon și Betel, apoi își ia rămas bun de la el la Iordan. Dar ce auzim despre fiii profeților? „Ei stau departe” (2 Împărați 2.7). Păcat.

Și tocmai apropierea de Ilie a fost condiția pentru a fi binecuvântați din belșug. „Dacă mă vei vedea”, îi spune Ilie lui Elisei, „atunci ți se va da o porție dublă din Duhul meu”. Nu, fiii profeților stăteau prea departe, aveau cunoștințe, dar nu aveau experiență practică și nici relații cu Ilie. Acest lucru devine vizibil și în versetele 15 și 16. Ei știau că Ilie fusese luat, așa că de ce continuă să îl caute timp de trei zile? De ce îl contrazic cu atâta încăpățănare pe Elisei, despre care mărturisiseră cu puțin timp înainte că duhul lui Ilie se odihnea peste el (versetul 15)? Dacă ei au recunoscut atât de clar Duhul lui Dumnezeu în acest om, atunci ar fi trebuit să se supună. Pur și simplu să asculte.

Această simplă ascultare ne lipsește și nouă astăzi. Nu credeți? Comuniunea liniștită cu Domnul (vezi Elisei și Ilie), este atât de necesară pentru ca „sufletele noastre să ne ajungă din nou din urmă”. Timpul zboară prea repede. Și, mult în urma noastră, vine viața noastră adevărată, cea pe care o începem și pe care o parcurgem împreună cu Domnul. Versetul 7a: „Și au mers amândoi.”

Părinții noștri au făcut eforturi mari pentru a ne îndrepta pe calea vieții. Ei ne-au instruit cu privire la adevărurile divine. Mulțumim pentru asta. Știm multe. Dar suntem noi aproape de Domnul? Îl vedem noi în ceruri (versetul 10)? Vorbim cu El în timp ce mergem (versetul 11)? Atunci consecința va fi că și noi, ca și Elisei, ne vom rupe hainele și vom îmbrăca mantia lui Ilie. Atunci lumea va cunoaște prin noi că ne-am îmbrăcat cu Hristos (Galateni 3.27).

Fiii profeților au învățat ceva din aceasta (2 Împărați 6.1-7). Nu vreau doar să-i mustru. Fiecare dintre noi trece printr-un proces de

creștere personală în viață. Aceasta face parte din școala lui Dumnezeu. Vrem să rămânem elevi care învață mereu. Poate că ar trebui să spunem mai puțin: „Știu” (Ioan 11.24) și să ascultăm mai mult (Isaia 50.4). Domnul Isus este exemplul nostru desăvârșit. Chiar și El a ascultat și S-a rugat atât de des la Dumnezeu și Tatăl Său.

Nu vrem să ne mulțumim să observăm efectele Duhului în alții (versetul 15). Ar fi frumos dacă am lăsa și noi acest Duh să lucreze în noi, astfel încât nu noi să fim văzuți, realizările noastre, măreția noastră, cunoștințele noastre (de câte ori a spus Elisei: „Taci.”), ci Domnul Însuși. Duhul, care lucrează în noi, are un singur scop: să-L facă mare pe Domnul Isus. Acesta este un semn al Duhului lui Dumnezeu în noi. Văd cei din jurul nostru unele trăsături frumoase ale Domnului Isus în noi? Atunci acesta este rezultatul lucrării Duhului Sfânt în noi. Ești tu unul dintre fiii profeților? Atunci nu sta departe, ci mergi cu ei prin Iordan, umblă cu Domnul, vorbește cu El în timp ce mergi. Atunci Îl vei vedea și mai clar, așa cum El este acum viu în ceruri, iar alții vor admira hainele vieții noi de pe tine. Ele vorbesc despre acest Domn înălțat la cer (Coloseni 3.12).

Enoch

Geneza 5.22,24: Și Enoh a trăit șaiszeci și cinci de ani și a născut pe Metusala. Și după ce a născut pe Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice. ... Și Enoh a umblat cu Dumnezeu; și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat.

Evrei 11.5: Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; pentru că, mai înainte de mutare, a primit mărturia că I-a plăcut lui Dumnezeu.

Iuda 14-16: Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el cu privire la aceștia, spunând: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva Lui“. Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți, umblând după poftele lor; și gura lor vorbește cuvinte umflate, admirând persoane pentru câștig.

Se deplasau încet pe drumul satului, bărbatul cu valiza mare și femeia cu geanta. Oamenii îi priveau cu atenție din spatele ferestrelor lor. În cele din urmă s-au oprit. Și-au despachetat valiza și geanta și le-au pus în mijlocul drumului. Au adus o mic instrument muzical și câteva cărți de cântări. Fără să anunțe ceva, au început să cânte. A fost cântarea „Încredințează-ți calea”. Sătenii priveau și ascultau cu atenție, dar nu se arătau la față. „Eu singur nu pot face, măcar un pas, / Deci spune-mi unde-Ți place să merg eu azi”. Acestea au fost ultimele sunete pe care le-au auzit. Apoi, cei doi s-au ridicat, au împărțit broșuri în case și au plecat spre următorul sat, spre următoarea răscruce de drumuri. Au făcut acest lucru lună de lună, zi de zi. În cele din urmă, după un an, s-au întors în satul nostru. După ce au cântat o strofă, o ușă s-a deschis încet și o femeie a venit la cei doi. „Vă mai amintiți, că și în urmă cu un an stăteați amândoi în fața acestei uși a mea?”. Nu, nu și-au amintit.

„Nu am îndrăznit să ies, dar cuvintele «Nu pot face măcar un pas» m-au urmărit mereu”. Femeia le-a povestit celor doi despre necazul ei de atunci și despre faptul că tocmai acele cuvinte o consolaseră atât de mult. Aceste cuvinte, cântate cu atâta dezinvoltură, îi arătasera ce îi lipsea în viața ei. Avea nevoie de un salvator, de cineva care să o însoțească în viață, și L-a găsit. De atunci, ea umblă cu Domnul ei, fericită și bucuroasă. Era clar că cei trei i-au mulțumit Domnului din adâncul inimii pentru această surpriză.

Cine își începe ziua cu Domnul, trăiește și discută evenimentele zilnice alături de El, este un om fericit. Enoh era un om atât de fericit, poate cel mai fericit din întreaga lume la acea vreme. De ce? Pentru că „umbla cu Dumnezeu”. Umbli și tu cu El? Fac și eu la fel? Drumetia nu este o alergare în cursă, nu este o urmărire. Te plimbi liniștit printr-o natură frumoasă și, pe deasupra, ai în față un țel tentant. Dar cel mai frumos este să fii într-o companie bună. Discuți despre una sau alta și poți schimba gândurile unul cu celălalt în liniște.

Este exact ceea ce au făcut Dumnezeu și Enoh. Interesant este că această umblare cu Dumnezeu începe la nașterea lui Metusala, fiul lui Enoh. Oare această naștere i-a reamintit de sensul vieții sau fragilitatea existenței umane? Sau simțea deja judecata viitoare asupra acestei lumi stricate? Căci numele Metusala înseamnă „La moartea lui vine”. Și într-adevăr, după moartea lui Metusala a venit potopul asupra pământului. Dumnezeu i-a dezvăluit lui Enoh acest secret. De altfel, numele Enoh înseamnă și „inițiat”.

Din acel moment, nu a trecut nicio zi fără ca Enoh să nu aibă părtașie cu Dumnezeu. Scriptura mărturisește de două ori că Enoh a umblat cu Dumnezeu. În afară de el, acest lucru se spune doar despre Noe (Geneza 5.22,24; 6.9). Nu este așa cum ne-am imaginat noi ca și copii, că Dumnezeu a mers personal la plimbare cu Enoh și, după ce s-au îndepărtat mult de casă, Dumnezeu i-a spus în cele

din urmă lui Enoh: Acum suntem atât de departe de casă, este mai bine să vii direct la mine în cer. Și astfel Dumnezeu l-a luat pe Enoh și el nu a mai fost. Nu, nu așa vrem să ne imaginăm umblarea. Această umblare rezumă în mod figurat tot comportamentul nostru pe acest pământ, în cazul lui Enoh a fost în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu.

Dumnezeu a avut multe de discutat cu Enoh în legătură cu familia sa, pentru că, la urma urmei, era un tată de familie. Și, ca tată, sunt multe griji pentru bunăstarea copiilor și a familiei, mai ales într-o perioadă de violență și corupție. Timpul lui Enoh se aseamănă exact cu timpul nostru. Enoh a discutat totul cu Dumnezeu, poate și într-un cerc restrâns de familie, seara, după lucru.

Atitudinea sa față de oamenii din jurul său a fost, de asemenea, discutată cu Dumnezeu. A depus mărturie serioasă împotriva lor, le-a pus în față judecata pământului (Iuda 14). Enoh nu a umblat tăcut și retras cu Dumnezeu, nu, el a stat în public în fața contemporanilor săi și le-a propovăduit căile judiciare ale lui Dumnezeu cu oamenii. Acest lucru i-a adus, fără îndoială, batjocura, dar el nu a încetat să continue să umble cu Dumnezeu.

Dumnezeu a avut plăcere să umble cu Enoh, i-a spus acest lucru în timpul vieții lui (Evrei 11.5). El a dorit mult să meargă cu toți oamenii, începând de la Adam încoace, dar Adam a împiedicat acest lucru prin păcatul său. Dar ce bucurie a avut Dumnezeu să vadă pe cineva cu care putea avea părtaşie. Cine a fost cel mai bun exemplu de om, cu care Dumnezeu a putut umbla neîntrerupt? Acesta a fost Domnul Isus. Fiecare comportament în familie, cu frații Săi, cu mama Sa, cu ucenicii Săi, cu dușmanii, a fost pus de Domnul Isus în armonie cu Dumnezeul și Tatăl Său și, prin urmare, și pentru plăcerea Dumnezeului Său.

Alături de Enoh, Acesta este cel mai mare exemplu al nostru. Dacă umblăm cu Dumnezeu, atunci și viața noastră este spre buna Lui plăcere. „A umbla” și „a fi plăcut” sunt chiar interschimbabile în limba originală. Apostolul nu ne îndeamnă în zadar în Coloseni 1.10 să umblăm în mod vrednic de Domnul, spre toată buna plăcere. Să umblăm în credință, așa cum a făcut Enoh. Oamenii l-au căutat după ce el a fost răpit. Îl prețuiseră și le părea rău după el. Le era dor de el, de acest om credincios al lui Dumnezeu (Evrei 11.5).

*Un singur lucru îmi doresc:
Cu tine să călătoresc.*

Fiica lui faraon (soția lui Solomon)

1 Împărați 3.1: Și Solomon s-a înrudit prin căsătorie cu Faraon, împăratul Egiptului, și a luat pe fiica lui Faraon și a adus-o în cetatea lui David, până avea să termine de zidit casa lui și casa Domnului și zidul Ierusalimului de jur-împrejur.

2 Cronici 8.11: Și Solomon a adus pe fiica lui Faraon din cetatea lui David la casa pe care o construise pentru ea, pentru că a zis: „Soția mea nu va locui în casa lui David, împăratul lui Israel, pentru că locurile în care a intrat chivotul Domnului sunt sfinte“.

Evangelistul Whitefield vorbea într-o seară despre parabola celor zece fecioare. Când a accentuat că în sfârșit ușa era închisă, un tânăr i-a șoptit celui de lângă el: „Ei bine, dacă o ușă este închisă, cu siguranță se va deschide alta. Amândoi tinerii au fost uimiți când evangelistul a spus același lucru, exact în aceeași răsuflare: „Poate că există cineva care stă în această cameră și care crede că dacă o ușă se închide, următoarea se va deschide. Așa este. Dar știi ce se află în spatele ușii de alături? Chinul veșnic, este ușa spre iad, îndepărtarea veșnică de fața lui Dumnezeu.”

Asemănător mi se pare mutarea pe care fiica lui Faraon a trebuit să o facă după ce Templul lui Solomon a fost terminat. Ea a locuit temporar ca soție a lui Solomon în cetatea lui David, în partea de sud-vest a Ierusalimului. Dar în cele din urmă a venit ziua în care magnifica clădire a Templului urma să fie consacrată. Clădirile rezidențiale spațioase ale lui Solomon puteau fi ocupate. Dar a existat un mic defect de frumusețe în toată scena.

Orice cuplu de tineri căsătoriți este nerăbdător să își vadă noua locuință. Piese de mobilier pe care le-au ales împreună, pereții proaspăt tapetați. Vesela prețioasă. Începând de astăzi, cei doi au voie să o folosească împreună. Totul miroase atât de nou și

de proaspăt. Acum va fi umplută de viață, această casă mobilată cu drag. Ce sărbătoare.

Dar cât de incomparabil mai frumoasă va fi fost casa lui Solomon din Ierusalim. O splendoare împărătească acoperea totul. Bogăție de nedescris. Nu lipsea nimic. Dar lipsea un lucru. Cel mai important lucru. Solomon, soțul, trebuie să fi simțit profund acest lucru. El însuși vorbește în Eclesiastul 4.12 despre funia împletită în trei. Poetul o exprimă atât de frumos: „O, locuiește Tu în mijlocul nostru și inima va fi mereu fericită”. Cine este acest Tu? Pentru Solomon era atunci Dumnezeuul părinților săi. Pentru noi este Domnul Isus, Domnul și Mântuitorul nostru. El trebuie să fie al treilea în legătură, sau mai degrabă: primul. Fără călăuzirea și îndrumarea Sa, fără sprijinul Său, orice căsătorie creștină este doar o formă fără conținut.

Din păcate, acesta a fost cazul lui Solomon. A construit un palat magnific pentru frumoasa lui soție, o casă proprie, special pentru ea, după gustul ei. Dar ea a rămas singură, fără el și fără Dumnezeuul lui Israel. Ce voia femeia asta în acest palat? Ea era lipsită de o relație interioară cu Solomon și de o relație interioară cu Domnul, Dumnezeuul legământului lui Israel. Nu i s-a permis să participe la marile sărbători, nu a putut să se alăture cântecelor de bucurie ale mântuirii. Singurul lucru care îi mai rămăsese era somptuosul ei palat, unde putea să se uite timidă, din când în când, din spatele perdelelor, cum „se suie semințele, semințele Domnului, o mărturie pentru Israel, ca să laude numele Domnului” (Psalmul 122.4).

De ce nu i s-a permis soției lui Solomon să participe, de ce a fost așa de izolată? Pentru că era egipteană? Sau ea însăși nu era interesată de lucrurile divine? Ambele sunt adevărate. Dar trebuie să căutăm cauza și la Solomon însuși. El însuși a eșuat. Desigur, a cerut înțelepciune de la Dumnezeu și a primit-o. Multele proverbe

stau mărturie în acest sens. Dar ce rost au toate acestea dacă nu acționez în consecință? Dacă nu mă „feresc de femeile străine” (Proverbele 7.5)? Acest lucru a început la Solomon deja atunci când a luat o soție amonită (1 Împărați 14.21). Acest fapt era rău, era împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Următorul pas pe calea păcatului a fost apoi căsătoria cu această fiică a lui faraon. Cu siguranță o potrivire bună, mai ales că el a primit încă din mâna lui faraon ca zestre cetatea Ghezer, cetate pe care seminția lui Efraim nu a putut-o lua în acel moment sub Iosua (Iosua 16.10). Așadar, slăbiciune după slăbiciune. A fost o căsătorie politică și, prin urmare, nu ar trebui să ne surprindă faptul că Solomon nu a avut o relație bună nici cu soția sa, nici cu socrii săi (vezi David și Mical). Dimpotrivă, cel mai mare adversar al său, Hadad, a fost primit cu căldură de faraon și s-a căsătorit cu sora soției lui faraon (1 Împărați 11.19). Solomon a devenit din ce în ce mai mult încurcat în păcat până când, în cele din urmă, a avut în jurul său o multitudine de soții străine, dintre care fiica lui faraon s-a dovedit a fi în cele din urmă cea mai păcătoasă (1 Împărați 11.1).

Nu, bogăția, onoarea și frumusețea nu sunt o garanție pentru o viață de căsătorie fericită. Proprietarul unei mici case de munte din Alpi a exprimat acest lucru destul de bine. Pe o grindă a gravat cuvintele:

*Nu îți dori niciodată o casă prea mare,
nici o soție prea frumoasă;
Dumnezeu în mânia Sa
ar putea să ți le prevadă.*

Fiica lui faraon nu a intrat niciodată în contact cu chivotul Domnului (o imagine a Domnului Isus) (2 Cronici 8.11b). Casa lui David, Templul, a rămas închisă pentru ea. „Și ușa a fost închisă.” Ea trebuia să meargă mai departe. Sigur, ușa de alături s-a deschis - așa cum am văzut la început - dar în spatele acelei uși a rămas rece, singură, nefericită.

Să nu spui că femeia egipteană, ca străină, oricum nu ar fi putut să se apropie de Dumnezeu. Atunci, o amintesc doar pe Rut, moabita, ea este luată chiar în linia de descendență a Domnului Însuși. Sau nu suntem și noi, creștinii, exemple de străini care au acces la Dumnezeu Tatăl nostru (Efeseni 2.18)? Depinde de inima noastră. Iubește ea lumea? Sau se bucură când ni se spune: „Să mergem la casa Domnului” (Psalmul 122.1)? Fiica lui faraon ar fi putut avea cu siguranță un loc acolo. Dar ea nu a vrut. Ea a preferat să aleagă ușa de alături.

Bărbatul egiptean

1 Samuel 30.11-20: Și au găsit pe un egiptean în câmp și l-au adus la David; și i-au dat pâine și a mâncat; și i-au dat apă și a băut. Și i-au dat o bucată de turtă de smochine și două turte de stafide și a mâncat și suflarea i-a revenit, pentru că nu mâncase pâine, nici nu băuse apă de trei zile și trei nopți. Și David i-a zis: „Al cui ești? Și de unde ești?” Și el a zis: „Eu sunt un tânăr egiptean, rob al unui amalecit, și stăpânul meu m-a părăsit, pentru că m-am îmbolnăvit acum trei zile. Noi am năvălit în partea de sud a cheretiților și în cea care ține de Iuda și în partea de sud a lui Caleb și am ars Țiclagul cu foc“. Și David i-a zis: „Vrei să mă cobori la ceata aceea?” Și el a zis: „Jură-mi pe Dumnezeu că nu mă vei omorî și nu mă vei da în mâinile stăpânului meu și te voi coborî la ceata aceea“. Și l-a coborât și, iată, erau împrăștiați pe toată fața pământului, mâncând și bând și jucând, pentru toată prada cea mare pe care o luaseră din țara filistenilor și din țara lui Iuda. Și David i-a bătut din amurg și până în seara zilei a doua; și n-a scăpat nici unul dintre ei, în afară de patru sute de tineri care au încălecat pe cămile și au fugit. Și David a luat înapoi tot ce luaseră amaleciții; și David a luat înapoi și pe cele două soții ale sale. Și nu le-a lipsit nici unul, mic sau mare, nici fii, nici fiice, nici pradă, nici nimic din toate câte luaseră de la ei: David a adus toate înapoi. Și David a luat toate oile și boii, pe care le-au mânat înaintea celorlalte vite și ei ziceau: „Aceasta este prada lui David“.

„Dar David s-a întărit în Domnul Dumnezeuul său” (versetul 6b). Acesta a fost punctul de cotitură după o lungă odisee în viața lui David. Se rătăcise mult. A mers chiar la război împotriva lui Israel de partea filistenilor. În cele din urmă, însă, Dumnezeu l-a adus de pe acest drum penibil. Dar când David s-a întors la Țiclag, cetatea în care locuiau copiii și femeile, a avut parte de spaima vieții sale. Amaleciții au ars cetatea și au luat cu ei copiii și femeile. Prietenii lui David l-au învinuit și s-au certat cu el, ba chiar au vrut să-l ucidă

cu pietre. În acest moment de slăbiciune, David a găsit drumul înapoi la Dumnezeu, l-a numit din nou Dumnezeul său, s-a rugat din nou și a prins curaj să îi urmărească pe amaleciți, el și patru sute de oameni.

Urmărirea este brusc întreruptă, deoarece găsesc pe câmp un egiptean pe jumătate mort și înfometat. Micul episod despre acest om îmi amintește foarte mult de povestea samariteanului milostiv din Luca 10.

Acest om egiptean este o imagine a unei persoane care se află sub influența lumii, a păcatului și a morții: sub puterea diavolului. În Biblie, țara Egiptului este o imagine a lumii rele, al cărei prinț este satan (Ioan 14.30). Tânărul egiptean era robul unui bărbat amalecit. Și asta! Știm că Amalec a fost și va fi întotdeauna un dușman al poporului lui Dumnezeu (vezi Exodul 17). Aceasta este natura rea din noi, înclinațiile și impulsurile rele din inimile noastre. Diavolul are un control ferm asupra oamenilor, fie că ei vor sau nu. Tânărul din capitolul nostru este un exemplu clar despre un păcătos aflat sub puterea lui satan. A fost acolo când amaleciții au ars și jefuit cu brutalitate cetatea Țiclag. În calitate de slujitor al stăpânului său amalecit, a luat parte la acest raid și s-a amuzat de această faptă dezastroasă. Tot așa toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu urmează astăzi porunca lui satan. Îl urmează orbește și fără voință.

Dar deodată, acest tânăr egiptean se îmbolnăvește. Și ce face stăpânul său amalecit? Îl îngrijește? Îl consolează? Este îngrijorat de sănătatea sa? Nu, și din nou nu. Îl abandonează (versetul 13) și pur și simplu merge mai departe. El zace acolo pe câmp, trei zile și trei nopți reci: bolnav, neajutorat, înfometat, aproape de moarte. Așa este diavolul. El îi lasă pe oameni singuri cu nevoia lor, nu are nimic de oferit, decât pofta păcatului. El nu-i poate hrăni, nu-i poate vindeca. El nu face decât să-i târască spre ruină, acolo unde este propria lui destinație, în iad, în chinuri veșnice, departe de fața lui

Dumnezeu. - Dacă nu vine ajutorul, ajutorul de la Dumnezeu. Și ajutorul a venit într-adevăr pentru acest nenorocit de aici, singuratic pe câmp. A venit în persoana lui David, care este un exemplu frumos al Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Bărbații lui David îl văd pe acest om zăcând acolo și se opresc din cursa lor de urmărire. Aceasta este adevărata dragoste pentru aproapele. Cine mai face așa ceva? La urma urmei, ei nu erau responsabili de starea acestui slujitor, nici David nu le-a dat ordin să facă acest lucru; și nici nu era unul dintre concetățenii lor. De asemenea, șederea costă timp, energie și materiale de îngrijire. Nu era nimic pentru ei. Sau poate că a existat? Da, Dumnezeu l-a folosit pe acest om pentru a-i arăta lui David calea către amaleciți, dar oamenii nu au știut asta dinainte. Au acționat cu adevărat dezinteresat, chiar creștinește. Îi dau omului flămând pâine și apă, apoi smochine și prăjitură cu stafide.

Cunoaștem o astfel de disponibilitate la sacrificiu între noi? Aș vrea să vă povestesc despre un test la un colegiu biblic american, în care patruzeci de studenți trebuiau să îndeplinească o sarcină specială într-o anumită clădire. Au fost presați de timp și au trebuit să țină o prelegere despre „Samariteanul milostiv” în diferite săli. Comisia de examinare aranjase ca, în drumul lor spre sala de examen, acești tineri să treacă pe lângă un om rănit care, în mod evident, suferea foarte tare, dar cei patruzeci de „preoți și leviți” erau atât de grăbiți cu sarcina lor importantă, încât aproape nimeni nu a luat în seamă pe acest om care gemea. Prelegerea lor a fost onorabilă. Ei nu s-au lăsat distrași. Din nefericire, între teorie și practică există adesea o mare diferență la noi, creștinii. Din păcate.

Să ne întoarcem la tânărul nostru egiptean. Nu avem aici nimic altceva decât o glorioasă poveste de convertire. Aici un păcătos este condus la mântuire și la viață prin pâinea vieții (Ioan 6) și prin apa Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5). Versetul 12 spune că

„suflarea i-a revenit”. El este trezit la o viață nouă. Ca răspuns la întrebarea: „Al cui ești? Și de unde ești tu?” (versetul 13), omul nu poate răspunde decât: „Sunt un egiptean în slujba unui amalecit”. Aceasta este cu adevărat o situație fatală. Dar apoi omul are două dorințe: 1. nu vrea să fie ucis (versetul 15). Da, el încă nu-l cunoaște pe David. Dragă tinere, Domnul Isus este viața însăși. El este învierea și viața. Trei zile ai zăcut acolo pe câmp și după trei zile primești viața de înviere, ca să spunem așa, nu mai ești supus morții niciodată. Fiecare credincios are această viață veșnică, moartea este biruită pentru totdeauna. A 2-a dorință este: „Te rog să nu mă dai pe mâna stăpânului meu”. Nu, tânărul aparține acum unui alt stăpân, David. Iar noi aparținem Domnului Isus. Ce schimbare de proprietar.

Acum s-a dus împreună cu David la foștii săi prieteni și cunoscuți; i-au găsit mâncând, bând și dansând. Acestea sunt bucuriile acestei lumi. Dar David le-a învins. Iar tânărul îi privea acum pe acești oameni cu alți ochi. El este acum de partea învingătorului. El a întors spatele lumii și se duce cu bucurie după noul său stăpân. Pentru noi, Acesta este Învingătorul de pe Golgota, Domnul Isus. Îi aparții deja? Acest slujitor a trebuit mai întâi să se îmbolnăvească foarte tare ca să cedeze, dar acum se află între cei care îl însoțeau pe David - și nu mai vrea să se întoarcă niciodată.

Cancelarul din Babel și mama sa

Daniel 5.10-12: Împărăteasa, la auzul cuvintelor împăratului și ale mai-marilor lui, a intrat în casa ospățului; împărăteasa a vorbit și a zis: „Veșnic să trăiești, împărate! Să nu te tulbure gândurile tale și să nu ți se schimbe fața. Este un om în împărăția ta în care este duhul dumnezeilor sfinți; și în zilele tatălui tău s-au găsit în el lumină și pricepere și înțelepciune, ca înțelepciunea dumnezeilor; și împăratul Nebucadnețar, tatăl tău – tatăl tău, împăratul – l-a făcut căpetenie a cărturarilor, a descântătorilor, a caldeenilor și a astrologilor. Pentru că un duh deosebit de ales și cunoștință și pricepere, interpretarea viselor și arătarea celor ascunse și rezolvarea lucrurilor dificile s-au găsit în el, în Daniel, pe care împăratul l-a numit Belșațar. Acum să fie chemat Daniel și-ți va arăta interpretarea“.

În palatul regal din Babel este atmosferă sărbătorească. Belșațar, nepotul marelui Nebucadnețar, sărbătorește un ospăț fastuos. El sărbătorește cu cei o mie de mai-mari ai săi și cu soțiile lor. Ei beau vin din vasele sfinte, care se aflau cândva în Templul din Ierusalim, și se închină zeilor lor păgâni și îi laudă.

Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Împăratul trebuie să știe acest lucru. La apogeul acestei sărbători desfrânate, El intervine deodată. Dumnezeu scrie patru cuvinte cu degetul pe peretele alb din hol. Împăratul a înțepenit de groază. Își cheamă cu voce tare înțelepții și cărturarii. Dar nimeni nu poate interpreta cuvintele pentru el. Devine palid ca varul.

Strigătul puternic de ajutor al împăratului este auzit și de mama sa, care din clădirea vecină a palatului urmărea cu îngrijorare desfășurarea banchetului. Nu, ea nu voia să ia parte la această agitație dezlanțuită. Îl cunoaște pe fiul ei: înclinația lui pentru femei și vin, antipatia lui față de poporul lui Dumnezeu, dar și indiferența

lui față de dușman, pentru că tocmai în acest moment mezii și perșii se află înaintea cetății Babel și au deviat deja apele Eufratului, astfel încât orașul este amenințat să se usuce. Toate acestea o îngrijorează foarte mult pe mama împăratului. De asemenea, ea este foarte îngrijorată de soțul ei, împăratul Nabonidus, pe care perșii l-au capturat. Mama împăratului este atentă la pericolul reprezentat de mezi și perși și, în același timp, vede petrecerile exuberante din interiorul palatului. Dar deodată se face liniște, o tăcere de moarte. Un strigăt de protest din partea împăratului. Tăcere din nou. Trebuie să se fi întâmplat un accident. Mama se hotărăște imediat să meargă la „casa ospățului” (versetul 10).

Vrem să o însoțim în această călătorie cu gândul. Ea este fiica lui Nebucadnețar și a trăit deja vremuri mai plăcute. Tatăl ei condusese împărăția la o măreție fără precedent. El era conducătorul lumii desemnat de Dumnezeu. Dar după moartea sa, lucrurile au luat-o la vale. Și, astăzi, mezii și perșii stau la porțile cetății. Dar ceea ce o apăsă și mai mult era indiferența și nepăsarea fiului ei, Belșatar. Așa că se plimbă cu adâncă tristețe prin grădina paradisiacă a palatului până la marea sală de banchet. Ce va spune Belșatar când o va vedea deodată pe mama? Acum ea intră în sală. Și acolo unde până acum pulsa viața păcătoasă, se așterne o tăcere stânjenitoare, ba chiar o groază de disperare.

Acolo stau mai-marii împărăției. Mama împăratului încă mai vede urmele desfătărilor lor: râurile de vin, vasele de aur și argint, femeile nerușinate, servitorii, florile, hainele splendide - și, în mijlocul tuturor, împăratul însuși. Cât de rușinat trebuie să fi fost el în fața mamei sale! El stă încă sub șocul scrisului de acolo, de pe peretele alb. Mama vede acum și ea acest scris și recunoaște imediat neputința ghicitorilor babilonieni. Cum s-a putut ajunge la asta? Nu ar fi trebuit să-și crească fiul în spiritul tatălui ei, care îl lauda și îl cinstea pe Dumnezeu cerului? De ce a putut Daniel, al doilea om din împărăție, să fie atât de uitat? Nu era oare și asta vina ei? De ce

înțelepții nu-l cunoșteau pe acest Daniel, din moment ce era conducătorul lor, numit de Nebucadnețar însuși?

Întrebări peste întrebări. Dar mama este o femeie perspicace. Calmă și relaxată, se apropie de împărat, îl salută politicos și îl încurajează. Apoi îl menționează cu reverență pe tatăl ei, bunicul lui Belșatar, iar în final îl indică pe Daniel, „captivul din Iuda”. Ea are cea mai mare încredere în Daniel și vorbește despre el cu respect și cu mare stimă. De asemenea, ea știe unde poate fi contactat în acest moment, și chiar presupune că el ar veni imediat. Îl cunoaște cu exactitate, cu numele lui iudaic și cu numele lui caldeean. Și, fără să mai stea pe gânduri, îi oferă împăratului Belșatar serviciul acestui om al lui Dumnezeu, Daniel. O face în fața celui mai rușinos cadru imaginabil, în fața unei audiențe care are înaintea ochilor orice altceva, numai nu auzirea cuvintelor lui Dumnezeu. Această femeie mi se pare că a fost cea mai înțeleaptă și mai cu judecată persoană din toată curtea.

Absența ei de la ospăț, tactul ei față de împărat, încrederea ei în Daniel, grija ei pentru bunăstarea împăratului și judecata ei clară în această situație neobișnuită, toate acestea indică un nivel spiritual ridicat al acestei femei.

Din păcate, era prea târziu pentru Belșatar. Daniel nu poate decât să-i anunțe judecata. A ratat momentul de a se pocăi, ca acel rege grec Archias care, de asemenea în timpul unui mare banchet, a primit brusc vestea scrisă că s-a pus la cale un complot împotriva lui pentru a-l ucide. Dar Archias a dat-o la o parte: „Vorbim mâine despre asta”. Numai că el nu a trăit să vadă acea dimineață. A fost ucis în aceeași seară.

Același lucru s-a întâmplat și cu Belșatar al nostru. Și el a fost ucis în aceeași noapte. El a ascultat-o într-adevăr pe mama sa și Daniel i-a dat interpretarea cuvintelor, dar inima lui a rămas împietrită. Ce

durere pentru mama împăratului! Ea nu mai putea să întoarcă foaia. Dumnezeu trasase deja o linie sub viața sa desfrânată.

Dragi mame, începeți din timp să-i familiarizați pe copiii voștri cu spiritul bun al Cuvântului lui Dumnezeu. Influența voastră este crucială pentru dezvoltarea copiilor voștri. Mama împăratului era o femeie foarte înțeleaptă, dar a venit prea târziu. Din păcate.

Căpeteniile fiilor lui Amon

2 Samuel 10.1-5: Și a fost așa: după aceasta, împăratul fiilor lui Amon a murit; și fiul său, Hanun, a împărățit în locul său. Și David a zis: „Voi arăta bunătate lui Hanun, fiul lui Nahaș, așa cum tatăl său mi-a arătat mie bunătate“. Și David a trimis prin slujitorii săi să-l mângâie pentru tatăl său. Și slujitorii lui David au venit în țara fiilor lui Amon. Și căpeteniile fiilor lui Amon au zis lui Hanun, domnul lor: „Gândești tu că David a trimis mângâietori la tine ca să-l onoreze pe tatăl tău? N-a trimis David pe slujitorii săi la tine ca să cerceteze cetatea și s-o iscodească și s-o dărâme?“ Atunci Hanun i-a luat pe slujitorii lui David și le-a ras bărbile pe jumătate și le-a tăiat hainele pe mijloc, până la șezut, și le-a dat drumul. Și i-au spus lui David, și el a trimis în întâmpinarea lor, pentru că oamenii erau foarte umiliți. Și împăratul a zis: „Rămâneți la Ierihon până vă vor crește bărbile și apoi întoarceți-vă“.

În epistola sa (Iacov 3.5), Iacov compară limba cu un foc mic care poate aprinde o pădure mare. Aceasta este o imagine vie. Când eram tânăr, primăvara îmi plăcea să pârjolesc marginile drumurilor. O dată am pierdut complet controlul flăcărilor din cauza unei rafale de vânt, astfel încât focul a putut fi stins doar cu ajutorul numeroșilor vecini care s-au grăbit să vină. S-a sfârșit cu bine atunci și sunt recunoscător și astăzi pentru asta. La fel se întâmplă și cu cuvintele neglijente. Cât de repede îți poți jigni vecinul cu o singură remarcă. De multe ori este vorba doar de tonul vocii și deja am rănit pe cineva, l-am jignit mortal și nu mai putem anula cuvintele. Pana de despicat pătrunde adânc între mine și vecin, cu toate că a fost doar o vorbire neglijentă. Dar putem, de asemenea, să punem în mod deliberat pe cineva într-o lumină proastă prin răstălmăcirea și denaturarea realității. Consecințele sunt devastatoare, pentru ambele părți. Limba a aprins un foc care se răspândește în lung și în lat.

Citește 2 Samuel 10. Împăratul fiilor lui Amon moare, iar David trimite mesageri la Hanun, fiul său, pentru a-și exprima sincere condoleanțe și, în același timp, pentru a-i spune că vrea să arate bunăvoință față de Hanun, deoarece și tatăl său a arătat bunăvoință față de David. Mesagerii ajung în țara fiilor lui Amon și îi întâlnesc mai întâi pe căpetenii, care le răstălmăcesc complet cuvintele și le atribuie motive complet false. Ei îi spun împăratului că trimișii lui David vor să spioneze țara. Aceasta era o jignire gravă, o minciună cumplită. Au aprins cu limba lor un foc pe care nu-l pot stinge, care va distruge o pădure imensă.

Cum s-a putut ajunge la asta? Unde au fost greșelile? Slujitorii lui David au venit cu intenții bune, cu o inimă curată. Dar căpeteniile fiilor lui Amon au avut prejudecăți. Erau împovărați de trecutul istoric. Moab și Amon erau dușmanii de moarte ai poporului lui Dumnezeu. Să nu ne gândim și la faptul că amândoi erau fii ai lui Lot, deci rude apropiate ale poporului lui Israel. Dar, de multe ori, cea mai mare ură vine din interiorul rudeniei. Căpeteniile fiilor lui Amon au primit mesajul slujitorilor lui David cu cea mai mare rezervă. Poate că nici măcar nu i-au ascultat, darămite să le examineze cuvintele. Apariția acestor oameni pe pământul lor era destul de alarmantă pentru ei și era un motiv de îngrijorare. Le-a fost frică. Trebuia să se ia o decizie în grabă. Au luat rapid o sentință generală: aceștia nu puteau fi decât niște spioni. Trebuiau să fie arestați și umiliți. Și așa s-a întâmplat. Căpeteniile au șoptit la urechea împăratului un fapt complet fals, au răstălmăcit și au denaturat mesajul slujitorilor lui David în așa fel încât împăratul le-a ras barba pe jumătate și le-a tăiat hainele pe jumătate, ca pedeapsă.

De acum încolo, dezastrul și-a urmat cursul. Prin mărturiile lor false, sau mai degrabă prin minciunile lor malițioase, căpeteniile au aprins un foc care nu mai putea fi stins. Consecințele au venit una după alta: Copiii lui Amon se tem de răzbumarea lui David și se pregătesc de război. David aude acest lucru și se pregătește și el de

război. Rezultatul este că șapte sute de care și patruzeci de mii de călăreți cad. Apoi a urmat păcatul lui David cu Batșeba și Urie, și din nou războiul împotriva amoniților. David s-a înfuriat atât de tare încât i-a torturat pe amoniți până la moarte cu metode atât de crude, încât nici că se putea mai rău (2 Samuel 12.31). Pădurea era în flăcări. Limba căpeteniilor fiilor lui Amon a fost chibritul care a aprins focul între Amon și Israel. Mii și mii de soldați au trebuit să cadă în război din această cauză. Brutalitatea și violența s-au răspândit. Consecințele au fost evidente. Cauza a fost: un singur cuvânt pe limba căpeteniilor lui Amon. Ce fiasco, ce greșeală, ce păcat!

Într-un mic sat trăiau un învățător și un preot care nu aveau o relație prea bună unul cu celălalt. Într-o zi, învățătorul a făcut un pariu cu patronul cârciumii din sat. I-a spus birtășului: „Fii atent, sunt pe cale să lansez un zvon și în scurt timp preotul nostru va fi alungat din satul nostru.” Învățătorul a pus o singură întrebare la masa celor adunați, dacă cineva știa deja că preotul va fi transferat. Această singură întrebare a fost suficientă pentru a da drumul la zvonuri în sat. Unul știa să spună una despre preot, altul știa să spună alta. Din acel moment, oamenii din sat l-au întâmpinat pe preot cu cel mai mare scepticism, iar viața a devenit de la o zi la alta din ce în ce mai insuportabilă pentru el. Nu știu dacă a plecat din sat. În orice caz, învățătorul a comis o asemenea distrugere a prestigiului preotului prin scurta sa declarație, încât din acel moment viața acestuia a devenit insuportabilă.

Vrei să te asemeni cu căpeteniile lui Amon? Sau cu învățătorul? Nu. Atunci te rog să urmezi solicitarea apostolului Pavel din Filipeni 4:8: „tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit ... la acestea să vă gândiți.” Putem învăța împreună versetul (Efeseni 4.29): „Nici un cuvânt murdar să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor

care-l aud”. Și dacă îl putem spune pe de rost, să încercăm cu toții să-l aplicăm și launtric.

Șobi

2 Samuel 17.27-29: Și a fost așa: pe când venea David la Mahanaim, Șobi, fiul lui Nahaș, din Raba fiilor lui Amon, și Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar, și Barzilai galaaditul, din Roghelim, au adus paturi și străchini și vase de pământ și grâu și orz și făină și grăunțe prăjite și fasole și linte și uscături și miere și unt și oi și brânză de vacă, pentru David și pentru poporul care era cu el, ca să mănânce. Pentru că au zis: „Poporul este flămând și obosit și însetat în pustiu“.

În această iarnă ni s-a cerut să facem pachete pentru Rusia. Eram bucuroși să facem acest lucru, dar uneori ne venea gândul că împachetăm lucrurile bune pentru cei care până de curând ne erau ostili, cel puțin în cercurile guvernamentale. Simpatia pentru suferința altora a înlăturat rapid orice prejudecată. În pasajul nostru scurt întâlnim trei bărbați care provin de fapt din rândurile dușmanilor lui David. David a luptat de curând cu ei, și asta cu multă înverșunare. Dar ce s-a întâmplat că Șobi, Machir și Barzilai sunt atât de prietenoși cu David și cu tot poporul? Să ne uităm la fiecare dintre acești trei bărbați în parte: originile lor, istoria lor și generozitatea lor în ziua respingerii lui David.

Șobi. Nu pot decât să mă minunez de acest om. El vine din Raba, din fiii lui Amon. Numele fratelui său este Hanun. Am văzut deja ce-și permisese acest Hanun să le facă slujitorilor lui David (2 Samuel 10). I-a jignit profund. David a vrut să-l mângâie pe Hanun prin intermediul slujitorilor săi, să-i prezinte condoleanțe, deoarece tatăl său murise. Această vizită a slujitorilor lui David a fost făcută cu bune intenții, dar motivele lor bune au fost complet trecute cu vederea și astfel s-a produs o ruptură profundă între copiii lui Amon și Israel. A fost război și multă vărsare de sânge.

Dar în casa împărătească a fiilor lui Amon era o pereche diferită de frați. Șobi nu a fost deloc de acord cu comportamentul brutal al fratelui său, Hanun. În Scriptură există adesea perechi de frați cu mentalități complet diferite. A se vedea Cain și Abel, sau Iacov și Esau. Până la un moment dat, viețile lor sunt destul de asemănătoare, dar apoi, brusc, unul dintre ei intră pe calea vieții, în timp ce celălalt rămâne pe calea distrugerii.

În tăcere, dar cu fermitate, în inima lui Șobi se maturizează planul de a-i oferi împăratului David, cel respins, o bucurie foarte deosebită. Următoarea ocazie prielnică trebuia să fie fructificată. Și Șobi nu a mai avut prea multe ocazii, pentru că în capitolul următor, foaia s-a întors în favoarea lui David și acesta devine oficial împărat. Dar această ultimă ocazie, aici, la Mahanaim, Șobi a profitat de ea, și-a vărsat toată inima plină de dragoste în fața lui David. Se vede aceasta. Aceste daruri sunt mai mult decât o simplă reparație pentru greșelile făcute. Ele sunt o ofertă de prietenie, o dovadă autentică de iubire. O astfel de gamă de bunuri nu poate fi procurată peste noapte. Trebuie să ne amintim că cei trei nu au vrut să dea daruri doar lui David, ci și tuturor celor care erau cu el. Iar aceștia erau sute, chiar mii de oameni, citim în pasajul următor.

Desigur, Șobi provenea dintr-o casă regală și citim despre Barzilai că era foarte bogat, dar tocmai din acest motiv este surprinzător că acești patroni au devenit ei înșiși activi și nu au trimis emisari. Desigur, îmi pot imagina că Șobi, Machir și Barzilai au avut ajutoare alături de ei, dar acestea nu sunt menționate. Toată lumina reflectoarelor Cuvântului lui Dumnezeu cade numai asupra acestor trei oameni.

Ce au adus Șobi, Machir și Barzilai? Aproape că nu cunosc o listă de bunuri din Cuvântul lui Dumnezeu care să fie atât de bogată. Ne amintim involuntar de Deuteronomul 8.7-9. Acolo sunt enumerate toate binecuvântările din Țara Făgăduinței și toate aceste bogății

arată spre Domnul nostru iubit, căci în El „sunt ascunse toate comorile” (Coloseni 2.3). „Bogăția Lui este de nepătruns”, cântăm într-o cântare. Și noi avem la dispoziție o multitudine de binecuvântări spirituale, care își au originea în Domnul și Mântuitorul nostru și pe care le putem și trebuie să le dăm mai departe cu plăcere. Sau vrea cineva să spună că nu are daruri, abilități sau oportunități de a-i îmbogăți pe alții cu lucrurile prețioase ale Domnului Isus? Adică, în generozitatea practică, când dragostea devine acțiune. Atunci arătăm felul de a fi al Domnului nostru, El era prezent doar pentru alții, dragostea Lui era pentru aproapele.

Fiecare poate aduce ceva. Nu știu ce a adus Șobi. Aveam de unde alege. În fiecare an, copiii aduc un bilet de la școală, în care părinții sunt rugați să contribuie cu ceva pentru o mică sărbătoare a clasei. Mamele pot alege apoi ce vor să gătească sau să coacă. Ar trebui să vedeți cât de bogată este gama de alimente în ziua festivității. Tot felul de salate, prăjituri, etc., în funcție de ceea ce fiecare mamă se pricepea cel mai bine să pregătească, toate făcute în casă. Acum spune-mi, copil drag al lui Dumnezeu, poți să faci și tu vreo faptă de dragoste? Gândești tu că alții ar putea să o facă mult mai bine? Atunci, uită-te la Șobi, Machir și Barzilai. Dacă nu poți aduce grâu, adu fasole. Dacă nu poți face un pat, atunci frământă lut și fă un vas de pământ. Dacă nu poți prăji nimic în tigaie, atunci crește albine. Fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu are o dorință interioară de a lucra din dragoste. Nu-ți înăbuși dorința inimii. Caută timpul de liniște din agitația vieții de zi cu zi și atunci vei experimenta ce bucurie este să faci bucurie altora, poate chiar celor mai apropiați ai tăi, cu darurile pe care Domnul ți le-a dat.

Gaius

3 Ioan

Apostolul Ioan ajunsese la o vârstă foarte înaintată. Trebuie să fi avut mai mult de 90 de ani. Toate fostele sale rude și cunoștințe de odinioară plecaseră înaintea lui, erau deja cu Domnul. Văzuse cu ochii lui cât de repede pătrunsese răul în creștinismul tânăr, cum oamenii răi au stricat multe dintre binecuvântările cerești.

Dar era cu atât mai bucuros că totuși erau câțiva care Îl urmau cu credințioșie pe Domnul, fără să țină cont de capcanele diavolului. Gaius era un astfel de om. Nu citim că ar fi avut daruri speciale și că ar fi fost în centrul atenției publice. Gaius și-a făcut slujba în liniște. În mod nevăzut, dar vizibil pentru Domnul și pentru apostolul Său, Ioan. Căci el auzise că Gaius îi primise pe frații care lucrau pentru Numele Domnului Isus, frați pe care el nici măcar nu-i cunoștea personal. Poate fi un lucru nobil și de dorit să găzduiești frați care, în general, sunt priviți cu mare stimă și sunt cunoscuți. Acestora li se deschide ușa cu plăcere. La urma urmei, prin acesta devii tu însuși cunoscut. Dar Gaius i-a primit pe toți frații, indiferent de rang și nume. A făcut-o pentru Domnul, în mod dezinteresat și cu o inimă bucuroasă.

Apostolul laudă mai ales sinceritatea și dragostea lui Gaius pentru adevăr. Acest om era sincer. Un adevărat ucenic al Domnului Isus, care putea spune despre El Însuși: Eu sunt „ceea ce de la început vă spun” (Ioan 8.25). Cât de înviorător este să cunoști oameni în care poți avea încredere fără rezerve, ale căror cuvinte nu sunt mai presus de fapte. La urma urmei, lumea de astăzi este plină de ipocrizie și exagerare. Ea este condusă de diavolul, tatăl minciunii (Ioan 8.44). Iar cine vrea să se ridice deasupra acestui spirit al vremii printr-un comportament deschis, transparent, va întâmpina inevitabil rezistență. Nu e de mirare că Gaius a trebuit să aibă de-a

face cu Diotref, această persoană căreia îi place să aibă întâietatea. Dar Gaius a rămas ferm și credincios, Îl avea pe Domnul de partea lui, oricât de mult l-ar fi atacat și calomniat oamenii falși.

Gaius Îl iubea pe Domnul său și știa că și el era iubit de El. Ioan menționează de patru ori că Gaius era iubit de Domnul. Știa despre ce vorbește, pentru că de șapte ori în propria sa evanghelie se numește pe sine însuși „ucenicul pe care îl iubea Isus”. A fost mereu aproape de Domnul și din această părtășie a vorbit și a acționat. S-a bucurat de încrederea Domnului său. Un sentiment minunat. Gaius cunoștea și el acest adăpost în voia Domnului. Nu numai că a iubit adevărul, nu numai că a vorbit despre el, dar a și trăit în conformitate cu el, astfel încât alții puteau depune mărturie despre el. El nu s-a lăsat distras de Diotref, nu, și-a urmat liniștit drumul, indiferent cât de puternic îl atacau alții. A rămas la adevăr.

Washington a fost cândva interogat cu înverșunare la o vârstă fragedă. Avea 12 ani când niște tovarăși au încercat să-i însceneze tot felul de farse urâte. Acuzatorii au încercat să o convingă și pe mama lui, dar mama a vrut să-l asculte mai întâi pe băiat și a spus scurt: „Dacă el spune da, atunci este da”. Ea cunoștea natura sinceră a copilului ei. Aceasta a fost o mărturie frumoasă pentru fiul ei.

Același lucru se putea spune și despre Gaius. Nu întâmplător Ioan a dorit să aibă o conversație personală cu acest om modest și simplu (versetul 14). El nu putea face acest lucru cu fiecare frate, și cu atât mai puțin cu Diotref, „căruia îi place să aibă locul întâi” (versetul 9). Dar a putut să-și deschidă inima față de Gaius, care de altfel era și ospitalier, deși eu citesc printre rândurile din versetul 2 că probabil nu era în cea mai bună stare de sănătate. Dar totuși i-a ajutat pe frați, i-a primit și i-a încurajat. Gaius și-a pus toată puterea, pe care o avea, în slujba Domnului.

Apostolul spune în versetul 2 că sufletului său îi mergea bine. Acest lucru era bine cunoscut. Și adaugă dorința să-i meargă bine și în ceea ce privește trupul. Cât de preocupat este acest bătrân apostol de acest prieten. Găsesc acest lucru emoționant, mai ales că trebuie să presupunem că acest om foarte bătrân cu siguranță nu era lipsit de infirmități, dar se îngrijește de iubitul său Gaius din toată inima. Îl iubea.

Apostolul ar trebui cu siguranță să inverseze ordinea cu noi astăzi, adică „doresc ca sufletul tău să prospere ca și trupul tău”. Se acordă multă atenție corpului și vieții noastre exterioare. Corpul se bucură de o sănătate înfloritoare, prosperitatea este în continuă creștere. Dar unde este sufletul? Se prăpădește, moare de foame. Aceasta este problema noastră astăzi. Dar cât de invidiat era acest Gaius. Sufletului său îi mergea bine și apostolul îi dorește din inimă și sănătatea trupului.

Îți doresc, dragă prietene, o viață de credință sănătoasă, dar și o sănătate exterioară bună. Și fii recunoscător pentru asta.

Slujitorul lui Abigail

1 Samuel 25.14 și versetele următoare

Cât de bucuroși ar fi fost păstorii lui Nabal să le dea slujitorilor lui David o parte din bogăția stăpânului lor; poate puțină lână, puțină carne. La urma urmei, aveau destul. Dar nu au făcut-o. Și nici nu li s-a permis acest lucru, pentru că erau slujitorii lui Nabal, stăpânul lor, și nu puteau dispune cum vreau ei de proprietatea acestuia. Probabil că au ascultat cu inima întristată cum Nabal i-a respins pe acești oameni într-un mod neobișnuit de tăios. De asemenea, din versetul 17 pare să rezulte că ei s-au opus, deoarece slujitorii lui David le-au protejat turmele de fiarele sălbatice și de tâlhari. Erau războinici pricepuți care își cunoșteau meseria, iar păstorii erau bucuroși de protecția lor. Dar trebuiau să se supună stăpânului lor, indiferent cât de lipsit de tact ar fi fost acesta. De asemenea, nu aveau voie să dea nimic pe ascuns. Asta ar fi însemnat să înșele.

Știu că aceasta este o practică obișnuită în viața profesională de astăzi. O mulțime de lucruri sunt furate sau pur și simplu luate, iar oamenii au chiar scuze de genul: „Oh, oricum va fi aruncat ca fier vechi.” M-a frapat faptul că un ucenic l-a întrebat odată pe supraveghetor dacă poate lua o bucată de sârmă care ajunsese deja la coșul de gunoi. Acest băiat își păstrase încă o conștiință tandră în mijlocul camarazilor săi frivoli.

Ce puteau face păstorii lui Nabal? Ei bine, puteau, desigur, să o întrebe pe înțeleapta soție a acestui Nabal nemilos, care a distrus deja atât de multe lucruri de valoare. Și cred că s-au gândit împreună cum ar putea totuși să evite dezastrul, pentru că au simțit gânduri de răzbunare din partea lui David și a slujitorilor săi. Poate că au ales un slujitor dintre ei, ca un fel de purtător de cuvânt al clasei, care trebuia să raporteze incidentul lui Abigail cât mai curând posibil. De asemenea, este posibil ca acest slujitor să o fi

căutat pe Abigail din proprie inițiativă. Căci slujitorul știa că Nabal și Abigail erau caractere foarte diferite și de aceea nu a ezitat să o roage pe Abigail să le dea slujitorilor lui David o mică atenție pentru serviciul lor de dragoste, mai ales că soțul ei îi înfuriase atât de tare pe acești oameni.

Așa că slujitorul se duce acum la Abigail, singur. Își prezintă cu abilitate cererea și presupune imediat că și Abigail îl cunoaște pe David. Nabal a întrebat arogant: „Cine este David și cine este fiul lui Isai?” Oare nu-l cunoștea prostul acesta pe celebrul David, care tocmai îl omorâse pe filistean? Era chiar atât de nepământean? Abigail îl cunoștea. Așadar, slujitorul are o părere bună despre stăpâna lui, Abigail, știe că ea se pricepe la oamenii lui Dumnezeu. El își cunoaște stăpâna și aceasta este condiția prealabilă pentru a avea o conversație confidențială cu ea.

Apoi slujitorul spune ceva despre motivele care l-au determinat pe David să-i vorbească lui Nabal. A vrut să-l binecuvânteze. Acest tânăr simpatice este de partea lui David cu inima și spune cuvinte de laudă despre el. Nu-i așa că e frumos? Și astfel îi câștigă inima lui Abigail.

Dar apoi spune fără menajamente adevărul despre Nabal. Mai mult decât atât. Îl prezintă în fața propriei sale soții, Abigail, chiar ca fiind fiul lui Belial. A fost îndrăzneț, dar la fix. Trebuia să facă așa, pentru că Abigail trebuia să știe ce plutea în aer, și anume un act de răzbunare din partea lui David împotriva casei lui Nabal. De unde a luat el aceste informații? Ei bine, oricine trece prin lume cu ochii deschiși, are o conștiință simțitoare și, mai presus de toate, este atent la vocea lui Dumnezeu, știe cum să judece corect evenimentele zilei.

Slujitorul îi mai spune lui Abigail și despre toate binefacerile pe care le experimentaseră mai devreme prin intermediul slujitorilor

lui David. Observăm cum poate vorbi deschis cu stăpâna lui despre ele. Ea ascultă foarte calm. O relație cu adevărat plăcută din partea unui slujitor față de stăpâna lui.

În cele din urmă, slujitorul îi dă de înțeles fără echivoc (versetul 17) că este timpul să acționeze rapid. Abigail înțelege bine acest lucru și are încredere fără rezerve în acest slujitor. Ea se grăbește și adună tot felul de daruri posibile pentru corectarea greșelii. Mânia justificată a lui David trebuie să fie potolită imediat. Abigail are apoi atât de multă încredere în slujitorii ei încât aceștia trebuie să meargă înaintea ei pentru a-l întâlni mai întâi pe David. Ea va veni după ei. În această atitudine smerită, ea reușește apoi să abată mânia lui David. Desigur, înțelepciunea lui Abigail a fost cea care a realizat acest lucru, dar abilitatea de mediator a acestui slujitor a înclinat balanța spre bine. „O limbă dulce zdrobește oase”, se spune în Proverbe 25.15. Fiecare dintre voi poate încerca asta o dată.

În India, atunci când un braconier a prins un tigru în plasa sa și un altul descoperă acest animal furios și turbat, el se confruntă cu enigma, cum poate să elibereze acest animal de pradă fără să piară el însuși. Ce ați propune voi, copii? Gândiți-vă la asta. Dacă l-ar împușca mortal nu ar servi nimănui. De asemenea, nu te poți apropia de acest animal sălbatic. Dar îi poți da o lovitură de grație, care va ameți tigru pentru o perioadă scurtă de timp, astfel încât să-l poți elibera din capcană.

Cum se numește praful de pușcă din această lovitură de grație? Smerenie și supunere. Cu acestea, Abigail și slujitorii l-au împăcat pe David. Aceasta a fost o faptă măreață și binecuvântarea nu a lipsit.

Filip

Ioan 1.43-46: A doua zi, El a vrut să meargă în Galileea; și Isus l-a găsit pe Filip și i-a spus: „Urmează-Mă“. Și Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip l-a găsit pe Natanael și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Acela despre care au scris Moise în lege și profeții: pe Isus, fiul lui Iosif, care este din Nazaret“. Și Natanael i-a spus: „Poate fi ceva bun din Nazaret?“ Filip i-a spus: „Vino și vezi!“

Ioan 6.5-7; 12.20-22; 14.8-11

Filip a fost primul ucenic chemat de Domnul Isus să Îl urmeze. Numele său înseamnă „prietenul cailor”. Țsta era hobby-ul lui? Poate. Dar ceea ce este frumos este că el urmează imediat chemarea Domnului și lasă totul în urmă. Și nu numai atât, ci îl anunță în același timp și pe prietenul său, Natanael, despre vestea cea bună. El îi spune că au găsit „pe Acela despre care a scris Moise în Lege și despre care au scris prorocii: pe Isus, fiul lui Iosif, care este din Nazaret”. El nu știa încă prea multe despre Domnul Isus, doar numele tatălui Său de drept și locul natal. Dar faptul că el asociază aceste puține indicii cu Mesia cel așteptat din Vechiul Testament arată, în orice caz, că Domnul Isus a făcut o impresie extraordinară asupra lui.

Natanael se îndoieste încă un pic, dar entuziasmul lui Filip îl duce cu sine: „Vino, vino! Acesta este exact Acela pe care Îl așteptam demult.” Da, tinerilor le place să se îndoiască de lucruri. Dar Filip nu era de oprit. Oh, dacă ar putea să ne dea tuturor o parte din acest elan! Într-adevăr, găsisese o comoară prețioasă, și aceasta se afla în învecinatul Nazaret. Fericirea este adesea mai aproape decât crezi.

Dar, dar, ceea ce citim mai departe despre Filip nu este foarte încurajator. Cum a putut dragostea lui inițială să se răcească atât de

repede? Căci îl regăsim în Ioan 6, și acolo a devenit foarte sobru și serios, astfel încât Domnul Isus a trebuit să îl scuture puțin. El ar dori să afle părerea Sa despre cum ar putea fi hrănită această mulțime de oameni la sfârșitul după-amiezii. Apoi se arată Philip, aritmeticianul. A numărat repede capetele și la fel de repede a calculat banii necesari. Bravo, Filip! Dar, din păcate, ai făcut o greșeală capitală. L-ai trecut cu vederea pe Domnul. Nu mai ai deloc încredere în El? Chiar deloc? Unde a dispărut entuziasmul din prima oră? Îl laud pe Andrei, care cel puțin încă mai crede că băiețelul cu cele cinci pâini și doi pești poate ajuta. Poate că Filip a zâmbit doar la această nechibzuință. Dar la scurt timp după aceea a devenit atât de convins de atotputernicia Domnului încât nu a putut decât să se minuneze. Să sperăm că Filip a învățat ceva, a căpătat un pic mai multă încredere în Domnul Isus.

Dar, din nou, suntem dezamăgiți. Istoria sa personală continuă în capitolul 12.20. Acolo, grecii vin la el în timpul Paștelui și îl întreabă politicos: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus!”. Da, acum Filip este în elementul său. Ne amintim cum l-a chemat pe Natanael: „Vino și vezi”? Dar, ce se întâmplă cu tine, Filip? Ți-e rușine? De ce nu alergi la Domnul cu acești greci? Ei te-au văzut de multe ori lângă Domnul Isus, altfel nu te-ar fi întrebat. Atunci de ce îți este teamă acum să îi conduceți la Domnul?

Nu, Filip alege calea prin Andrei. Ce păcat. Nu ne comportăm noi adesea la fel? Când cineva ne cere sfatul despre mântuirea lui veșnică, putem să-i arătăm pe Domnul Isus? Sau spunem: „Vreau să-l iau pe acela și pe acela ? Bineînțeles că este plăcut să gândești împreună cu alții și să abordezi o problemă împreună. Dar este mult mai frumos să prezinți întrebarea Domnului personal. Domnul Isus nu respinge pe nimeni, El are cele mai bune răspunsuri. Grecii primesc acum o interpretare a morții și a învierii, cum nu ar fi putut fi mai frumoasă.

Apoi Ioan 14. Poate că Filip a prins curaj când Toma a pus o întrebare. Acum a vrut să îndrăznească și el să-I pună Domnului o întrebare. Apoi o frază scurtă îi trece timid pe buze: „Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns”. Da, s-ar putea crede, în sfârșit cineva care vrea să cerceteze puțin mai adânc. L-a auzit pe Domnul vorbind despre casa Tatălui și despre Tatăl. Acum vrea să-L vadă cu ochii lui. Asta este de dorit, nu-i așa?

Dar Filip a fost din nou alături, complet alături. Cu puțin timp înainte, Domnul spusese că ei L-au văzut pe Tatăl, și asta în Persoana Lui Însuși. Are Filip nevoie de mai mult? Filip, uită-te la Mine și Îl vei vedea pe Tatăl. Preocupă-te de Mine, atunci vei avea destul, atunci vei avea totul. Domnul rezolvă toate întrebările. Credința în El ne înalță deasupra tuturor circumstanțelor. „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip?” Da, într-adevăr, Filip L-a urmat pe Domnul cel mai mult timp dintre toți ucenicii.

De cât timp Îl cunoști tu de fapt pe Domnul Isus? Desigur, nu vom putea niciodată să înțelegem pe deplin gloria Lui, dar avem noi nevoie de altceva în afară de El? În El Îl vedem pe Tatăl cu toate atributele Sale de o frumusețe divină. Filip ar fi făcut bine să fie mai aproape de Domnul, aceasta este cheia vieții noastre de credință. Dar noi încă mai avem speranță pentru Filip, pentru că în Faptele apostolilor 1.13 el se află în camera de sus cu ceilalți ucenici și stăruie cu ei în rugăciune într-un singur gând.

Ceea ce ne lipsește tuturor este părtășia intimă cu Domnul. Cât de frumos este răspunsul băiețelului care intră în biroul tatălui său și este întrebat de acesta: „Ce vrei să faci aici?”. Răspunsul a fost: „Vreau doar să fiu cu tine, tată, atâta tot.”

Toma

Ioan 11.16b: „Să mergem și noi, ca să murim cu El!“

Ioan 14.5: Toma I-a spus: „Doamne, nu știm unde Te duci și cum putem ști calea?“

Ioan 20.24-29; 21.2; Faptele apostolilor 1.13

În unele pasaje, Toma este numit „geamănul”. Deci trebuie să fi avut un frate sau o soră foarte asemănătoare cu el, dar nu auzim nimic despre ei. Ești tu, poate, sau sunt eu? Exact. Adesea îl înțeleg atât de bine pe Toma încât aș putea fi cu ușurință fratele său geamăn.

Prima dată când îl întâlnim este în Ioan 11.16.

Însă mai întâi ceva foarte pe scurt despre antecedente: Ioan, ucenicul care a fost atât de aproape de inima Domnului, ne povestește adesea detalii despre relația oamenilor cu Domnul Isus. A simțit multe lucruri, atât de aproape era de El. De exemplu, el descrie șapte evenimente în care iudeii au vrut să-L omoare pe Domnul într-un fel sau altul (Ioan 5.16,17; 7.1; 8.59; 10.31,39; 11.53). De asemenea, el descrie modul în care unii ucenici, despre care nu mai auzim nimic altceva, au stat alături de Domnul și ce a gândit Domnul despre ei. Să-l luăm pe Toma. Domnul Isus a vrut să meargă pe drumul periculos înapoi în Iudeea, pentru a-l învia pe Lazăr dintre morți. Ucenicii L-au avertizat, pentru că, cu puțin timp înainte, iudeii încercaseră să-L ucidă cu pietre în Iudeea. Dar Domnul vrea să meargă oricum. Toma le spune apoi tovarășilor săi ucenici: „Să mergem și noi, ca să murim împreună cu El”.

Acest lucru arată clar cât de drag îi era lui Toma Domnul său. El îndeamnă întreaga trupă de ucenici să-L urmeze cu curaj pe Domnul, pentru că ceea ce El va suferi, vor lua și ei asupra lor de

dragul Lui. A fost onorabil din partea lui Toma. Dar el nu ascultase cum trebuie. Domnul a vorbit de înviere, nu de moarte. Toma era atât de speriat încât pierduse complet din vedere atotputernicia Domnului. Nimeni nu putea să-L prindă pe Domnul Isus dacă El nu voia. Toma ar fi trebuit să știe asta. Dar nu avem și noi adesea o astfel de teamă care ne biruie complet credința în Domnul? Din păcate, da.

Apoi au plecat cu toții și au ajuns cu bine în Iudeea.

Acum a venit Paștele și ucenicii au fost din nou despărțiți de familiile lor, așa cum fuseseră și în anul precedent. Ei nu au putut sărbători această frumoasă sărbătoare de familie în cercul celor dragi. Dar Domnul știa exact cum se simțeau ei. Și, în timp ce El vede Templul cu porticul lui Solomon și numeroasele nișe preoțești din jur, le face o frumoasă promisiune pentru viitor, când nu vor trebui să se lipsească de nimic. Atunci ei vor avea „o casă a Tatălui nespus de frumoasă”, cu multe locuințe, iar Domnul Isus Însuși va fi în mijlocul lor. Domnul voia să meargă și să pregătească acest loc pentru ei. Așa le spune aici ucenicilor. Dar din nou Toma vorbește. El nu poate înțelege cum pot ajunge oamenii în casa Tatălui. Toma are îndoieli: „Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea?”. Domnul îi răspunde: „Eu sunt calea”. „Da, Toma, nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Este ca și cum un tată și-ar conduce copilașul din ce în ce mai sus în munți. „Nu te uita în spatele tău, te vei speria. Ia-mă de mână și ține-te bine, vom urca încet mai sus. Bine, încă un pas. Uită-te numai la mine, și atunci merge. Acum suntem la mai mult de jumătate de drum. Minunat, în curând vom fi la țel. Nu mă scăpa din ochi.” În mod asemănător, Domnul l-a încurajat pe Toma. „Toma, dacă nu știi drumul, uită-te la Mine. Eu sunt calea, adevărul și viața.”

Dar apoi a venit „ceasul întunericului”. Domnul a trebuit să-i lase singuri pe ucenici. A mers la cruce - și a murit. Va supraviețui Toma? Majoritatea ucenicilor se adunaseră împreună, într-adevăr înapoia ușilor încuiate, pentru că se temeau de iudei, dar erau împreună. Dar unde era Toma? Nu știa despre întâlnire? Fugise? Acasă? Cât de mult a pierdut Toma în ziua aceea! Căci Domnul Isus Însuși a venit în mijlocul ucenicilor ca Domnul înviat. Acest eveniment, bineînțeles, ucenicii au trebuit să i-l spună lui Toma. Ei nu i-au reproșat nimic. Nici o muștrare nu trece pe buzele lor, nu, cu o bucurie contagioasă îi strigă: „Toma, L-am văzut pe Domnul”. Iar Toma este cu adevărat molipsit de bucurie. Apropo, dacă cineva lipsește de la întâlnirile noastre, este muștrat? Sau putem spune că am privit frumusețea Domnului care ne-a încântat atât de mult încât trebuie să le spunem și altora despre ea?

Ei bine, Toma este un pic îndoielnic la început, dar este acolo în duminica următoare. Ușile sunt din nou încuiate. Din nou frica de iudei. Și atunci se întâmplă: Domnul intră prin ușa încuiată. Și nu numai atât, ci intră și pe ușa inimii lui Toma, închisă de frică și îndoială. El intră în inima lui și îi aduce pacea. Pace profundă.

Nu ne asemănăm cu toții un pic ca Toma? O dată plin de teamă, apoi curajos, apoi din nou îndoielnic, iar data viitoare tare în credință. Chiar dacă nu ne putem compara cu ceilalți ucenici, alături de Toma putem sta cu toții. Domnul îl privește adânc în ochii pe Toma și acesta devine un adevărat adorator, exclamând: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”. Lângă acest Toma vrem să stăm cu toții, aici stăm bine.

Și de aceea nu vrem să ne mai ocupăm cu faptul că în continuare Toma îl ascultă pe Petru și merge la pescuit. Ar fi făcut mai bine să nu facă asta. Dar chiar și acolo Domnul îi întâlnește pe cei șapte ucenici în harul Său. Ce răbdare are El cu noi.

Rițpa

2 Samuel 3.8: Și Abner s-a mâniat foarte tare de cuvintele lui Iș-Boșet și a zis: „Sunt eu cap de câine, eu, care astăzi, împotriva lui Iuda, arăt îndurare casei lui Saul, tatăl tău, fraților săi și prietenilor săi și nu te-am dat în mâna lui David, și totuși mă învinuiești astăzi de nelegiuire cu femeia aceasta?”

2 Samuel 21.8-14; Psalmul 79.2

Atunci când cineva moare, prima întrebare este, de obicei, când și unde va fi înmormântat. În mormântarea nu este doar un obicei, cu atât mai puțin un rău necesar, nu, ea are o semnificație spirituală profundă. 1 Corinteni 15 ne arată clar că înmormântarea este o însămânțare în vederea învierii. Noi punem sămânța în pământ în speranța și certitudinea învierii. În fiecare primăvară, natura ne învață pe noi, oamenii, lecția că, din pământul înghețat și rece, izvorăște din nou viață nouă, luxuriantă și frumoasă. Îl văd și acum pe țaranul din fața mea care a povestit cu adevărat entuziast că a pus în pământ o sămânță veche de sute de ani și că aceasta a dat roade. Dar sămânța trebuia mai întâi să fie pusă în pământ și să moară, altfel nu ar fi dat roade.

Astfel, înmormântarea și învierea sunt strâns legate. Nu degeaba patriarhii lui Israel acordau o valoare așa de mare înmormântării. Avraam a cumpărat o bucată de pământ de la fiii lui Het (Geneza 23). În mormântarea lui Iacov i-a impresionat profund chiar și pe canaaniții din jur. Iosif a dat, de asemenea, instrucțiuni stricte cu privire la oase lui. Acest lucru era important pentru el.

Dar acum să trecem la Rițpa. Nu pot decât să mă minunez de greutatea pe care această femeie le-a îndurat până când cei doi fii ai ei și-au găsit în sfârșit ultimul lor loc de odihnă, și anume în mormântul părinților lor.

Rițpa era o concubină a lui Saul și a trebuit să-și sacrifice cei doi fii, pentru că Saul a rupt legământul cu gabaoniții. De aceea ei au cerut moartea a șapte bărbați din urmașii lui Saul. Merab, fiica lui Saul, a trebuit să renunțe la cei cinci fii ai săi, iar Rițpa la doi fii. Aceasta a fost înțelegerea dintre David și gabaoniți. Păcat că David nu i-a cerut sfatul lui Dumnezeu, poate că ar fi existat o altă soluție decât această ucidere a copiilor nevinovați. Dar Rițpa acceptă judecata și ne dă un exemplu de dragoste maternă și de etică cum nu se poate mai mare.

Rițpa trebuie să fi fost o femeie frumoasă, pentru că, în primul rând, a fost concubina lui Saul, iar când Saul a murit, Abner, comandantul său, a iubit-o (2 Samuel 3.7). Ea era bogată și respectată. Avea tot ce-i putea oferi lumea. Dar, dintr-o lovitură, totul s-a terminat. Saul căzuse pe munții Gilboa. Abner fusese ucis, iar acum gabaoniții îi revendicau cei doi fii ai ei, ultimul lucru pe care îl avea. Merab, fiica lui Saul, care de asemenea a trebuit să renunțe la fiii ei, a abandonat-o și ea pe Rițpa. Căci Rițpa era hotărâtă să-și însoțească fiii - până la ultima suflare.

Cum va fi privit această femeie cum gabaoniții i-au prins pe cei doi băieți, Armoni și Mefiboșet, i-au târât, i-au ucis și i-au spânzurat? Inima sa de mamă abia putea suporta, dar a rămas neclintită. Ea voia să rămână cu morții acolo, pe muntele stâncos, până când cineva se va arăta milostiv și le va da un loc de înmormântare. Ce femeie nobilă. Neînfricăta, ea stă acolo pe stâncă și veghează. Timp de zile, nopți, săptămâni, luni. Cui i s-a făcut milă de ea? Cine i-a adus mâncare? Merab, poate? Sau niște femei milostive ale gabaoniților? Biblia nu spune nimic despre acest lucru. Ea spune doar că Rițpa a alungat păsările ziua și fiarele noptea de la trupurile morților. Rițpa, spune-mi, de unde ai luat puterile fizice și sufletești?

Dar Dumnezeu o va fi ajutat pe această femeie să îndure timpul lung de la primăvară până la toamnă. Câtă putere era necesară pentru a îndura aceste chinuri: vederea morților, duhoarea, căldura din timpul zilei, frigul din timpul nopții, scârțâitul copacilor în bătaia vântului, atacul păsărilor de pradă, urletul animalelor sălbatice, fie ele lei, urși sau hiene. Pericolele pândeau după fiecare colț. La aceasta s-a adăugat și neînțelegerea celor mai apropiate rude. Nu putea David să apară măcar o dată? Fără condoleanțe, fără compasiune. Dar Rițpa nu era interesată de compasiune, ci dorea o înmormântare pentru fiii ei. Trebuiau să găsească un loc de odihnă. Nimic altceva. De aceea se afla aici, de aceea lupta împotriva vântului și a vremii, împotriva diavolului însuși care îi făcea viața atât de grea.

Această femeie nu s-a răzvrătit împotriva atâtor nedreptăți. Nu a ținut cont de corpul ei frumos. Ea s-a lăsat în voia lui Dumnezeu și a oamenilor. Ea a acceptat că Dumnezeu trebuia să pedepsească cumva nedreptatea lui Saul față de gabaoniți, chiar și după atâta timp. Și-a dat seama că foamea din țară nu a fost întâmplătoare. Și acum spera că David va dori în sfârșit să ia aceste cadavre jos și să le îngroape. Rițpa, ai avut dreptate. Această perseverență a dat roade. David a trimis oameni să îngroape morții în locul de înmormântare al părinților lor. Și când s-a făcut această îngropare, atunci s-au deschis cerurile, a venit ploaia și, odată cu ploaia, iertarea nelegiuirii casei lui Saul.

Rițpa a câștigat victoria. Și-a pus în joc dragostea, puterea, noblețea, voința și supunerea și a ieșit victorioasă. Dumnezeu a acceptat sacrificiul ei. În cele din urmă, Israel putea să-i datoreze ei venirea ploii. Ziua înmormântării a fost ziua victoriei pentru Rițpa.

Ar fi bine ca toți cei care se gândesc atât de indiferenți la crematoriu să ia exemplul lui Rițpa.

Bolnavul de ascită

Luca 14.1-6: Și a fost că, pe când a intrat în casa unuia dintre maimarii fariseilor, în sabat, ca să mănânce pâine, ei Îl pândeau. Și, iată, înaintea Lui era un om bolnav de ascită. Și Isus, răspunzând, a vorbit învățătorilor legii și fariseilor, spunând: „Este permis a vindeca în sabat, sau nu?” Dar ei tăceau. Și, luându-l, l-a vindecat și i-a dat drumul. Și, răspunzând, le-a zis: „Cine dintre voi, dacă-i cade un măgar sau un bou într-o fântână, nu-l va scoate îndată afară în ziua sabatului?” Și n-au putut să-I răspundă la acestea.

Domnul Isus este invitat astăzi la unul dintre conducătorii fariseilor. Evanghelistul Luca ne spune direct, în versetul 1, că grupul invitat nu avea altceva în minte decât să-L spioneze. Trebuia să fie posibil odată să I se întindă o capcană. Oare niciunul dintre cărturari și farisei nu era în stare să pună Domnului Isus o întrebare capcană, în care El să cadă? Oh, da, pentru astăzi au pregătit ceva. Au observat că El S-a așezat chiar în spate. Modestia Sa era ireproșabilă. Nimeni nu putea să-I reproșeze că El căuta să Se evidențieze. Cu toții se prefăceau că nu-L observă, dar practic toți ochii erau ațintiți asupra Domnului. El era aici în centrul atenției. Toți simțeau asta. Autoritatea sa morală era de necontestat.

Mai-marele fariseilor invitase pe altcineva care, de fapt, nu se încadra deloc în această societate. Dar pentru a-L ispiti pe Domnul, omul bolnav de ascită a fost pus înaintea Domnului Isus în acest Sabat. Intenționat. Toți erau curioși să vadă ce se va întâmpla acum. Era sabatul. O zi de odihnă în Israel. Nu era permis să se facă ceva. Și totuși, fiecare avea sentimentul că Domnul Isus nu putea să tacă în fața acestui bolnav. Atmosfera aici, în casă, a devenit din ce în ce mai tensionată. Cum ar putea fi altfel, când însuși stăpânul casei îl adusese pe unul dintre oaspeții săi pentru a-L blama public. Nu numai că faptul acesta era rău și josnic, dar își provoca lui însuși cel mai mult rău făcând acest lucru, pentru că deja la prima

întrebare a Domnului: „Este îngăduit a vindeca în ziua sabatului, sau nu?”, nimeni dintre cei prezenți nu a putut răspunde. Toți au tăcut. Oh, ce jenant. Ei erau hotărâți să obțină un triumf asupra Domnului. Dar prima întrebare le-a înfundat deja gura. Chiar și pentru bolnavul de ascită, tăcerea din încăpere era mai mult decât apăsătoare. Îl făcea să se simtă inconfortabil să fie prezentat în public aici. L-a durut. Dar Domnul ia imediat partea acestui om. Îl atinge, îl vindecă și îl eliberează. De ce eliberat? Nu era și el invitat? El nu mâncase nimic. Nu, Domnul văzuse prin toate. Acest om era acolo doar pentru a-L păcăli pe El. Asta nu a reușit. În schimb, a fost vindecat de boală și a putut pleca.

Învățăturile ulterioare date de Domnul acestei nobile companii nu au fost destinate urechilor acestui om sărac bolnav de ascită. Domnul a criticat invitații pentru pornirile lor de a ocupa primele locuri. Bolnavul, însă, ședea la început în fața Domnului, adică chiar în spate.

Apoi, Domnul i-a spus gazdei să nu-i invite întotdeauna pe cei de felul său, adică pe cei bogați, ci pe cei săraci, pe cei schilozi, pe cei șchiopi și pe cei orbi. Nici acest lucru nu avea nevoie să-l audă bolnavul. El era foarte sărac.

Cât tact și înțelepciune are iubitul nostru Domn. Practic, El a vrut să obțină un singur lucru prin vindecarea acestui om bolnav de ascită: și anume, ca și ceilalți oaspeți să se expună la puterea vindecătoare a mâinilor Sale. Bărbatul bolnav de ascită era o imagine a tuturor oamenilor foarte cu vază de aici, din sala de banchet. Ei stăteau acolo plini de mândrie. Cunoștințele pe care le acumulaseră îi făceau grași și immobili.

Bărbatul bolnav de ascită și-a recunoscut în mod clar starea și s-a lăsat de bunăvoie predat în brațele Domnului Isus. A fost formal forțat să facă acest lucru. În același mod, în ultima relatare, pe care

Domnul o face cu această ocazie, săracii, invalizii, șchiopii și orbii au fost obligați să intre pentru ca să se umple casa (Luca 14.23-24). Dar niciunul dintre cărturari și conducători nu s-a lăsat forțat și constrâns în această zi. Au rămas duri și încăpățânați, îngâmfați și plini de sine. Niciunul nu și-a văzut imaginea în omul bolnav de ascită. El a rămas singurul vindecat în acea zi. O persoană de invidiat. A fost practic forțat, constrâns la fericirea sa.

A stat cu Domnul Isus, chiar în spate. Și acest om a auzit atunci cuvintele: „Prietene, du-te mai sus”, până acolo încât într-o zi va gusta din masa de seară cu Domnul (versetul 24). El nu a trebuit să facă mare lucru, adică a trebuit doar să asculte vocea Domnului și să se predea Lui. Asta a fost tot. Bolnavul a făcut-o. El s-a lăsat constrâns și împins. El a acceptat mesajul pentru mântuirea sa veșnică. Cărturarii și fariseii au auzit cuvintele, dar inimile lor au rămas închise.

În Japonia se povestește că o persoană care se plimba prin rai a văzut într-o sală mai multe obiecte asemănătoare unor scoici. A întrebat un înger ce sunt și i s-a răspuns: „Acestea sunt urechile pioase ale tuturor oamenilor care au auzit Evanghelia, dar nu au crezut. Urechile lor erau pioase, dar inimile lor au rămas împietrite. De aceea urechile lor sunt în ceruri, dar sufletele lor nu sunt în ceruri.” Într-o a doua cameră se aflau alte obiecte. Îngerul a explicat că acestea erau limbile pioase ale unor oameni care puteau vorbi cu pioșenie în viața lor, dar a căror inimă rămăsese departe de Dumnezeu. Ei înșiși sunt veșnic pierduți.

Această poveste are un sâmbure de adevăr și ferice de cel care a intrat în contact cu Domnul cu inima și sufletul! Sărmanul bolnav de ascită s-a lăsat invitat nu doar de mai-marele fariseilor, nu, a fost Domnul Însuși cel care a avut milă de el.

Căpeteniile

Iosua 1.10: Și Iosua a poruncit dregătorilor poporului.

Iosua 3.2: Și a fost așa: după trei zile, dregătorii au trecut prin tabără.

În sfârșit, a sosit momentul. Copiii lui Israel sunt pe cale să intre în Țara Făgăduinței. Ei stau pe malul Iordanului, țara se află în fața lor. Este un teritoriu pe care trebuie să-l cucerească, ei știu asta.

Iosua trimite deja conducători în rândul poporului cu mesajul că după trei zile va avea loc intrarea în țară. Acești conducători nu au o sarcină ușoară. Cu calm și fermitate le ordonă oamenilor să pregătească mâncarea. Nu citesc nimic despre o întrebare dacă mana nu va mai fi disponibilă mâine sau poimâine. Se observă că toată lumea are încredere în acești conducători și în Iosua. Acest lucru este frumos.

Oh, da, acești conducători, care erau încă relativ tineri, calculaseră deja pericolele. Dar au câștigat respect pentru că au acționat în numele lui Iosua. Acest lucru le dădea autoritate. Bineînțeles, ei au văzut discordia dintre oameni: mulți preferau să rămână acolo unde erau, de această parte a Iordanului. Și această ceartă a străbătut o seminție întreagă. Manase nu a putut să se pună de acord, astfel că, ulterior, jumătate din seminție a trăit de această parte a Iordanului, iar cealaltă jumătate de cealaltă parte. Pe atunci, amintirea uriașilor era încă destul de vie în rândul oamenilor. Unii erau cu siguranță îngrijorați de rezervele de hrană ale acestui popor uriaș, deoarece primăvara rezervele de hrană sunt în mare parte epuizate. De asemenea, echipamentul militar a lăsat mult de dorit. Poporul nu avea încă o casă în țara străină, care se afla în fața lor. Acolo erau lei și urși. Moise murise. Femeile și copiii trebuiau să fie protejați. Cum să traverseze acest râu, care era în acel moment plin cu apă până să dea peste maluri? De asemenea, nu se știa dacă locuitorii

Canaanului nu se înarmaseră deja pentru a îngreuna intrarea poporului lui Israel în țară. Întrebări peste întrebări.

Dar conducătorii, sau ofițerii (după cum traduc alții), încurajau poporul, îi dădeau un sentiment de siguranță și de speranță. Prin urmare, ordinele lor au fost urmate întocmai. Femeile au adunat mâna și au făcut provizii pentru călătorie.

Firește, tensiunea creștea de la oră la oră. Anul acesta am văzut cum marile puteri s-au înarmat pentru Războiul din Golf, toate privirile erau ațintite asupra scenei de război, și cu cât ne apropiam de momentul expirării ultimatumului american către Irak, de începutul confruntărilor militare, cu atât mai mult se simțeau trepidațiile și cutremuratul. La fel a fost și aici. Nimeni nu știa, de exemplu, cum să traverseze râul Iordan.

Și, în sfârșit, a venit ziua cea mare. Din nou au apărut căpeteniile (Iosua 3.2). Copiii se uitau la ei cu priviri reverențioase și temătoare. Femeile erau supuse la orice comandă a acestora. Bărbații au adoptat o poziție militară. Dar conducătorii erau „oameni înțelepți, pricepuți și cunoscători” (Deuteronomul 1.13,15), în ei se putea avea încredere, ei căutau apropierea și bunăstarea poporului. Ei „au trecut prin mijlocul taberei.” Nu, nu au afișat comenzile la avizier. Ei au vorbit cu oamenii. I-au iubit pe fiecare dintre ei.

Dar apoi a venit mesajul eliberator, la care probabil nimeni nu se aștepta. Nu trebuia construit niciun pod peste Iordan, nicio trupă de elită nu trebuia să dea prima lovitură împotriva inamicului. Chivotul Domnului trebuia să meargă înainte. Toți trebuiau să-l urmeze la mare distanță în spatele lui. Chivotul le va deschide calea. Ce miracol. Ce liniștitor. Nu și-ar fi putut dori un mesaj mai bun. Și așa s-a întâmplat. În tăcere solemnă, poporul a trecut Iordanul în plină zi. Nu se vedea nici o apă. O victorie maiestuoasă pentru

Chivotul Legământului. Știi tu ce înseamnă Chivotul Legământului? Pe cine simbolizează el? Da! Pe Domnul Isus, care a învins moartea și pe vrăjmaș pe cruce, pentru ca noi să-L putem urma în pace. Nu mai trebuie să ne facem griji cu privire la inamic. El este învins. Definitiv. Cu o singură lovitură, pe crucea de pe Golgota. Oricine, prin credință în această lucrare de pe Golgota, și-a depus acolo povara păcatului, poate intra în țara promisă. El se poate bucura deja de „binecuvântările din locurile cerești” (Efeseni 1.3), căci despre acestea vorbește țara Canaanului. El nu trebuie să aștepte până când va fi în cer. El a trecut prin Iordan cu Domnul și pe malul celălalt a pășit pe pământ nou, adică a murit și a înviat cu Domnul Isus. De altfel, acest lucru noi îl exprimăm în botez. Și dacă vrei să afli mai multe, întreabă-i pe conducătorii, pe oamenii înțelepți și pricepuți ai poporului, întreabă-i pe tatăl tău și pe mama ta, aceștia sunt conducătorii tăi (Iosua 4.6). Ei îți vor explica gândurile frumoase despre trecerea prin Iordan. Totul indică spre Domnul Isus, adevăratul Chivot al legământului, în fața căruia s-au retras apele mari.

O fetiță l-a întrebat odată pe tatăl ei: „Ce a pus Dumnezeu la cale în noaptea aceasta, când a fost o așa furtună?” Ea și-a dat singură răspunsul: „Știu deja, Dumnezeu a făcut dimineața acolo”. Exact. Poporul lui Israel, după multe necazuri anevoioase, a intrat în siguranță și liniștit în țara Canaan, o țară cu lapte și miere, aici era o nouă viață, o nouă speranță. O nouă dimineață s-a trezit pentru ei.

La fel este și cu noi. Oricine a trecut prin credință cu Domnul prin moarte și înviere posedă o viață nouă, el se poate bucura deja astăzi de bogățiile cerului, ele nu sunt altceva decât Domnul Isus Însuși. Alături de el vom trece biruitori prin toate bătăliile din țară, pentru că nu suntem încă în cer.

Fivi

Romani 16.1,2: Și vă recomand pe Fivi, sora noastră, care este slujitoare a adunării din Chencrea, ca s-o primiți în Domnul, într-un mod vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice lucru în care ar avea nevoie de voi; pentru că și ea a fost un ajutor multora și mie însumi.

Fivi avea de făcut o călătorie lungă. Cred că lui Pavel i-ar fi plăcut să meargă cu ea, pentru că i-ar fi plăcut să-i vadă pe frații și surorile din Roma (Romani 1.10-11; 15.32). Dar Fivi trebuia să meargă singură. Femeia aceasta își propusese multe. Drumul era lung și periculos. Și ce comoară avea în bagaj. Această lungă „Scrisoare către Romani”. Apostolul a avut mare încredere în Fivi, dându-i această scrisoare prețioasă pentru călătorie. Cele câteva cuvinte pe care le scrie despre Fivi dovedesc cât de mult o prețuia.

Fivi era o femeie singură, dar nu se simțea niciodată singuratică. Ea era slujitoare a adunării din Chencrea, o suburbie a Corintului. Apostolul se afla acolo de un an și jumătate. El îi cunoștea foarte bine pe frații și surorile din Corint, nu numai cu fața lor de duminică, ci și la locul de muncă, chiar și în necazuri și persecuții. El a dat o mărturie foarte bună despre Fivi. Ea îi fusese o protectoare, pentru că și în Corint iudeii puneau multe pietre în calea apostolului. Ei i s-au opus apostolului și l-au hulit (Faptele apostolilor 18), dar el și-a găsit pacea interioară în casa lui Acuila și Priscila, iar Fivi a avut grijă de el. Această grijă este consemnată în Cuvântul lui Dumnezeu și cerul a luat aminte. Fivi a căutat să slujească copiilor nevoiași ai lui Dumnezeu. Și pentru că avea un ochi atent la nevoile celorlalți, a găsit în acest mare oraș un domeniu de activitate bogat. Viața înflorea aici. Corintul era un oraș portuar și oamenii respirau parfumul lumii mari. Călătorii trebuiau să fie găzduiți. Acest lucru nu s-a întâmplat numai cu apostolul Pavel, Priscila și Acuila au venit și ei de departe și poate că Fivi a avut

grijă și de ei la început. Și-a dedicat timpul liber slujirii Domnului. La locul ei, după puterea ei.

Acum, ea urma să facă legătura dintre apostolul Pavel și frații și surorile din Roma, iar viața și persoana ei au fost cu siguranță măsurate în funcție de conținutul scrisorii. Mă gândesc doar la capitolul 12.13: „Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie; fiți primitori de oaspeți”.

Credincioșii din Roma aveau un exemplu viu în Fivi. Ea nu trebuia să se rușineze când se citea această scrisoare, pentru că, cu siguranță, romanii au măsurat conținutul acestei scrisori în raport cu viața acestei femei, care a adus scrisoarea cu ea. Este frumos că apostolul avea o purtătoare de scrisori atât de demnă.

Pavel o numește „sora noastră”. În Domnul Isus suntem cu toții legați între noi printr-o legătură strânsă. Marele apostol este la fel de înrudit cu această Fivi ca un frate cu sora sa. Era o mare onoare pentru Fivi, dar ea putea să datoreze acest lucru Domnului și Mântuitorului ei, care a murit pentru ei toți în mod egal.

Când ai cincisprezece sau șaisprezece ani și trebuie să te adresezi fraților și surorilor mai mari ca frate și soră sau ceva de genul acesta, trebuie să faci un efort. Pentru că îți tragi automat omologul în jos, la același nivel. Acest lucru necesită un efort la o vârstă fragedă. Și ești foarte mândru de această onoare. Suntem cu toții - mari și mici - la același nivel în fața Domnului. Sângele lui Isus Hristos nu face nici o deosebire între apostolul Pavel și Fivi. El o numește „sora noastră”. Dar cât de mult mai prețios este să auzim despre Domnul Isus în Evrei 2.11: „Nu se rușinează să ne numească frați”. Nu este acesta un privilegiu glorios să aparții acestei familii a lui Dumnezeu? Doresc tuturor să facă parte din această familie a lui Dumnezeu. Atunci vom avea și între noi o legătură intimă.

Desigur, acest lucru nu înseamnă că toate diferențele de vârstă sunt acum eliminate. Nu, apostolul vorbește în 1 Tesaloniceni 2.7,11 despre sentimente materne și paterne. Ar trebui să avem o mare stimă pentru frații și surorile mai în vârstă. Acest lucru este de la sine înțeles. Dar în fața Domnului Isus suntem cu toții egali. Apostolul exprimă acest lucru cu dragoste aici.

Fivi a trebuit mai întâi să se familiarizeze în Roma. Iar Pavel îi dorește să fie primită de frații și surorile de acolo cu aceeași cordialitate cu care ea însăși îi primise pe străinii din Corint. Ea nu știa încă să se descurce în acest mare oraș cosmopolit. De asemenea, nu era ușor să trăiești ca și creștin sub împăratul fără Dumnezeu, Nero. De aceea, apostolul a purtat grijă de Fivi și i-a dat această lungă scrisoare de recomandare.

Este păcat că astăzi scrisorile de recomandare sunt de obicei atât de scurte și la obiect. Cu siguranță ar fi bine dacă persoana în cauză ar fi descrisă mai detaliat. Cu câtă căldură o recomandă apostolul pe Fivi. Ea a oferit mult ajutor și, prin urmare, ar trebui să fie și ea ajutată. Avea dreptul la ajutor, pentru că ea a ajutat mai întâi. Ar trebui să ne amintim acest lucru. Nu ne putem aștepta la dragoste, dacă noi nu am dat mai întâi dragoste. O pompă nu pompează apă până când nu turnăm apă în ea: o amorsăm. Înțeleptul Solomon ne-a spus deja acest lucru în Proverbele 11.25: „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el”.

Fie ca Fivi să primească acest lucru din adâncul inimilor noastre.

Itai

2 Samuel 15.19-23: Atunci împăratul a zis lui Itai ghitul: „De ce mergi și tu cu noi? Întoarce-te și rămâi cu împăratul, pentru că ești străin și ai fost luat din locul tău. Ieri ai venit și astăzi să te las să mergi cu noi în sus și în jos? Și eu merg unde voi putea. Întoarce-te și ia înapoi pe frații tăi; îndurarea și adevărul să fie cu tine“. Și Itai a răspuns împăratului și a zis: „Viu este Domnul și viu este domnul meu, împăratul, că în locul unde va fi domnul meu, împăratul, fie spre moarte, fie spre viață, acolo va fi și robul tău“. Și David a zis lui Itai: „Mergi și treci!“ Și Itai ghitul a trecut cu toți oamenii lui și cu toți copiii care erau cu el. Și toată țara plângea cu glas tare și tot poporul trecea; și împăratul a trecut pâraul Chedron și tot poporul a trecut înainte pe drumul pustiului.

2 Samuel 18.1-5: Și David a numărat poporul care era cu el și a pus peste ei căpetenii peste mii și căpetenii peste sute. Și David a trimis poporul, o treime sub mâna lui Ioab și o treime sub mâna lui Abişai, fiul Teruiei și fratele lui Ioab, și o treime sub mâna lui Itai ghitul. Și împăratul a zis poporului: „Voi ieși negreșit și eu însumi cu voi“. Iar poporul a zis: „Să nu ieși; pentru că, dacă vom fugi, nu vor lua seama la noi; și, dacă vor muri jumătate din noi, nu vor lua seama la noi, pentru că tu ești cât zece mii dintre noi. Și acum este mai bine ca tu să ne fii de ajutor din cetate“. Și împăratul le-a zis: „Voi face ce este bine în ochii voștri“. Și împăratul a stat lângă poartă și tot poporul a ieșit cu sutele și cu miile. Și împăratul a poruncit lui Ioab și lui Abişai și lui Itai, zicând: „Pentru mine, purtați-vă blând cu tânărul Absalom!“ Și tot poporul a auzit când a poruncit împăratul tuturor căpeteniilor pentru Absalom.

David este fugar. Nu dinaintea lui Saul - povestea asta s-a terminat. Acum este Absalom, fiul său, de care fuge. Majoritatea poporului este de partea lui Absalom, iar David rătăcește prin țară ca împărat respins, cu câțiva credincioși. Cine sunt prietenii lui David în această situație periculoasă? Oameni din seminția lui Iuda? Nu, nu

mulți. Rudele și cunoștințele? Aproape deloc. Copiii lui? De asemenea, nu. Atunci cine? Da, și acum facem ochii mari: în mare parte sunt prieteni din popoarele din jur, chiar filistenii (compară cu 2 Samuel 15.18; 8.18) și șase sute de gatiți, adică oameni din locul de naștere al lui Goliat. David a fost un maestru în a-și face prieteni din foștii săi dușmani. În acest sens, el este un model al Domnului Isus Însuși. Nu suntem noi, tu și cu mine, dovada acestui lucru? Israel L-a respins pe Domnul, până astăzi. Dar mulți dintre națiuni, din Europa și din întreaga lume, L-au acceptat și sunt fericiți urmându-L pe Domnul și Mântuitorul nostru.

Dar suntem noi oare atât de fericiți și de hotărâți de partea Împăratului respins, Domnul Isus, acest adevărat David din capitolul nostru? Să alegem pe unul dintre cei șase sute de gatiți, Itai, și să vedem cum acest om și familia sa (2 Samuel 15.22) „au rămas cu inimă hotărâtă alipiți de David” (compară cu Faptele apostolilor 11.23).

El se afla în țara lui Israel doar de o zi, deci era un nou-venit, după cum scrie în carte. S-ar putea spune: un om convertit de curând. Nu văzuse încă prea multe despre David. Poate că știa ceva despre bătălia din Valea Terebinților, poate că știa ceva despre perioada în care David a stat cu Achis, împăratul din Gat, dar nu a avut niciodată o relație personală cu el. Dar acum recuperează asta. Itai îl roagă pe David să rămână cu el. Și imediat este pus la o examinare atentă, căci David îl întreabă: „Pentru ce să vii și tu cu noi? Nu-ți va fi ușor. Întoarce-te.” Dar apoi iese la iveală ceea ce se află în adâncul inimii acestui Itai, și anume dragostea adevărată pentru David, o afecțiune profundă, chiar devotament. Aproape că o putem auzi pe Rut vorbind când el spune: „În locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și slujitorul tău”. Îmi pot imagina că aceste cuvinte au fost un balsam pentru inima îndurerată a lui David. Și cu lacrimi în ochi, îi face semn lui Itai și îi spune: „Vino și treci!”. Așa că Itai merge cu el, el și familia

lui, împreună cu copiii. Da, acest tată a luat decizia corectă. Cum o fi ascultat soția și copiii conversația cu David? Copiii care stăteau timid și temător lângă tatăl lor. Le este frică de ziua de mâine și de cea de poimâine. Ei nu au putut și nu au vrut să meargă la Gat, orașul lor natal (versetul 19). Tatăl lor poartă o mare responsabilitate la această răscruce a vieții: pentru David sau pentru Absalom? Pentru Domnul respins sau pentru lume? Ambele nu sunt posibile. Mulți dintre noi ar dori să se considere slujitori ai lui Isus Hristos, dar totuși nu vrem să pierdem confortul și presupusa siguranță a acestei lumi. La Itai este altfel. Prin alegerea sa fără echivoc, a luat cu el și soția și copiii. Și ei au mers cu el. Mă bucur întotdeauna când văd un astfel de sentiment de unitate. Fără „da, dar”. Fără tergiversări și fără ezitare.

David a observat și el acest lucru. Inima lui Itai ardea pentru el. El a onorat acest lucru, căci în capitolul 18.2 îl așează pe acest om credincios căpetenie peste popor, alături de cei doi verișori ai săi. A fost înțelept acest fapt? Un om pe care abia îl cunoscuse? Ei bine, da. Dragostea lui Itai a contat mai mult pentru David decât o cunoștință de lungă durată. De altfel, era de asemenea bine ca un gatit să preia conducerea asupra propriilor concetățeni dintre filistenii. Credințioșia și loialitatea lui Itai față de David, stăpânul său onorat și iubit, au dat roade. Itai a primit o poziție de încredere de rang înalt.

Inima Domnului este aceeași astăzi ca și atunci. Oricine trece hotărât de partea Lui, Îl iubește pe Mântuitorul său cu o inimă arzătoare, Îl respectă, pune poruncile Lui în inima sa, va avea parte de experiențele lui Itai. Iubitul nostru Domn binecuvântează și dăruiește cu bucurie. Itai a luat și copiii cu el. Nu știu dacă toți au urmat-o cu plăcere. Dar și-a îndeplinit responsabilitatea de tată. Cum rămâne cu noi, ca tați? Îi dirijăm spre calea cea bună pe copiii noștri? Sau nu ar fi puțin mai confortabil să fim de partea lui Absalom? Să ne amintim: Absalom a pierit - mizerabil!

Învingătorul suprem a fost David, care a trecut prin suferință spre glorie. Să sperăm că noi, tații, nu ne vom abandona copiii ca acel tată care într-o seară de evanghelizare a luat în serios invitația evanghelistului de a se prezenta în față. El a vrut să folosească favoarea momentului pentru el însuși, pentru a-și mărturisi păcatele și pentru a-L urma pe Domnul Isus. Dar când a ajuns în față, și-a văzut fiul de unsprezece ani în spatele lui și i-a șoptit la ureche: „John, ești prea mic, întoarce-te la locul tău”. Băiatul s-a supus. Și abia după douăzeci și doi de ani a venit pentru el ceasul nașterii din nou. Acest John a regretat mai târziu timpul pierdut. Dar tatăl său a purtat o mare parte din vină, pentru că a spus atunci: „Întoarce-te”. Douăzeci și doi de ani pierduți pentru John și, de asemenea, pentru slujirea Domnului. Este trist.

O, dacă am avea cu toții spiritul lui Itai, care și-a purtat copiii după David. Este nevoie de o dragoste nemărginită pentru David pentru a face asta. O ai tu?

Netinimi

Neemia 11.21: Și netinimii locuiau în Ofel; și Țiha și Ghișpa erau peste netinimi.

Scrisorile apostolilor ne oferă imagini clare ale relației credincioșilor cu Dumnezeu sau cu Domnul Isus: de exemplu, ca mireasă față de Mire, ca mădule față de Cap, ca și copii față de Dumnezeu Tatăl, dar și ca locuitori ai casei față de Stăpânul casei. Aceste imagini le găsim și în Vechiul Testament, iar noi alegem casa lui Dumnezeu, locuința Sa în mijlocul poporului Său, pentru a ne ocupa de un grup foarte special de oameni care își îndeplinesc slujba în această casă. Aceștia sunt puțin cunoscuții netinimi. Adică, oameni al căror loc de muncă era cortul, respectiv Templul.

Dar, spui tu, aceștia erau preoții, fiii lui Aaron, care aduceau jertfe. Așa este. Iar leviții trebuiau să-i ajute, așa cum scrie în Numeri 3.5-9. Dar mă bucur că slujirea în Casa lui Dumnezeu era uneori mai multă decât putea face această seminție a lui Levi. Desigur, nu mă refer la faptul că poporul a comis atât de multe păcate încât preoții au fost copleșiți de aducerea jertfelor pentru păcat. Nu, dar existau momente când bucuria de a aduce o jertfă lui Dumnezeu era atât de mare încât chiar și leviții aveau nevoie de ajutor.

Moise, Iosua, David și Solomon, toți exemple glorioase ale Domnului Isus, Domnul Casei lui Dumnezeu, căutau oameni care să-i ajute pe leviți în slujba lor. De unde i-au luat acești pe acești slujitori sau pe aceste slujitoare? Din alte seminții ale poporului lui Dumnezeu? Nu. Erau în mare parte prizonieri de război. Poftim? Da, a-ți auzit bine. În Numeri 31, Moise a separat din prada madianiților aproximativ trei sute de bărbați care trebuiau să facă serviciul la cort. Iosua a luat slujitori de la gabaoniți, în Iosua 9, pentru a-i folosi ca tăietori de lemne și să scoată apă pentru Templu. David a făcut același lucru (1 Cronici 26.27).

Și știți voi, Cine a făcut același lucru? Domnul Isus. Tu și cu mine - presupunând că Îi aparții - am fost eliberați ca „prizonieri de război” din lanțurile lui satan (Efeseni 4.8), Hristos ne-a „capturat”, ca să spunem așa, ca proprietate a Sa prin victoria Sa pe cruce. Și acum putem locui în prezența Lui, în casa lui Dumnezeu. Suntem conduși la Dumnezeu, spune 1 Petru 3.18. Nu se bucură inima ta? Noi avem voie să fim slujitori ai Templului. Noi, străinii, care eram fără cetățenie, suntem membri ai familiei lui Dumnezeu (Efeseni 2.19). Oare erau mulțumiți slujitorii Templului cu slujbele lor? Ce părere aveți? Da, așa cred și eu. Mulți oameni din acea vreme ar fi dat o avere dacă ar fi fost în apropierea Templului. Nu auzi tu tonul de bucurie din vocea fiilor lui Core din Psalmul 84? „Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului ... Căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte.” Ei invidiază chiar și vrabia și rândunica, în versetul 3, care zboară de colo-colo atât de fără griji.

Dar să mergem la Țiba și Ghișpa (Neemia 11.21). Aceștia erau doi dintre netinimi, căci așa erau numiți slujitorii templului după captivitatea babiloniană. Ei sunt menționați în Ezra 7.7 și 24 în aceeași ordine de idei cu preoții. Ei se bucurau de același privilegiu, nu trebuiau să plătească taxe, vamă sau taxe de trecere, locuiau în cetățile preoților (Neemia 3.26), se pusese deoparte pentru Legea lui Dumnezeu (Neemia 10.28), pe scurt, își luaseră „adio” de la trecutul lor printre națiuni. Ca noi. Și cel mai frumos lucru este că acești netinimi locuiau chiar pe Ofel (Neemia 11.21), pe muntele sfânt din cetatea împăratului. Ce onoare, ce har. Țiba și Ghișpa erau chiar mai presus de tovarășii lor. Oameni credincioși care își îndemneau frații să fie sânguincioși și conștiincioși în slujirea casei lui Dumnezeu. Desigur, s-ar putea să fi fost un serviciu subordonat, care să nu fi ieșit atât de mult în evidență. Dar pentru cine îl făceau? Pentru cine lucrezi tu? Cui vrei tu să-i plăci? Oamenilor sau Domnului Isus? 2 Corinteni 8.5 spune că slujirea noastră este mai

întâi pentru Domnul și apoi pentru om. Netinimii au înțeles și ei acest lucru. Acest lucru le dădea putere zi de zi în munca lor uneori grea de a tăia lemne și de a scoate apă. Dar lemnul era necesar pentru altar, iar apa era necesară pentru ligheanul cu apă. Pentru că fără ele nu mergea.

În această vară am stat în cabana pentru tineret de la castelul Augustusburg. O magnifică cabană de vânătoare a electorului August. Ne-am simțit ca niște prinți: camere mari, boltite, bufet rece, flori, muzeu, păduri dese, priveliști largi, cu alte cuvinte, tot ce-și dorește inima. Și pentru că mă trezeam foarte devreme, priveam pe fereastră la curtea interioară spațioasă. Acolo am văzut un bătrân care căra o găleată și ținea în mână un clește cu mâner lung. Cu cleștele aduna bucăți de hârtie pe ici, pe colo, pe care le arunca în găleată. Calm și deliberat, mergea de la un colț la altul. L-am urmărit mult timp. Mai târziu, prin curte au trecut femei, poate femei de serviciu sau casiere. Au stat puțin de vorbă și apoi au dispărut. Angajații de la Castelul Augustusburg. Ei pot observa totul din fundal. Ceremonii de nuntă, petreceri mari, recepții. Ei sunt acolo.

Acești slujitori îmi amintesc că și eu am voie să lucrez în casa lui Dumnezeu. Cu diferența că mi se permite să pătrund și eu în încăperile cele mai interioare, nu doar în calitate de spălător de geamuri, ci în calitate de copil al lui Dumnezeu. Domnul Isus, Domnul și Mântuitorul meu, este mai mare decât Moise, Iosua, David și Solomon, El îmi acordă mie, fostul străin, intrarea în locul cel mai dinlăuntru al sanctuarului. Pentru aceasta Numele Lui să fie lăudat în veci.

Apolo

Faptele apostolilor 18.24-28: Iar un iudeu cu numele Apolo, de origine din Alexandria, om cu darul vorbirii și puternic în Scripturi, a venit la Efes. El era învățat în Calea Domnului și, fiind înflăcărat în duh, vorbea și îi învăța cu exactitate cele despre Isus, cunoscând numai botezul lui Ioan. Și a început să vorbească plin de îndrăzneală în sinagogă. Și Acuila și Priscila, auzindu-l, l-au luat la ei și i-au arătat mai exact Calea lui Dumnezeu. Și, când el și-a propus să treacă în Ahaia, frații le-au scris ucenicilor, îndemnându-i să-l primească bine; când a venit el, i-a ajutat mult pe cei care crezuseră prin har. Pentru că îi înfrunta cu mare putere pe iudei în public, dovedind prin Scripturi că Isus este Hristosul.

1 Corinteni 3.4: Deoarece, când unul spune: „Eu sunt al lui Pavel!“ și altul: „Eu, al lui Apolo!“, nu sunteți voi oameni?

1 Corinteni 16.12: Cât despre fratele Apolo, l-am rugat mult să vină la voi cu frații; însă nu a voit deloc să vină acum, dar va veni când va avea o ocazie potrivită.

Alexandria, acest celebru oraș universitar egiptean, a produs mulți oameni mari. Acolo a fost tradus Vechiul Testament în greacă, așa-numita Septuaginta, traducerea celor șaptezeci. De aici a venit cărturarul evreu Filon, care a fost contemporan cu Apolo. Iar Apolo însuși era un fiu al acestei școli celebre. Era un om învățat, elocvent și bine întemeiat biblic.

Dar, apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 8 că cunoștința îngâmă și, din păcate, acest lucru poate fi observat în multe cazuri. Nu și în cazul lui Apolo. El era mai degrabă un om smerit. Acest lucru rezultă din unele pasaje din Scriptură, iar noi dorim să le analizăm îndeaproape, deoarece avem adesea prejudecăți puternice împotriva unor astfel de oameni care apar atât de convingători în public. Ei sunt adesea văzuți ca fiind distanți și aroganți, iar diavolul face tot ce poate pentru a-i doborî chiar pe acești frați prin aroganță. De

aceea ar trebui să ne rugăm în mod special pentru ei. Au nevoie de asta.

Apolo avea „un duh înfocat” (Faptele apostolilor 18.25). Ce înseamnă asta? Era asta trăsătura lui de caracter? Nu. Scriptura nu ne spune care este diferența dintre tipurile coleric și flegmatic. Mai degrabă, Apolo a vorbit în puterea Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este de dorit și de la noi, în 1 Corinteni 12.

Dar apoi apare prima dovadă a smereniei sale: Acuila și Priscila, o familie de iudei, care se aflau în mijlocul publicului din sinagogă, își permit să-l invite pe Apolo după prelegere să vină la ei. Ei au înțeles din discursul său că Apolo îl cunoaște pe Domnul Isus doar într-o anumită măsură. Moartea, învierea și gloriificarea Lui par să îi fie necunoscute. Iar aceștia doi îi interpretează mai precis marile adevăruri ale mântuirii. Cine ar fi crezut că un astfel de lucru este posibil? Acești soț și soție îl invită pe acest cărturar în casa lor, îl găzduiesc și îl îmbogățesc în credința sa. Se manifestă mândria în Apolo? Nu. Preia el firul conversației? Nu. Apolo ascultă cu răbdare, este atent și învață adevăruri cruciale. Acest lucru este evident din faptul că el predică în public în Corint chiar lucrurile pe care le-a învățat aici, în această casă. El s-a supus și și-a corectat părerea anterioară. Aceasta este smerenia. Aceasta este modestia.

Apostolul Pavel a confirmat și el această calitate demnă de iubit a lui Apolo, în 1 Corinteni 4.6. Apolo reușea să cucerească audiența prin vorbirea sa și avea mulți admiratori printre corinteni, dar din fericire acest lucru nu i s-a urcat la cap. Apostolul Pavel laudă acest lucru. Din fericire, nu a existat nicio discordie între acești doi oameni ai lui Dumnezeu. Apostolul scrie chiar pe cale prietenoasă despre Apolo, lăudându-l ca pe un slujitor al lui Hristos (1 Corinteni 4.1). Nu există nici o urmă de gelozie, deși corintenii prin spiritul lor de partidă nu au promovat tocmai pacea între acești oameni de credință.

Apolo preferă, de asemenea, să evite pavajul fierbinte din Corint, pentru a nu încuraja spiritul de partidă. Și, deși Pavel îi cere să viziteze din nou Corintul, el refuză (1 Corinteni 16.12), cel puțin pentru moment. Și asta înseamnă ceva, atunci când cineva refuză o invitație onorabilă. Vrem să presupunem că Apolo a refuzat de dragul păcii.

Apolo era și un om corect. Se spune că el „îi învăța amănunțit pe oameni despre Isus” și îi convingea cu mare putere pe iudei. Nu era un fanatic. Ceea ce a spus era bine gândit. De asemenea, el nu doar i-a criticat pe iudei, ci i-a și combătut. Acest lucru înseamnă mai mult. El a fost în măsură să furnizeze dovezi. Cu toții trebuie să ne întrebăm dacă cunoaștem Scriptura în același mod. Știm multe. Dar putem cita și noi pasajele din Scriptură necesare? Apolo le cunoștea. El a dovedit că Isus este Hristosul. Asta era pe inima lui.

Prin felul său de a fi corect a câștigat respect și prestigiu, astfel încât oamenii îl tratau în consecință. Este o înțelepciune a vieții: cum strigi în pădure, așa se aude ecoul. Apostolul Pavel i-a scris lui Tit că trebuie să aibă grijă ca Apolo să nu ducă lipsă de nimic din ce îi trebuie pentru călătorie (Tit 3.13). A meritat asta.

Îi putem mulțumi lui Dumnezeu că ne-a dat și frați care, în ciuda marilor lor cunoștințe, au rămas smeriți și simpli. Un frate s-a exprimat odată astfel: erudiția nu trebuie să fie un obstacol pentru Dumnezeu în lucrarea pentru El. Adesea, ascultătorii sunt cei care îi pot doborî pe slujitori prin intimitate agasantă excesivă. Să sperăm că dușmanul nu reușește atât de des astăzi să răspândească gelozia și invidia. Este necesar să privim la Domnul, acest exemplu strălucitor de smerenie și ascultare în mijlocul unei lumi de mândrie și lăudăroșenie.

Țiba

2 Samuel 9; 16; 19

Țiba și Mefiboșet. Ce diferență. Unul, cu cei cincisprezece fii și douăzeci de servitori, întruchipează puterea și bogăția, celălalt dependența și slăbiciunea. Cel puțin așa se pare. Țiba este un om al Legii, iar Mefiboșet un om al harului. Dar oricât de mult s-ar strădui Țiba, oricât de bogat ar vrea să devină: el este și rămâne un slujitor. Țiba chiar avea ceva de oferit. A rămas în imediata apropiere a împăratului. Acest lucru era așa deja în timpul împăratului Saul, iar acum, în 2 Samuel 9, îl găsim din nou, alături de împăratul David. El știa deja unde se merită să trăiască. De asemenea, cunoștea foarte bine familia caselor împărătești. Căci atunci când David a întrebat de un urmaș al lui Saul, Țiba a putut să-i răspundă prompt.

Dar Țiba a rămas slujitor toată viața lui. Chiar și atunci când Mefiboșet stătea la masa împăratului, Țiba trebuia să-l servească. Trebuia să cultive pământul, să aducă recolta, să muncească din greu. De ce? La urma urmei, Țiba îi dăduse împăratului un sfat bun. Nu era aceasta lăudabil? Da, a fost. Dar Țiba era un om egoist. Acest lucru devine din ce în ce mai clar pe parcursul istorisirii.

În capitolul 16, el sosește ipocrit cu măgari, cu pâine și prăjituri, cu fructe și vin, pentru a-i aduce lui David ceva înviorător. Din nefericire, de data aceasta David nu vede înșelăciunea, căci acest slujitor rău a furat toate darurile. Și nu numai atât. El îl pune pe Mefiboșet într-o lumină proastă. El îl minte cu nerușinare pe împărat în față, susținând că Mefiboșet vrea să preia domnia. Dar minciunile au picioare scurte. Deja în capitolul 19 se constată că Mefiboșet a vrut de fapt să-l viziteze pe împărat cu măgarii, dar Țiba l-a înșelat. Țiba l-a mințit pe David cu scopul de a-și spori prestigiul în fața împăratului și de a câștiga avere. Așa cum am spus,

David cade în capcană și predă în grabă lui Țiba câmpurile lui Mefiboșet.

Acesta este Țiba. Un om insensibil. Este teribil cum se înclină apoi în fața împăratului și îl lingusește (2 Samuel 16.4). El a încercat să profite fără rușine de situația proastă a lui David. Desigur, a depus un efort enorm, pentru că pregătirea unor lucruri atât de frumoase într-un timp atât de scurt necesită efort. Vezi tu în Țiba pe omul sub Lege? Omul aflat sub Lege se străduiește de dimineața până seara. Dar nu poți obține nimic cu minciuni. Mai mult, a fost mai degrabă o prostie din partea lui Țiba să îl prezinte pe Mefiboșet ca împărat. Ar fi ales poporul un olog ca împărat? Niciodată. În fața lui stătea cel mai frumos bărbat din Israel. O, Țiba, minciunile tale sunt atât de simple și de grosolane, încât ar trebui să-ți fie rușine în fața lui David, viitorul împărat. Ce persoană lipsită de respect.

Ce l-a împins pe acest Țiba la o asemenea minciună? Căutarea bogăției, a onoarei și a banilor. Desigur, îl putem înțelege pe Țiba. A avut cincisprezece fii. Cu toții doreau o moștenire de la tatăl lor. Țiba avea o responsabilitate față de ei. Ce frumos ar fi fost dacă ar fi putut să le dea fiecăruia câte o bucată de câmp. În mod evident, avea o relație bună cu fiii săi, după cum reiese din faptul că aceștia își însoțeau tatăl cu fidelitate. Erau în relații bune, dar atitudinea lor era rea, condusă de gânduri rele, și erau și într-o companie proastă, pentru că îi vedem în capitolul 19 împreună cu Șimei, care, cu puțin timp înainte, îl insultase și îl blestemase teribil pe David (2 Samuel 19.17).

Dar apoi vine momentul adevărului, în capitolul 19.24 și versetele următoare. Acum, atitudinea lacomă a lui Țiba iese la iveală în mod deschis. Inima lui era preocupată doar de bunurile materiale și nu de persoana împăratului însuși. În aceasta constă diferența față de Mefiboșet. O diferență uriașă. Șimei își cere scuze pentru comportamentul său indecent. Țiba nu o face.

Când David propune să împartă câmpurile lui Saul între Mefiboșet și Țiba, Mefiboșet îi dăruiește cu generozitate partea sa. Țiba ar fi trebuit măcar să-i mulțumească în mod călduros. Dar nu o face. Nici o scuză, nici un cuvânt de mulțumire. Acum avea în sfârșit ceea ce-și dorea. Acum avea destul. A avut cu adevărat? Da, pe dinafară. A fost un om binecuvântat din belșug. Copii mulți, bogăție mare. Dar înăuntru nu avea nimic, absolut nimic.

Ce prețuim noi? Avansarea externă? Nu contează prin ce mijloace? Ce câmpuri avem? Ruth a lucrat și ea pe câmp. Dar mai era ceva. Acolo era Boaz, o imagine a Domnului Isus. Mefiboșet era și el lângă David, tot o imagine a Domnului Isus. Cine Îl are pe Domnul are totul. Cine nu-L are pe El, nu are nimic. Săracul Țiba! Lăcomia lui l-a dus doar la sărăcie.

Așa a pictat un artist scena aceasta. În partea stângă a imaginii vedem un păianjen, care urmărește prada. Sub el se află cuvintele: „Așteaptă prada”. În partea dreaptă a imaginii, țâșnește un izvor, pentru înviorarea unui pelerin. Dedesubt se află cuvintele: „El așteaptă pe cel însetat”. Egoistul Țiba a profitat doar de alții, ca și păianjenul. Oh, să ne asemănăm cu izvorul, care este mereu pentru alții și care oferă înviorare, indiferent dacă urmează sau nu un mulțumesc!

Trofim

Faptele apostolilor 20.4: Și l-au însoțit până în Asia: Sopater din Berea, fiul lui Pir, și dintre tesaloniceni, Aristarh și Secund, și Gaiu și Timotei din Derbe, și din Asia, Tihic și Trofim.

Faptele apostolilor 21.29: Pentru că îl văzuseră mai înainte pe Trofim, efeseanul, împreună cu el în cetate, pe care gândeau că Pavel l-a adus în templu.

2 Timotei 4.20: Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet.

Pavel se întoarce din cea de-a treia călătorie misionară la Ierusalim, iar frații care îl însoțesc sunt, ca să spunem așa, roadele vizibile ale celor trei călătorii ale sale. Ei vor să ducă banii colectați de la adunările lor de acasă în Iudeea, unde frații și surorile au nevoie de ajutor material. Îl vom cunoaște mai bine pe unul dintre acești frați pe parcursul cărții Faptele apostolilor. El a devenit aproape cauza întemnițării apostolului la Ierusalim. El este Trofim, un grec din Efes.

L-a însoțit pe apostol până la Ierusalim și se părea că numeroasele previziuni sumbre despre întemnițarea lui Pavel nu aveau să se împlinească aici, la Ierusalim. Așa părea să fie, căci cele șapte zile de sărbătoare sunt aproape încheiate (Faptele apostolilor 21.27a) fără ca Pavel să fi întâmpinat vreo rezistență notabilă din partea iudeilor. Desigur, el „i-a întâmpinat pe iudei ca un iudeu”, apariția lui în oraș a fost mai mult decât slabă, căci conform cu versetul 26 chiar a căzut din nou în vechile obiceiuri ale iudeilor. Dar cine l-ar putea învinovăți pentru asta? Dar acum, atât de aproape de finalul celor șapte zile de sărbătoare, se adevărește ceea ce mulți prevăzuseră.

Niște iudei răutăcioși din Efes îl întâlnesc pe apostol pe străzile Ierusalimului, însoțit de Trofim, pe care îl cunoșteau bine din Efes.

Și deoarece îl văzuseră pe Pavel și în Templu, au răspândit imediat zvonul că și Trofim trebuie să fi fost acolo. Asta a fost rău. Desigur, orice iudeu ortodox știa, din Ezechiel 44.7,9 și din alte pasaje, că un străin nu avea voie să intre în Templu. Și pe Ștefan îl acuzaseră iudeii că disprețuiește Templul. Un păgân nu se putea aventura decât până la „curtea națiunilor”, nu mai departe. Dar cine spune că Trofim a mers mai departe? Nimeni. Așa că a circulat rapid o minciună și ușile Templului au fost imediat închise, astfel încât nici Pavel nu a mai avut posibilitatea de a se adăposti la altar (Exodul 21.13). Întregul oraș a fost repede involburat și Pavel a putut fi adus în siguranță doar de soldații romani.

Acum puneți-vă în locul acestui Trofim. El nu putea decât să stea și să privească cum acest apostol iubit se pierdea în mulțime. Nu se putea vorbi de ajutor. Pavel a fost atacat din cauza lui. El a fost cel despre care s-a spus că a profanat Templul. Ar trebui să se apere? Să-l apere pe Pavel? Aceasta era fără sens. Așa că a lăsat totul în mâinile lui Dumnezeu, asta a fost tot ce a putut face.

Lui Pavel, ca iudeu, nu i-a fost rușine să-l însoțească pe Trofim prin cetate. Ce bine că nici Domnul Isus nu s-a rușinat din cauza noastră. Noi l-am provocat mult mai multă suferință. Mi-aș dori ca experiența jenantă a lui Trofim să vorbească ceva conștiințelor noastre.

Dar, mulți ani mai târziu, cei doi s-au întâlnit din nou. Pavel a ajuns la Roma ca prizonier, a petrecut acolo cel puțin doi ani și apoi a fost cel mai probabil eliberat pentru o scurtă perioadă de timp. Se presupune că a vizitat apoi câteva orașe cunoscute, precum Filipi, Efes și Colose. De asemenea, a vizitat Creta, Troa și Milet. A fost o călătorie tristă, pentru că a constatat că toți cei din Asia îl părăsiseră (2 Timotei 1.15). Trofim nu a făcut-o. El l-a însoțit din nou pe apostol până la ... da, până când s-a îmbolnăvit în Milet. Un om credincios. Dar de ce nu l-a vindecat apostolul? Făcuse asta de

multe ori înainte. L-a vindecat pe ologul din Faptele apostolilor 14.10 și l-a scăpat de febră pe tatăl lui Publius (Faptele apostolilor 28.8). De ce nu l-a vindecat și pe Trofim? Căci el dorea să meargă cu apostolul și, la scurt timp după plecarea din orașul natal, Efes, această boală avea să pună capăt călătoriei. Ei bine, poate că Trofim s-a îmbolnăvit pentru ca noi să primim astăzi o învățătură. Nu se cunoaște niciun caz în tot Noul Testament în care un credincios să fi fost vindecat de o boală. Darul de vindecare despre care vorbește 1 Corinteni 12 este rezervat exclusiv necredincioșilor, pentru ca aceștia să ajungă la credință, dovadă a puterii lui Dumnezeu.

În acest context aș dori să avertizez și împotriva vocilor false care pretind astăzi că, din cauza lui Isaia 53.4 și 1 Petru 2.24 și a altor pasaje, niciun credincios nu se poate îmbolnăvi. Aceasta este o eroare. Atunci de ce a putut Epafrodit să se îmbolnăvească în Filipeni 2? Pavel stătea plângând la căpătâiul lui, neputând să-l vindece. La fel s-a întâmplat și cu Timotei (1 Timotei 5.23). Și Dorca s-a îmbolnăvit și a murit (Faptele apostolilor 9.37). Aș dori doar să-i întreb pe falșii învățători de astăzi care este cea mai frecventă cauză a morții. Toți oamenii trebuie să moară, nu-i așa? Și nu este boala care duce la moarte în marea majoritate a cazurilor? Chiar și pentru credincioși? Cred că da. Mai mult, Dumnezeu are și boala în mâinile Sale ca mijloc de a-i scoate pe ai Săi din agitația timpului actual, pentru a-i învăța lecții importante în liniște. Cum se formează un ulcior de lut? Da, se frământă, se mestecă și se modelează. Aceasta este adesea o procedură dureroasă.

Poate că Trofim a avut de învățat multe aici, în Milet, prin boala sa, pentru că neputința și slăbiciunea de pe patul de boală pot fi foarte folositoare pentru suflet. Poate că lui Timotei trebuia să i se arate cu blândețe să îl viziteze o dată. La urma urmei, era un vechi tovarăș de călătorie al acestui frate drag. Trofim s-ar fi bucurat desigur.

Cunoști tu pe cineva care așteaptă vizita ta la bolnav? Atunci, aceste cuvinte vin exact la timp.

Ginerele lui Barzilai

Ezra 2.61: ... și dintre fiii preoților: fiii lui Habaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, cel care a luat de soție pe o fiică a lui Barzilai galaaditul și se numea după numele lor.

Au trecut cinci sute de ani de când a trăit Barzilai. Ani triști pentru poporul lui Israel. Păcatul a distrus o mare parte din gloria de odinioară a împărăției. Poporul a fost dus în captivitatea asiriană și babiloniană, iar aici, în Ezra 2, unii iudei se întorc în patria lor. Ei vor să reconstruiască altarul Domnului, apoi să renoveze Templul și, sub Neemia, vor construi zidul din jurul orașului Ierusalim.

Dintr-o dată întâlnim din nou numele Barzilai, acest vechi prieten al lui David. Dar aproape că îmi pare rău că în versetul 61 o umbră sumbră cade peste acest nume venerabil. Biblia nu ascunde nimic. Barzilai a avut o fiică (sau mai multe) pe lângă mai mulți fii. Și așa cum se întâmplă în viață, fiicele părinților bogați sunt considerate un bun partener de căsătorie. Așa a fost și aici. Un tânăr dintr-o familie preotească, adică din seminția lui Levi, adică chiar din familia lui Aaron, o cere de soție. Cu succes. A fost o bucurie în casa lui Barzilai. Sau nu ar fi făcut mai bine acest preot să-și caute soția din propria seminție? Sunt ferm convins că așa era bine. Așa ar fi fost mai bine, chiar și din punct de vedere scriptural (vezi Exodul 2.1).

Acest preot, în dragostea lui oarbă, a mers până acolo încât a vrut să renunțe la numele lui pentru numele de Barzilai. Foarte modern, acest tânăr. S-ar fi încadrat bine în vremurile noastre. Chiar și astăzi este permis să se ia numele unei femei. Barzilai sună mult mai frumos, s-a gândit el. În spatele acestui nume se află faima și prestigiul, bogăția și onoarea. Ha, ha, acum sunt ceva!

Ei bine, pe vremea lui Solomon, cu siguranță că el încă mai putea să exercite preoția, încă mai exista disciplină și ordine în țară, iar familiile preoțești puteau fi distinse cu ușurință. Nu a existat niciun amestec. Așa era și pe vremea primilor creștini. Influențele seculare puteau încă fi ținute în mare parte în afara serviciilor divine. Cei din afară nu îndrăzneau să se alăture creștinilor (Faptele apostolilor 5.13). Dar, mai târziu, lumea cu principiile ei stricate a pătruns și nu se mai putea face distincția între cei care purtau numele de creștini și adevărații copii ai lui Dumnezeu. La fel s-a întâmplat și aici, în cartea lui Ezra. Șederea în Babel a răscolit atât de mult poporul lui Dumnezeu, încât acum era timpul să separe odată grâul de neghină. Acum era timpul să dovedesc public dacă eu aparțin sau nu poporului lui Dumnezeu, dacă mi se permite să exercit preoția sau nu. Acest lucru trebuia dovedit, iar cel care nu putea face acest lucru era declarat necurat și rămânea afară.

Acum au ieșit la iveală consecințele târzii ale mentalității lumești ale acestui tânăr preot, care își luase pur și simplu numele de Barzilai. Urmașii săi aveau acum paguba. Ei nu s-au putut legitima în acest moment de confuzie. Acest lucru i-a costat poziția lor binecuvântată și prețioasă de preoți în casa lui Dumnezeu. Nu se poate sluji la doi stăpâni, fie că se slujește lui Mamona (banii), fie Domnului Isus. Ginerele lui Barzilai a preferat bogățiile acestei lumi și i-a băgat în bucluc pe copiii săi și pe copiii copiilor săi.

Doresc să aplic această imagine în cazul nostru. Cunoaștem cu siguranță imaginea miresei și a mirelui din Efeseni 5.22-33. Fiecare creștin născut din nou aparține miresei și se poate spune că de atunci primește și un nume nou. Devine un creștin, un creștin adevărat. El exprimă acest lucru și în botez. Credincioșii de atunci au fost botezați în numele Domnului Isus (Faptele apostolilor 2.38; 8.16; Romani 6.3; Gal 3.27). Mulți comentatori spun că numai prin botez se poate deveni creștin în sensul Noului Testament. Acum am luat Numele Mirelui. Acum sunt de partea Lui, trup și suflet. Am întors

spatele vieții anterioare. Am ales partea Domnului respins. În această lume nu mai am ce căuta. Eu sunt creștin.

Știi tu, această schimbare radicală nu o găsim la fiica lui Barzilai, iar soțul ei, acest preot, și-a îndreptat gândurile și aspirațiile spre bunurile acestui pământ. Prin urmare, copiii și copiii copiilor nu se puteau bucura de binecuvântările slujbei preoțești.

Soțul și soția sunt o imagine a lui Hristos și a Adunării. Nu ar trebui ca fiecare femeie să dea această imagine cât de bine poate? Când am mers în zona de est, la scurt timp după nuntă, soția mea avea încă numele de fată pe permisul de conducere. Am avut dificultăți atunci. Încă îmi amintesc cum stăteam neputincioși în primăria din Wilkau-Hasslau. Funcționarul nu a vrut să recunoască că era vorba de soția mea. Numele nu fusese încă schimbat. Asta a fost o lecție pentru noi.

Spune-mi, ți-ai schimbat deja numele anterior peste tot? Nu mă refer la cartea de identitate, la permisul de conducere sau la cartea de cântări, ci la viața practică. Dumnezeu spune în 2 Corinteni 6.17-18 că suntem cu adevărat fiii și fiicele Lui doar atunci când arătăm acest lucru în mod public prin comportamentul nostru. Fiica și ginerele lui Barzilai au eșuat în această privință, în detrimentul lor și, din păcate, și al tuturor urmașilor lor. Dacă Dumnezeu, în harul Său, nu cumva i-a favorizat totuși (Ezra 2.63b).

Hușai

2 Samuel 15.32 și versetele următoare; 16.15-19; 17.5-16;

1 Cronici 27.33: Și Ahitofel era consilierul împăratului și Hușai architul era prietenul împăratului.

În 1 Cronici 27 este prezentată echipa guvernamentală a regelui David. În versetul 33 se spune simplu: „Hușai Architul era prietenul împăratului”. Asta era funcția lui? Da. El era „LDS”: la dispoziția specială. Vezi, colegi se găsesc la locul de muncă, trebuie să ne înțelegem cu ei; tovarășii ne sunt repartizați, de obicei în momente de nevoie. Dar prietenii ni-i căutăm noi înșine. Ei trebuie să ni se potrivească. Ne putem baza pe ei în orice situație.

Era deja o onoare ca Avraam să fie numit „prietenul lui Dumnezeu”. Dumnezeu putea să-i încredințeze cele mai profunde gânduri și el le înțelegea. Același lucru îl știm despre Moise (Iacov 2.23; Exodul 33.11). Și Domnul Isus îi numește pe ucenicii Săi prieteni (Luca 12.4; Ioan 15.15). I-au fost alături în timpul respingerii Sale, dar, din păcate, nu până la sfârșit. Acest fapt este regretabil.

David este un exemplu slab al Domnului nostru în capitolul nostru din 2 Samuel. Și el a fost respins de o mare parte a poporului. Ahitofel, precursorul lui Iuda și al lui antihrist, făurește gânduri rele împotriva lui. Nori negri se adună deasupra lui David.

Și acum, în acest moment apare Hușai, „prietenul lui David”. El era un architer, adică un străin (Iosua 16.2). Dar o prietenie strânsă i-a unit pe cei doi bărbați. O prietenie care nu se bazează pe un beneficiu reciproc, care există și ea, nu, ceea ce găsim aici este o prietenie bazată pe dragoste. Nu este vorba de neacceptare a părerii celuilalt, ci de a deveni mai buni, de a ne educa reciproc. Poți fi criticat de prieteni, chiar mustrat. Pentru cei mai tineri, aproape

nimic nu este mai important decât un prieten adevărat, acesta poate fi un învățător, poate fi și un coleg de aceeași vârstă.

Uitați-vă la tonul dintre David și Hușai, de exemplu în 2 Samuel 15.33, este dur, dar cordial. Este sincer, neprefăcut. Îmi place atât de mult această confruntare intensă din aceste conversații, fără menajamente, dar cu o înțelegere reciprocă profundă. Hușai are o misiune extrem de dificilă de îndeplinit. El trebuie să distrugă sfatul bun al lui Ahitofel (2 Samuel 17.4). Asta spune ceva, pentru că în primul rând Ahitofel nutrea o ură înverșunată față de David; la urma urmei, el era bunicul Batșebei, pe care David o nedreptățise atât de mult. În al doilea rând, sfatul său a fost bine gândit (2 Samuel 16.23) și, în al treilea rând, Absalom știa despre prietenia strânsă dintre David și Hușai. Așa că avea prejudecăți și era sceptic în privința lui Hușai.

Dar Hușai nu-i face reproșuri lui David. El îmi amintește de băiatul credincios care, ca urmare a anunțului din ziar „Căutăm un servitor”, s-a dus la firma în cauză și a fost întrebat: „Ce abilități practice ai?”. El a răspuns: „Pot face orice mi se cere”. Șefului i-a plăcut atât de mult acest răspuns, încât l-a angajat imediat. Dar, Hușai, nu era un om naiv. Expresia poetică din 2 Samuel 17.7 și versetele următoare ne convinge cu ușurință de contrariul. Îl lingusește pe Ahitofel în versetul 7 și îl onorează pe Absalom în versetul 11 și versetele următoare. El este atât de abil încât propunerea sa este acceptată, chiar dacă sfatul lui Ahitofel era, fără îndoială, mai realist și mai înțelept.

Cum a fost posibil acest lucru? Răspunsul îl găsim în 2 Samuel 17.14: „Așa hotărâse Domnul”. Aceasta este, de asemenea, dovada că acțiunea lui Hușai a fost corectă. Mulți comentatori îl acuză pe Hușai de comportament incorect. Dar trebuie să luăm în considerare circumstanțele în care Hușai a trebuit să își îndeplinească sarcina. Cine îl poate învinui că a mers până la limita

adevărului? Și dacă ne uităm cu adevărat, nici măcar nu-l putem acuza de o minciună grosolană în discursul său de bun venit din 2 Samuel 16.15-19. Acest Hușai a oferit totul în materie de abilități și tactici. În acest sens, el este un exemplu pentru noi. „Cunoscând, deci, frica de Domnul, înduplecăm pe oameni.” Da, ar trebui să ne străduim, să ne folosim toată puterea de convingere. Chestiunea Domnului este prea serioasă pentru ca noi să o urmărim cu ușurință. „Așa a rânduit Domnul.” Ar trebui să ne amintim acest lucru. Ea dă aripi comportamentului nostru. Ascultați doar discursul entuziasmant al lui Hușai din 2 Samuel 17. Ar putea cineva să se împotrivească? Acest Hușai a făcut totul pentru David. Și-a pus în joc tot rafinamentul pentru el. El nu voia să fie acuzat de vreo abatere de la responsabilitatea sa.

Și acesta este punctul despre care trebuie să vorbim pe scurt. Viața noastră reușește cu adevărat doar atunci când suntem 100% conștienți de responsabilitatea noastră, dar și 100% conștienți de harul lui Dumnezeu. Gândurile par să se contrazică între ele, dar Hușai ne oferă un exemplu viu în această istorisire. Dumnezeu acționează și Hușai face tot ce poate.

Mai mult. Hușai, prietenul lui David, acționează și mai departe. El nu se retrage, deoarece știe că Absalom i-a urmat sfatul. Nu, acum merge la David, și chiar „îndată” (2 Samuel 17.16). De ce? Nu era totul clar? Desigur. Dar el este un om practic. Credința trebuie să devină vizibilă. Să treacă la fapte. Și credința noastră. Este bine dacă Îi încredințăm totul Domnului Isus în rugăciune, dar atunci nu trebuie să ne punem mâinile în poală. Trebuie să continuăm să ne dovedim „prietenia”. Prietenii adevărați își rămân credincioși unul altuia, întotdeauna.